XVI. évfolyam 51. szám · Ára: 1 forint · 1960. december 22.

Ludas Matyi

Az angyalka nem tudott ellenállni...

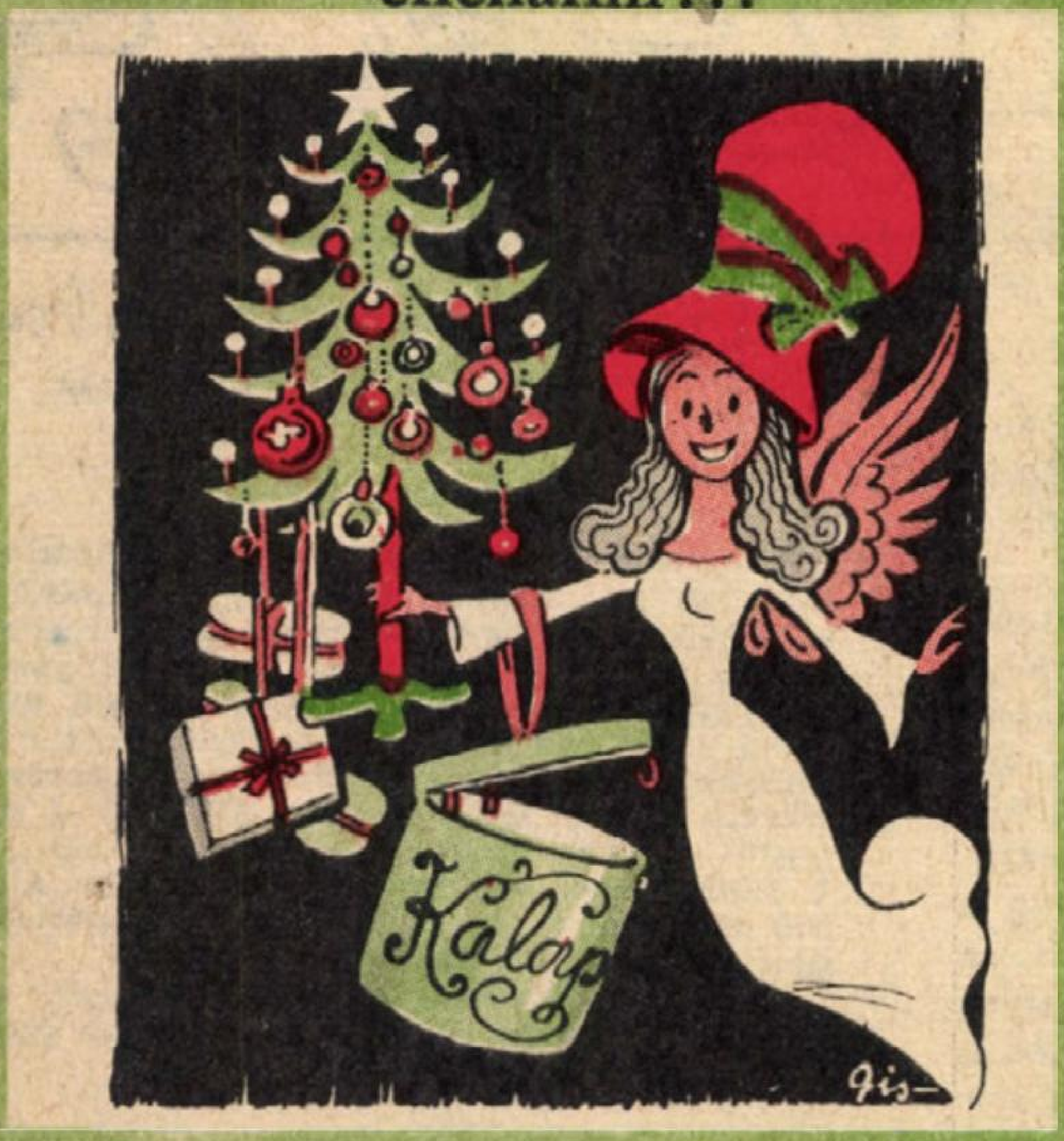

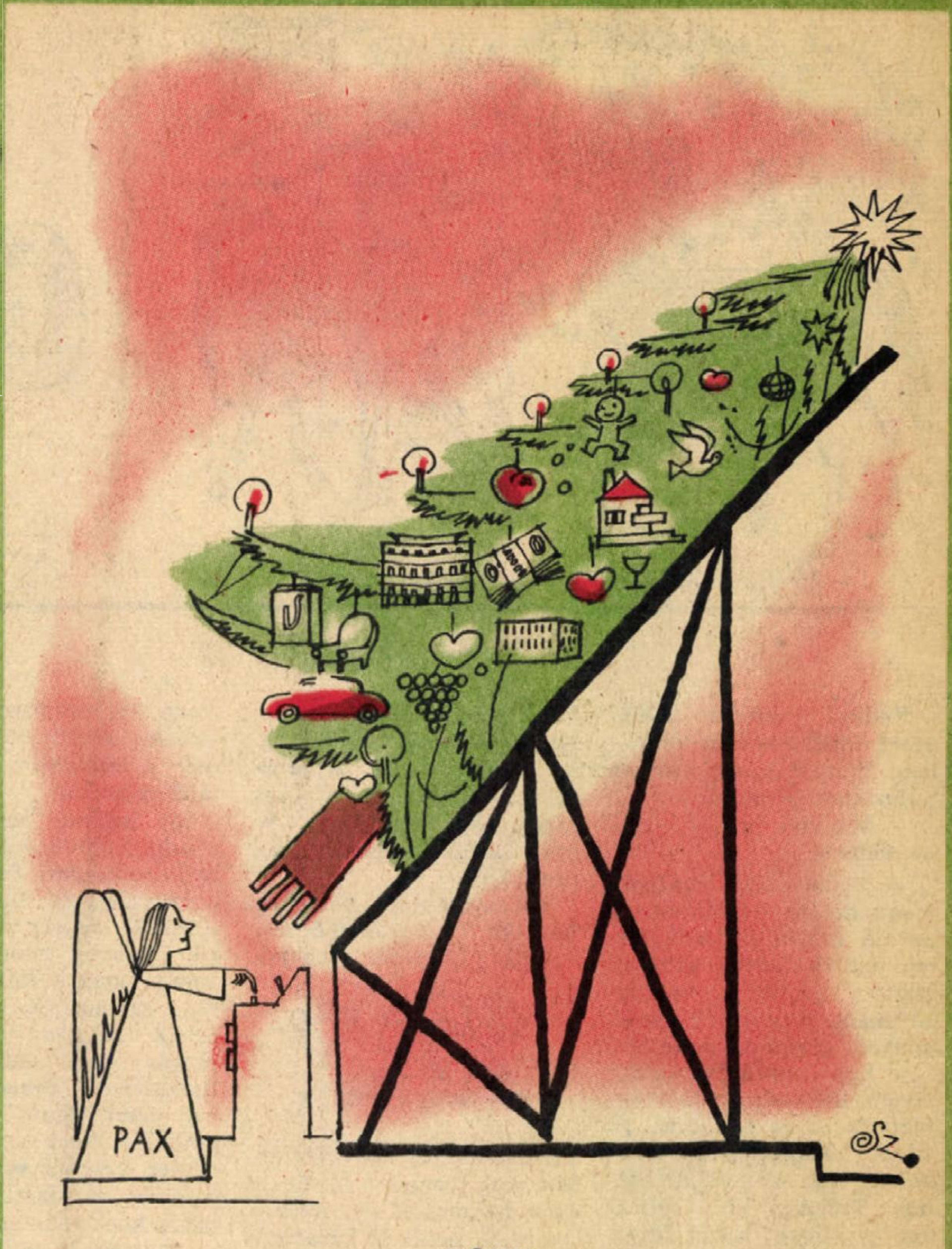

BÉKE...

A legszebb ajándék

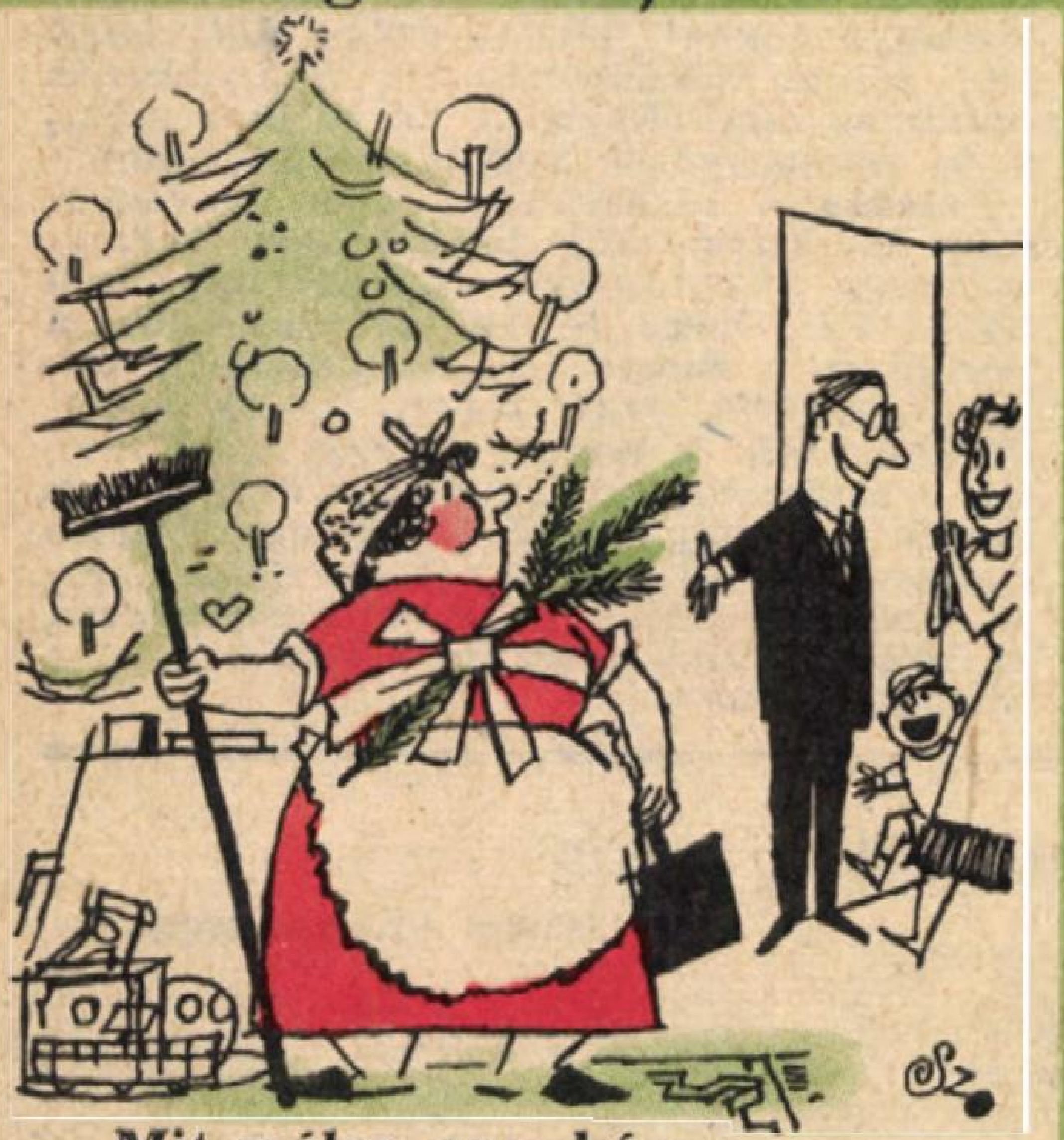

— Mit szólsz, anyukám, megleptelek, egy bejárónővel!

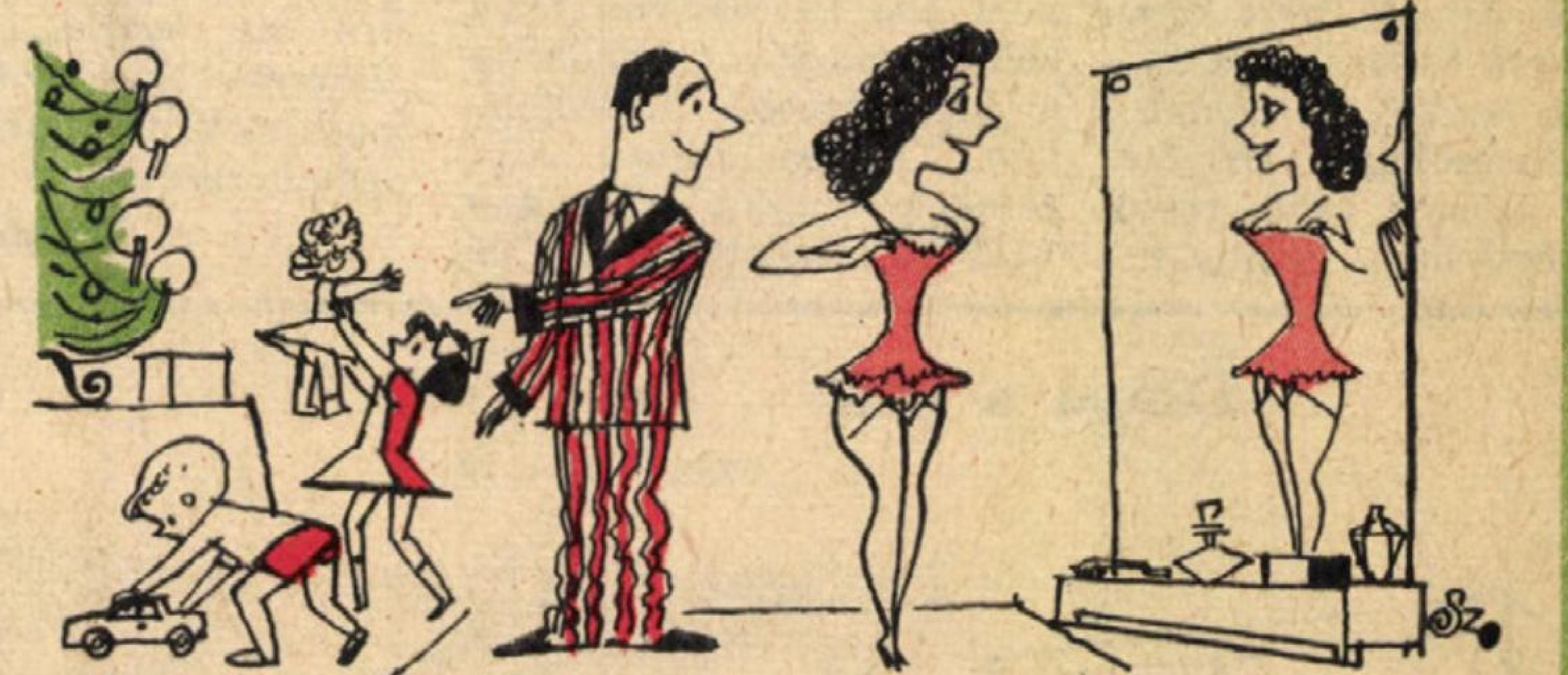

Az ajándékok próbája

Hazafelé a karácsonyfa-vásárról

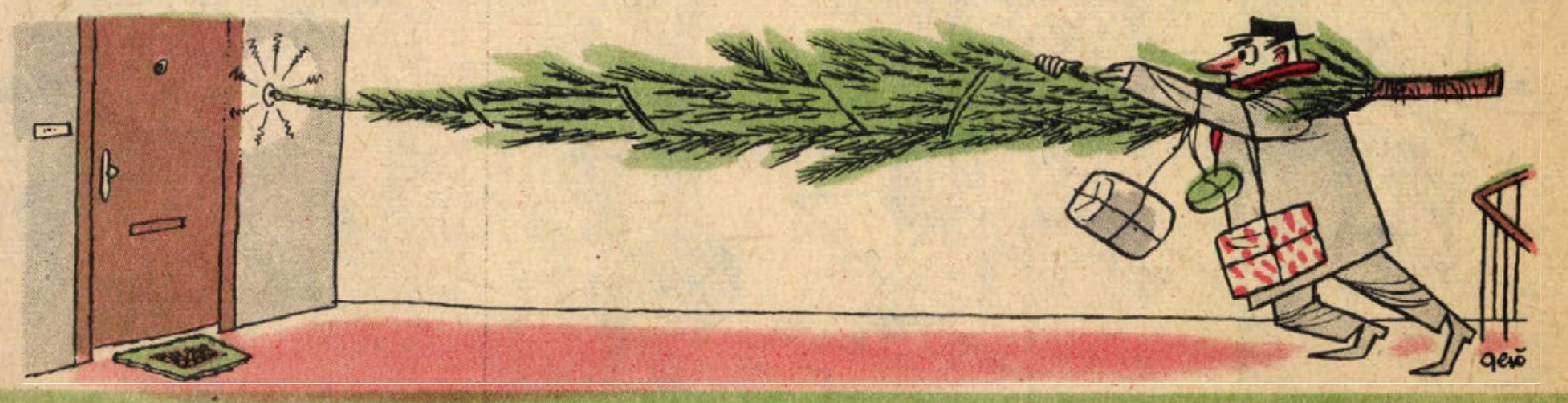

A Bükkben telel a lipicai ménes

Szegő Gizi rajza

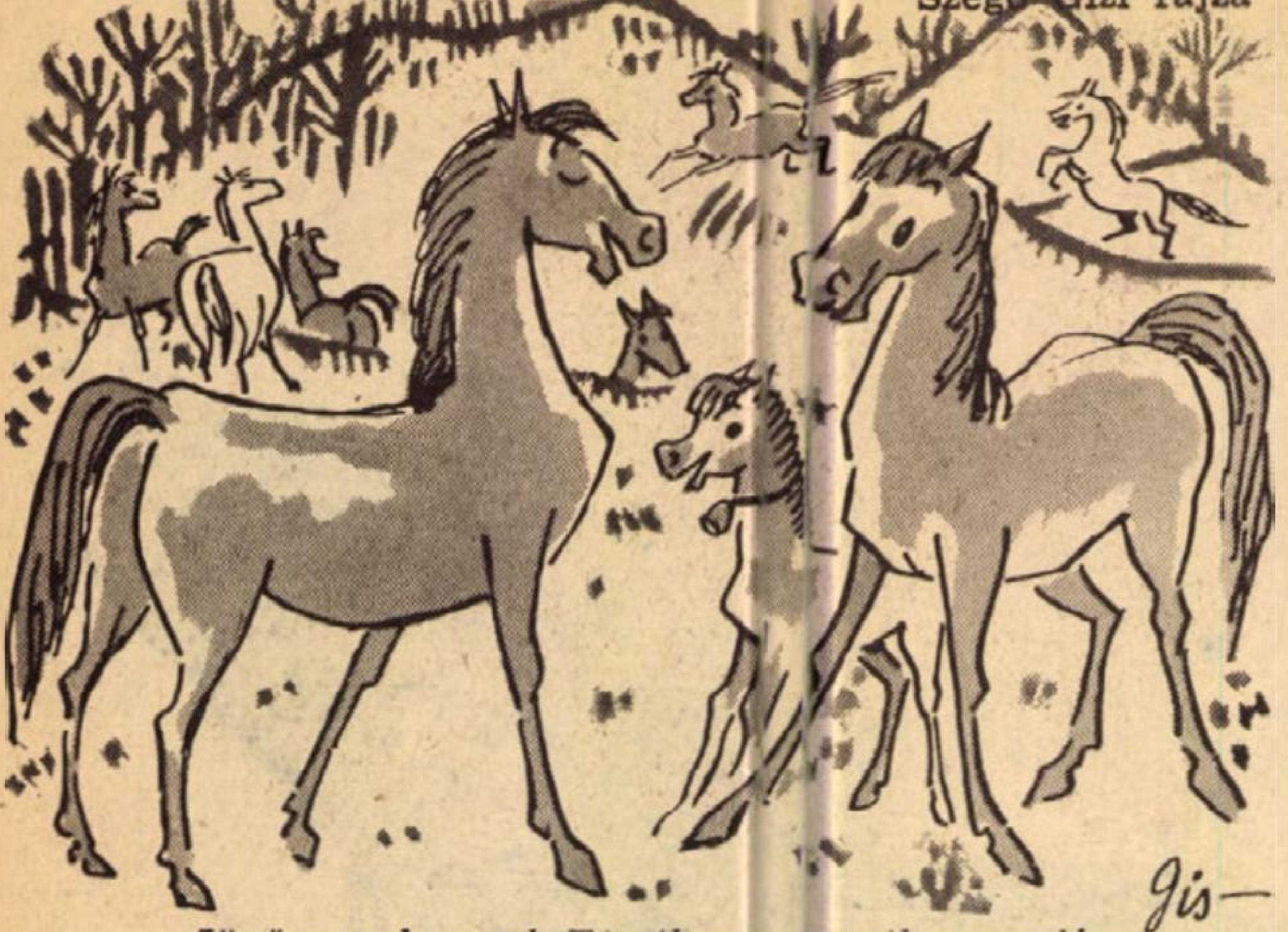

– Jövőre a lengyel Tátrába szeretnék menni!

Sok fiatalkorú köt házasságot

Várnai György rajza

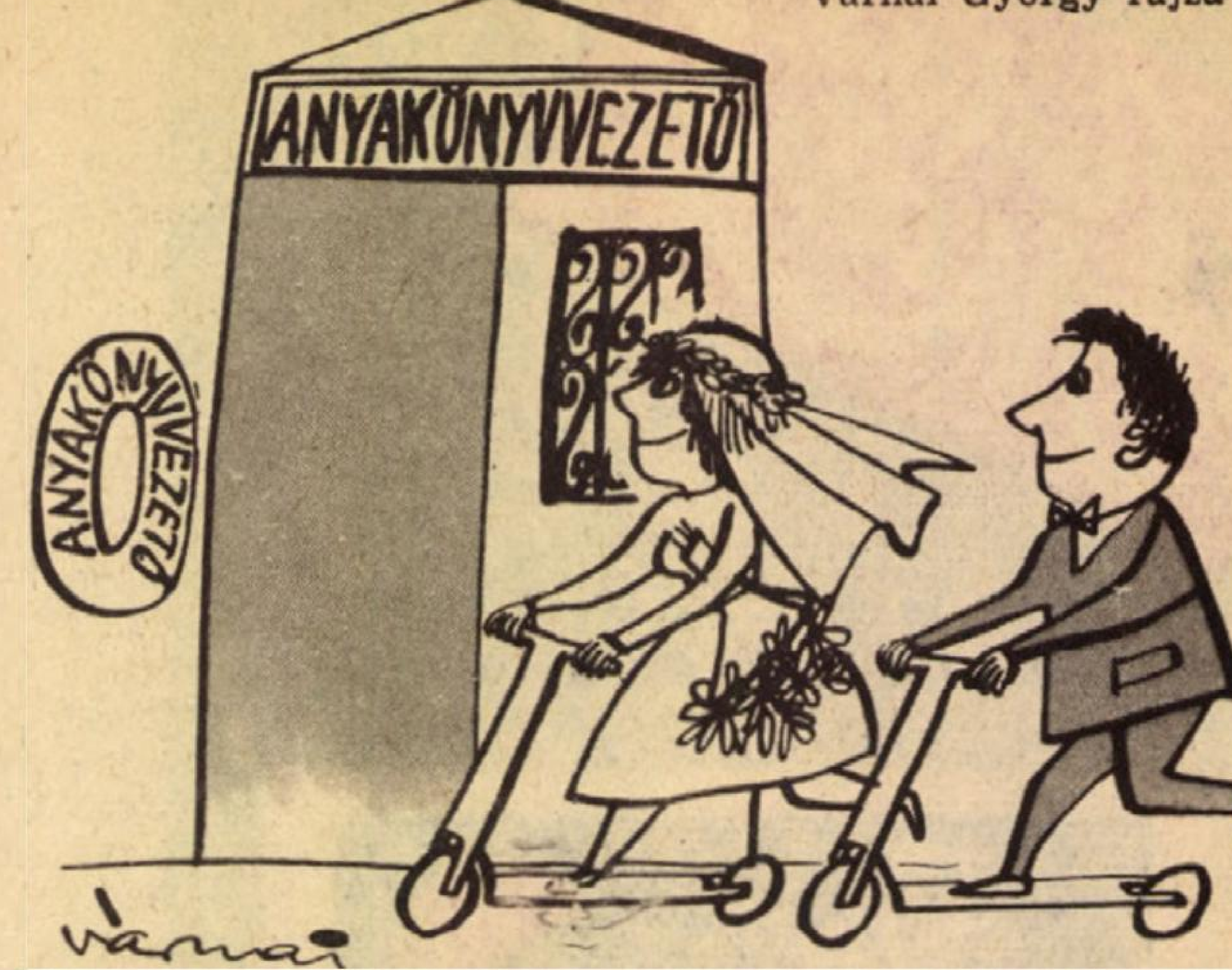

Játékok

Kedves barátom feleségével találkoztam a napokban. Nagyobbacska szatyor terhe alatt görnyedt.

– Mit visz benne? – érdeklődtem.

– Jöjjön fel hozzánk, megmutatom – mondta, és percek múlva a vendégszerető hajlék fedelei alatt az asztalra öntötte a szatyor tartalmát. Különböző színes játékok gurultak szanaszét.

– Egy ismerősöm küldte Nyugat-Németországból – mondta –, és én adom el. Most, karácsonyra, nagy keletje van az ilyen játékoknak. Próbálja ki – biztatott és kiment kávét főzni.

Én ki is próbáltam valamennyit. Valóban elragadóan bájos, újszerű, technikailag kifogástalan játékok voltak, bármelyik gyermek örömét lelné benne. Nekem különösen a következő játékok tetszettek:

Hamvasszőke, Brigitte Bardot külsejű baba, rövid szoknyácskában, piciny, feszülő műkeblekkel, lefektetéskor kéjesen nyöszörög, és riszálja magát. A prospektus szerint 3–5 éves kislányok, szerintem 70 éves kisfiúk számára igen praktikus.

Karambol-autó. Bármihez hozzáér menetközben, nyomban szétesik darabjaira, és szorgos munkával lehet csak összerakni. Ez is igen hasznos játék, mire a gyermek felnő és karambolozik, már hosszú évek gyakorlata áll mögötte.

Tetszett még az ugráló csimpánz, a nyávogó felhőkarcolócska, a sehol meg nem álló expresszvonat és a zöldfrászos nyenyere, ahogy a prospektusból lefordítottam. Ismertetésükre nem térek ki, mert a hölgy már nyilván túladott rajtuk, viszont úgy éreztem, néhány remek német játék kimaradt a küldeményből és a tájékoztatóból.

Így például nem láttam a rakétakilövőcskét, amellyel serdültebb fiúk játszi könnyedséggel tudnak városkákat megsemmisíteni; a kis Gauleiter című játékot, amely egyik oldalán még a régi egyenruhát hordja, a másik oldalán tekintélyes polgár; nem találkoztam a Bundeswehr Franciaországban című elmés társasjátékkal – kockadobás útján német katonák eljutnak a francia mezőkre, kétszer hatos kocka esetén Párizsig –, valamint az a huncut Adenauerka című serdülőkorúak társasjátékával. Na és nem láttam a Züm-züm, itt repül a kémecske! kezdetű izgalmas játékot sem. Ára hat márka, ugyanaz díszesebb kivitelben, kartondobozban, elmés pokolgépszerkezettel, 10 márka.

Tardos Péter

Vannak egészen furcsa dolgok

A sör folyékony széna

A „Sunday Express" tokiói tudósítója írja azt az érdekes hírt, hogy Japánban a marhákkal rendszeresen sört itatnak. Helytelen lenne, ha a sörivók félreértenék ezt a népélelmezési jelentőségű hírt, mert arról van szó, hogy a japáni szarvasmarhatenyésztésben a sör fontos szerepet játszik. A levágásra szánt állatokkal naponta itatnak tisztes mennyiségű sört, s a tapasztalat azt mutatja, hogy az állatok szeretik a sört, jót tesz a kedélyüknek és a testsúlyuknak.

A fényűző életmód természetesen elpuhítja őket, de ez a japán húsipar szakértői szerint nem hátrányos.

Elefánt-talpalávaló

Birma, az ismert angol cirkuszi elefánt, partner nélkül maradt. Az elefánt mutatványa többek között abból állt, hogy egy csinos fürdőruhás nő fölé tartotta hatalmas lábacskáját. A nő férjhez ment, s új partnernőről kellett gondoskodni.

Pályázatot hirdettek, s nem kevesebb, mint 200 fiatal lány jelentkezett. Természetesen valamennyit kipróbálták, ami abból állt, hogy le kellett feküdniök a porondra, s Birma tőléjük emelte a talpát. Amelyik lány megijedt, az alkalmatlan volt. A legtöbben ragyogóan bírták a mutatványt, s az elefánt is meg volt elégedve a hölgyekkel. Végül egy Valeria Collins nevű 18 éves köztisztviselőnő nyerte el az állást. Mint örömmel megjegyezte, ez sokkal érdekesebb foglalkozás, mint a hivatali munka.

Drága a bab

Szegő Gizi rajza

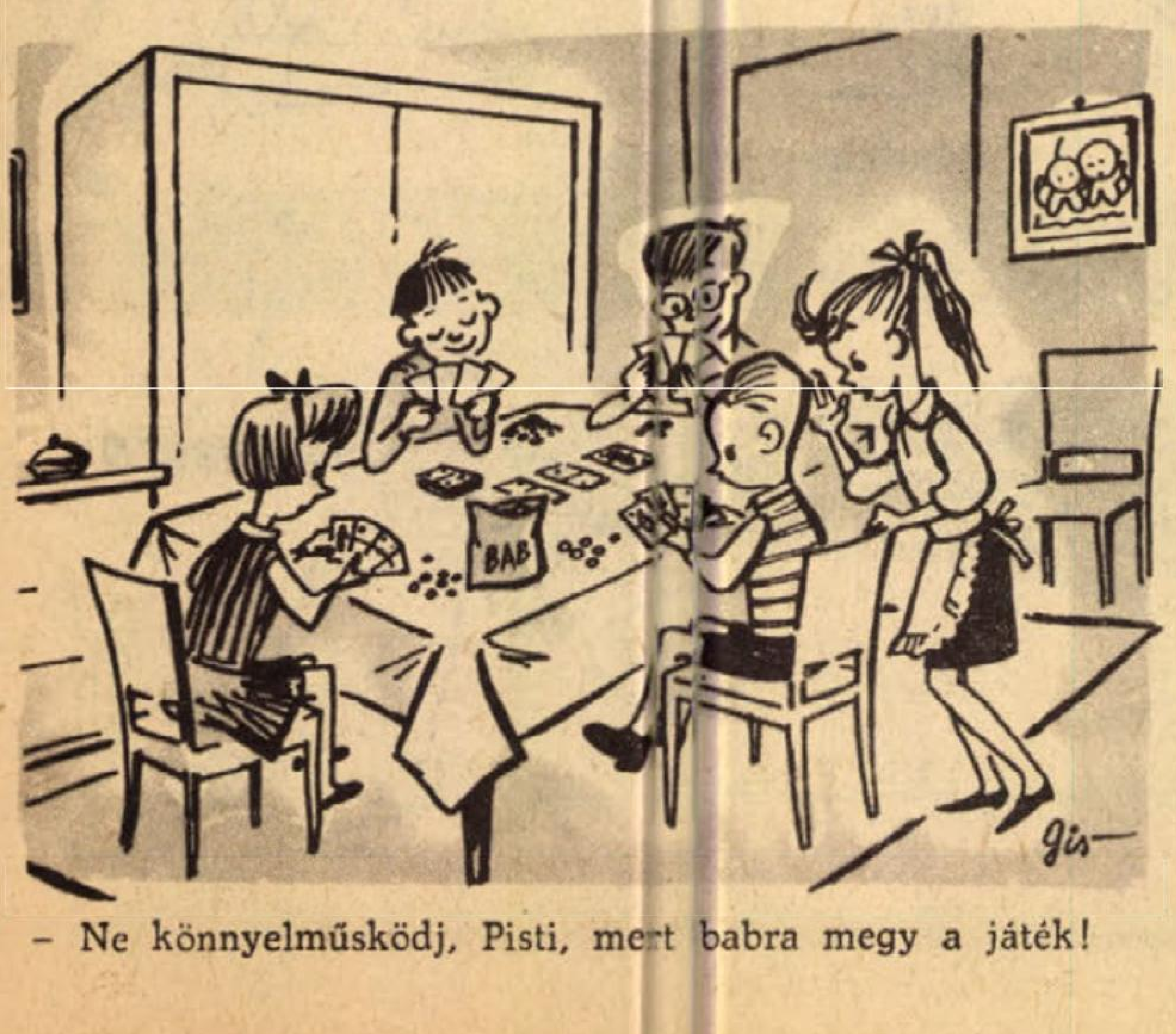

– Ne könnyelműsködj, Pisti, mert babra megy a játék!

Túlterhelt a posta

Erdei Sándor rajza

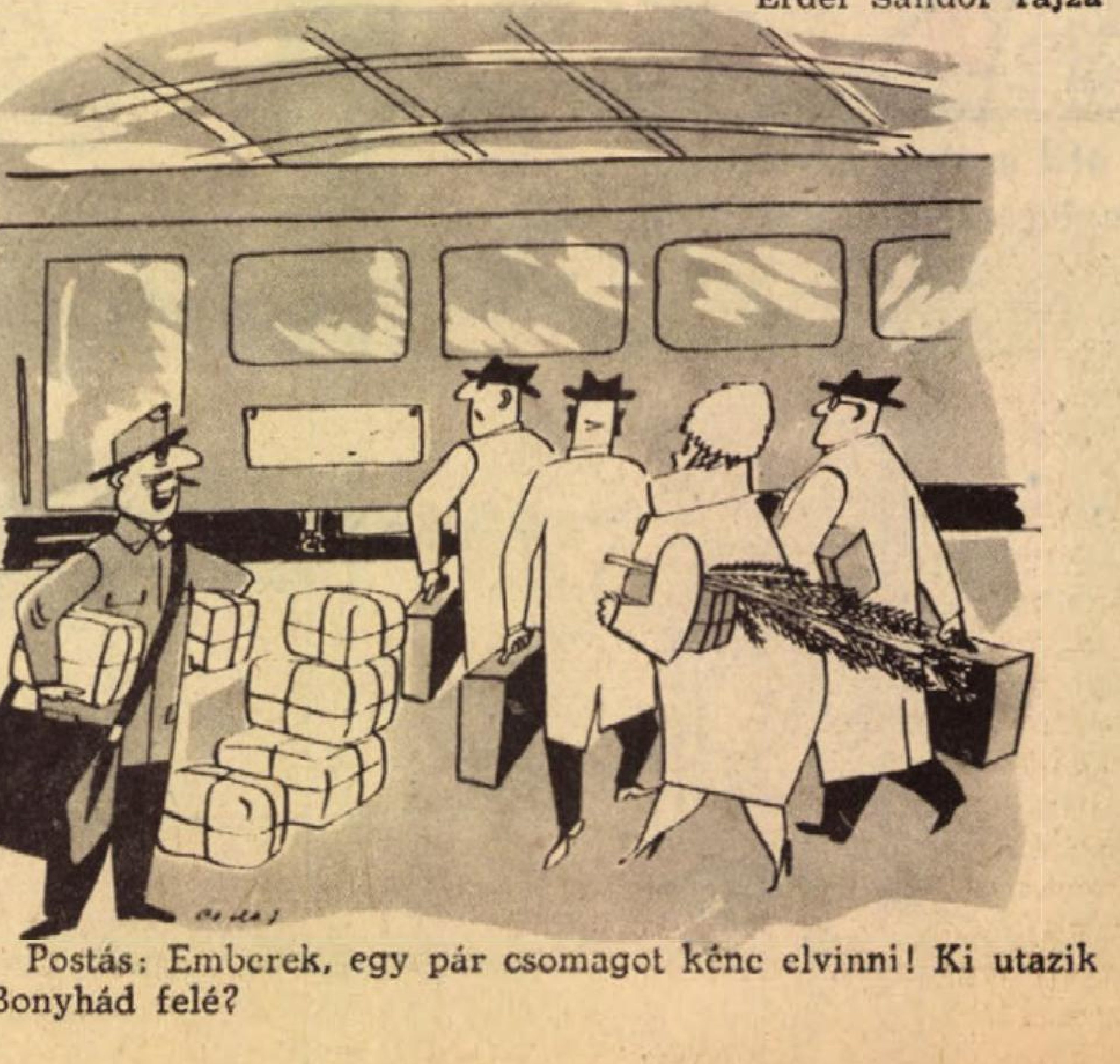

Postás: Emberek, egy pár csomagot kéne elvinni! Ki utazik Bonyhád felé?

A szeretet ünnepe

(Monológ kisgyermekkel)

Azt kérdezed, kislányom, miért mondjuk azt, hogy a karácsony a szeretet ünnepe? Azért mondjuk ezt, kislányom, mert karácsonykor mindenkinek szeretni kell a másik embert, kislányom, hát ezért. Nem, kislányom, nem azt ünnepeljük, hogy egy nap szeretjük egymást, mert máskor is szeretni kell az embereket, egész évben mindennap szeretni kell az embereket, kislányom, csak nem mindig sikerül. Karácsony, az más. Karácsonykor muszáj, hogy sikerüljön. Milyen butaságot kérdezel, hogy miért nincs akkor egész évben szeretet ünnepe? Hát te talán jól viselkedsz egész évben? Azt elhiszem, hogy te attól még szeretsz minket, bárha rosszul viselkedsz, de én nem szeretlek téged, ha szófogadatlan vagy, és ha rossz vagy. Ha a szeretet ünnepén rossz vagy, akkor a szeretet ünnepén se szeretlek téged! Nem muszáj! Illetve. Akkor muszáj, ha te is szeretsz engem, és jól viselkedel. Micsoda? Hogy akkor amúgy is szeretnélek, és ahhoz nem kellene, hogy szeretet ünnepe legyen? Nem is kellene, mert én különben is szeretlek, csak néha haragszom rád. Haragudni, azt szabad a szeretet ünnepén is! Az emberekre is szabad haragudni, kislányom, de csak egy kicsikét. Nem, nagyon a többi napon sem szabad haragudni az emberekre. Nem, a Simek bácsira is csak egy kicsit haragszom, aki pedig úgy becsapott minket a bútorhuzattal, mert máma szeretjük egymást általában. Holnap? Holnap megint valószínűleg nagyon fogok rá haragudni. Ejnye, milyen nehéz dolgokat kérdezel! Hogyhogy mi szükség van akkor a szeretet ünnepére? Hát hogy megpróbáljuk elfelejteni a sok rosszaságot, amit elkövetünk egymás ellen. Nem, nem arról van szó, hogy Simek bácsi felejtse el, hogy becsapott minket a bútorhuzattal, hanem, hogy én felejtsem el a Simek bácsit, meg például azt, hogy te milyen sokat haszontalankodsz egész évben, és legalább a szeretet ünnepén legyél jó, és változzál szépen meg. Mit tudom én, hogy a Simek bácsi megváltozik-e a szeretet ünnepén, a Simek bácsi tőlem meg is pukkadhat. Nem karácsony este, édes kislányom, milyen butaságokat beszélsz! Januárban? Januárban megpukkadhat, akkor egy napon sincs szeretetünnep.

Milyen butaságokat beszélsz te itt összevissza! Hogy te szeretni akarod a Simek bácsit?! Ezt a szélhámost, aki annyi mérget okozott a te édesapádnak!? Mi az, hogy te elfelejted?! Nahát, szégyelld magad, az ember lánya képes elpártolni az embertől a szeretet ünnepén! Ha a Simeket szeretni akarod, akkor nem szeretlek! Menj innen, te haszontalan, rossz szívű kislány, meglátod, senki se fog szeretni téged, legfeljebb a szeretet ünnepén, de akkor se nagyon.

(Somogyi)

Az amerikai sas

Kaján Tibor rajza

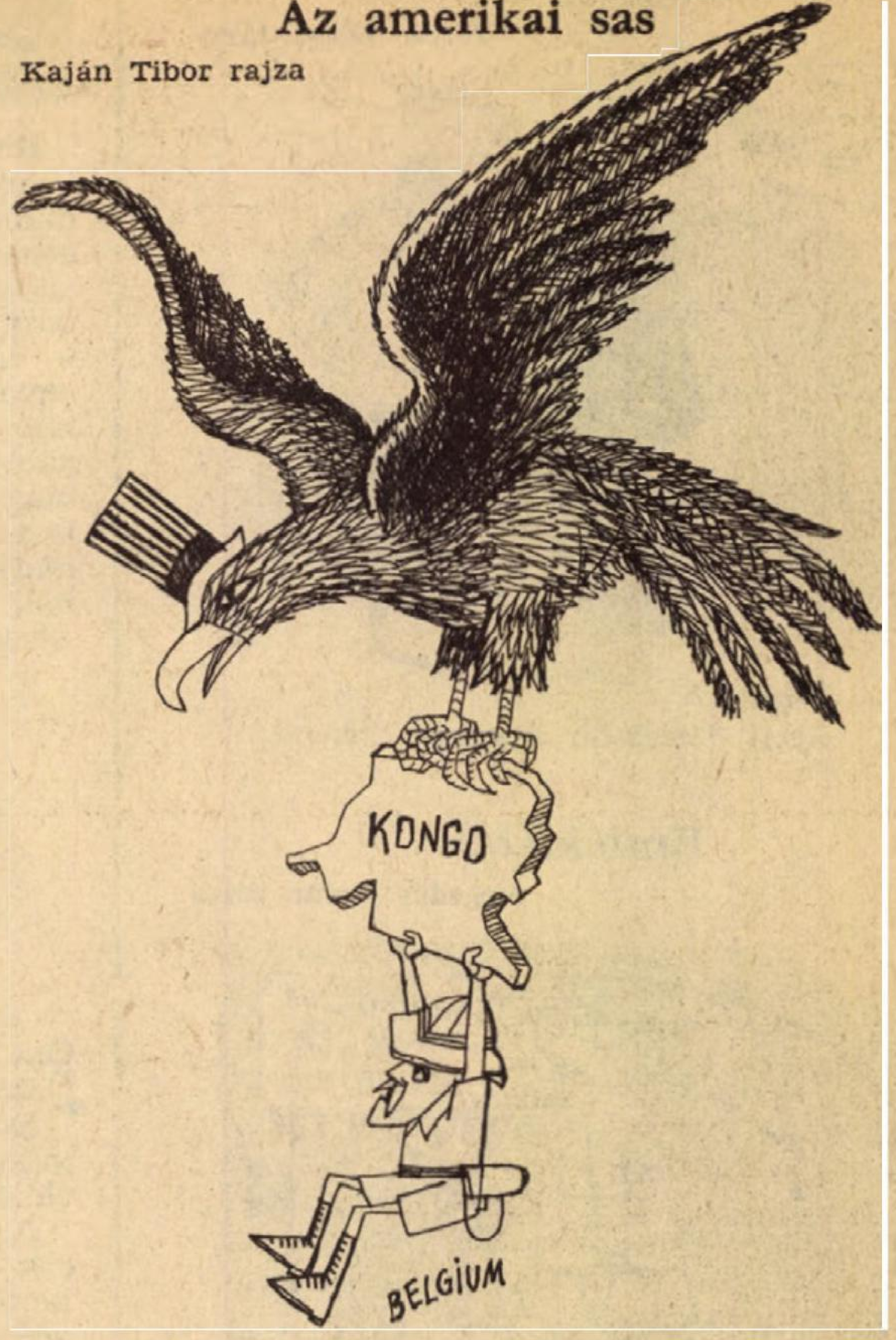

Nem az ő asztala...

Gerő Sándor rajza

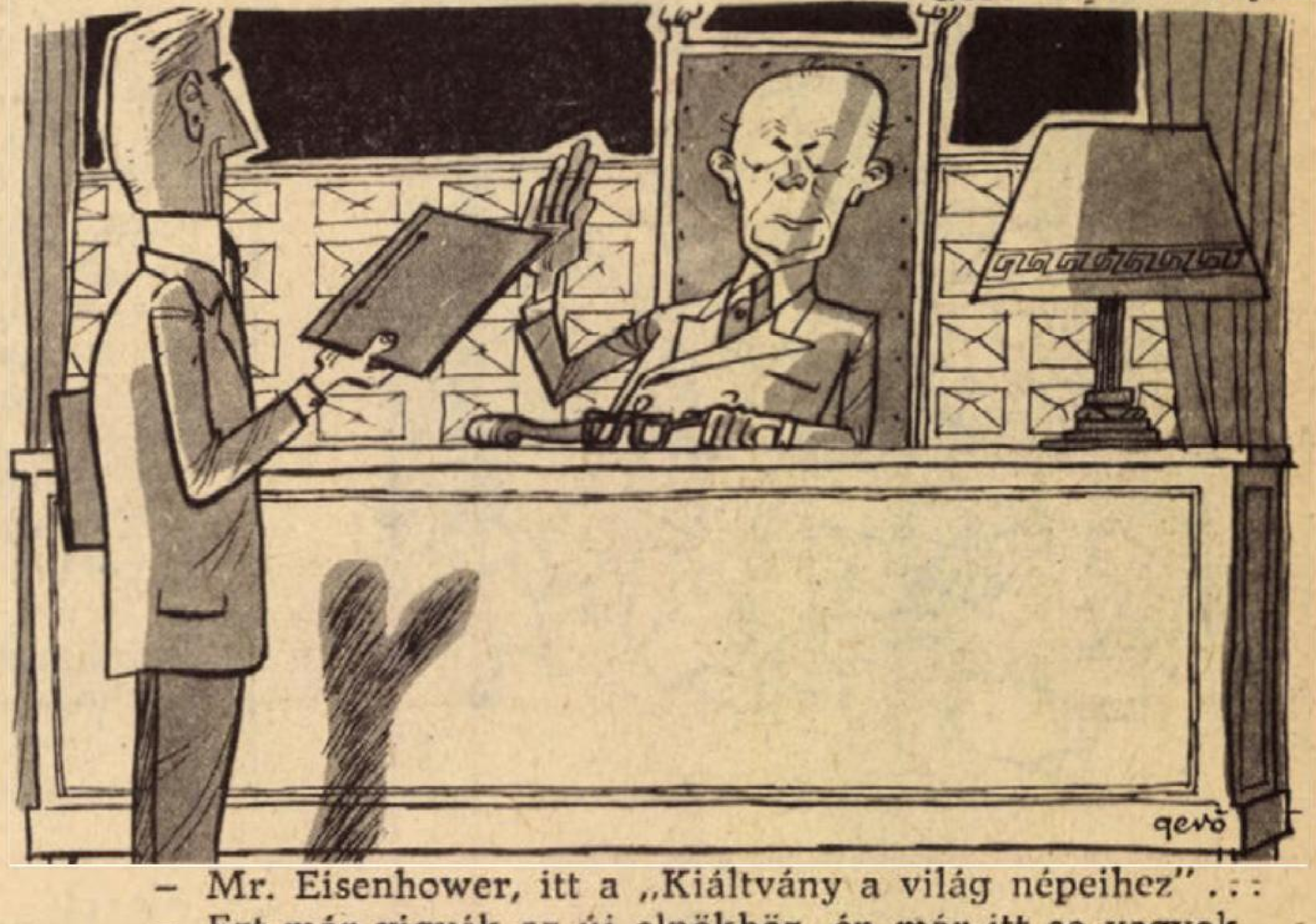

– Mr. Eisenhower, itt a „Kiáltvány a világ népeihez" . . .
– Ezt már vigyék az új elnökhöz, én már itt se vagyok . . .

KÖLTÖZKÖDÉS

A nagyobb bútordarabok már a kocsin voltak. Most a tükrökre, képekre és a csillárokra került sor.

– Jaj, csak el ne törjön valami – ijedezett a feleségem, és gyengéd mozdulattal emelte le az üressé vált szoba faláról a „Holdvilágos erdőt", amelyet még lánykorában kapott, és amelyre én mindig csak viszolyogva tudtam ránézni. Ez a kép giccs volt a javából. Erdő széle, holdfényben csillogó, csörgedező patak. Feleségem azonban, bár tudta, hogy a kép értéktelen, ragaszkodott a gyermekkori emlékhez. Egyszer majdnem sikerült rábeszélnem, hogy adjuk oda a bejárónőnek.

– Ezáltal mi is harcolunk a giccs ellen – mondtam.

– Pont ellenkező célt érnénk el vele – érvelt igen logikusan –, hiszen a bejárónő azt hinné, hogy művészi értéket kap.

– Megmondanánk neki, hogy giccs.

– Hogyisne! Hogy megsértődjön! Amikor dédelgetik, ajnározzák őket!

Most elhatároztam, hogy a „festményt" halálra ítélem. Itt volt a nagy alkalom, hiszen költözködésnél mindig összetörik valami.

– Nagyon vigyázz rá – mondta a feleségem. Én megvártam, amíg ő a földszintre ér, és szépen átdobtam a képet a korláton. Az egyik bútorszállító éppen felfelé jött, és a lépcső fordulójában ügyesen elkapta.

– Na, ezt megmentettem – dicsekedett.

Így került a kép a kocsira.

Félórával később az új házhoz értünk, és én felfelé indultam a képpel. A lépcsőházban leejtettem, és hogy biztos legyek a dolgomban, rá is tapostam. De mit mondok a feleségemnek? Hopp, megvan . . .

– Sajnos – mondtam bánatos hangon –, tudod, hogy nincs költözködés kár nélkül . . . Eltört a nagy tükör, a könyvszekrény üvegje, az új csillár és a „Holdvilágos erdő".

– Ez borzalmas! A tükör, és az új, gyönyörű csillár is?

Átöleltem . . .

– Csak tréfáltam. Mindössze a kép tört el.

Arca kipirult az örömtől, és megnyugodva mondta:

– Fő, hogy a tükör és a csillár megmaradt . . .

(p.)

Megtért lélek

Török János rajza

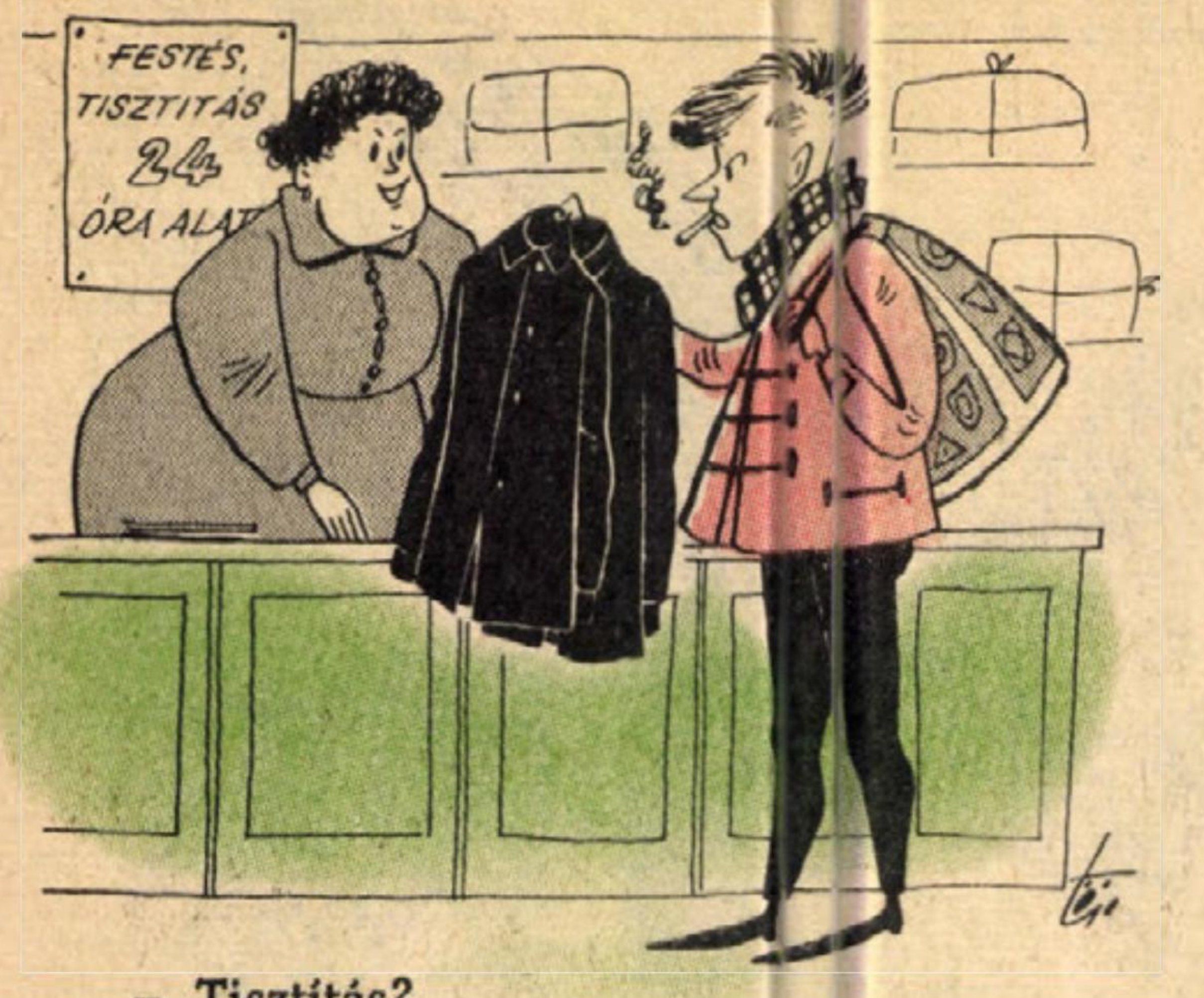

– Tisztítás?
– Nem! Szeretném befestetni fehérre.

Emléktábla

Hegedűs István rajza

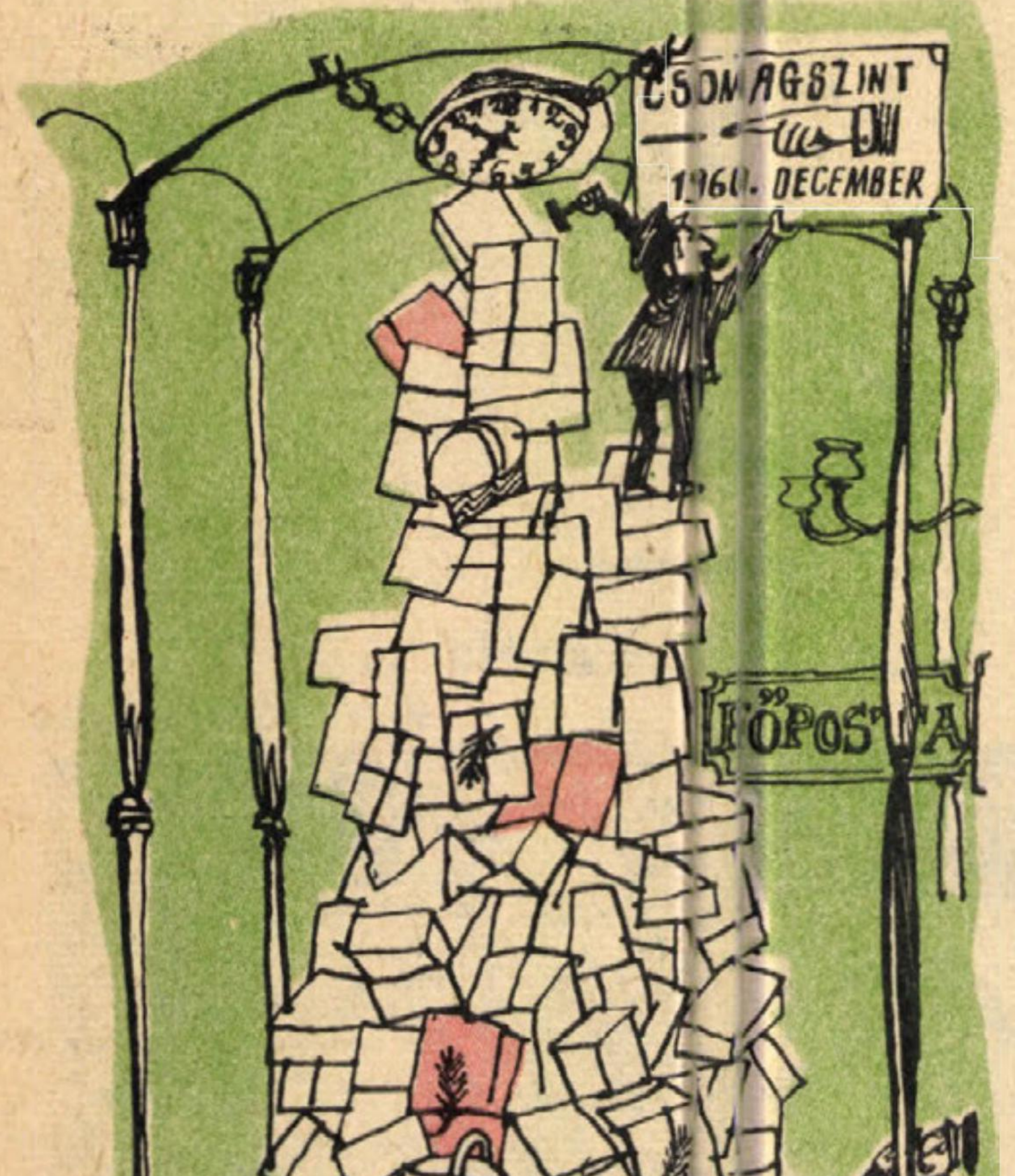

LEVÉL a szamárlogikáról

Kedves Kartársnő!

Amikor Ön dicséretre méltó bátorsággal az egyik termelési értekezleten jó néhány kollégájának rendszeres és felháborító mulasztását szóvátette, a vállalat igazgatója teljesen egyetértett Önnel. Csak néhány hét múlt el azóta, és igazgatója most azt közölte Önnel, hogy szívesen látná, ha új állást keresne magának, és otthagyná a vállalatot. Az előbb már említett kollégái ugyanis — az igazgató kartárs szerint — összeférhetetlennek tartják Önt, és nem akarnak többé Önnel együtt dolgozni.

Engedje meg, kedves Kartársnő, hogy elmondjam a következő régi állatmesét:

A szamár egyszer bejutott egy gondosan ápolt, virágos kertbe, és mohón falta a szebbnél szebb virágokat. Közben meglátott egy kis méhet, amint az virágról virágra röpdösött.

— Mit csinálsz te itt? — kérdezte a szamár.

— Mézet — felelt a méh.

— És hogy csinálod ezt?

— Úgy, hogy virágot eszem, és abból mézet termelek.

Mikor a szamár ezt meghallotta, éktelen haragra lobbant, és így kiabált:

— Csapd be az öregapádat, de ne engem, vén szamarat! Én sokkal több virágot ettem, mint te, és mézet mégsem tudok csinálni.

Másnap a szamár, elvakult dühében, erdőgyűlés elé vitte az ügyet. Előadta, hogy a méh be akarta őt csapni, azt állítja, hogy a virágból mézet tud készíteni, holott a jelenlévő állatok nagy része is eszik virágot, és mégsem tud mézet előállítani.

Az állatok helyeseltek a szamárnak, még az elefánt is megelégedetten mosolygott, de mindnyájan haragosan néztek a méhre. Az állatok királya, az oroszlán pedig így szólt:

— Na, most halljuk a méhet, adja elő a mondanivalóját!

És a kis méh töviről hegyire szerényen elmagyarázta, miként csinál ő a virágból mézet. Az állatok közben gúnyos megjegyzéseket tettek, és amikor a kis méh befejezte, véget nem érő „pfuj", „pfuj" kiáltásban törtek ki.

Ekkor az oroszlán felemelte mellső jobb mancsát, csendet kért, és így szólt:

— Neked van igazad, te kis méh! — és rögtön szólította a leopárdot, a hóhért, s kiadta a parancsot:

— Leopárd, üsd le ennek a méhnek a fejét!

— De uram, királyom — tiltakozott a kis méh — hiszen az imént éppen azt mondtad, hogy nekem van igazam.

— Úgy van, mondtam, és most is azt mondom, hogy neked van igazad! De láttad-e, hogy felzúdultak a többiek, amikor te beszéltél?

— Láttam — felelte a kis méh remegve.

— Nahát, ezért kellett így ítélnem. Ha én most leütteтem a fejedet, nyugodtan uralkodhatom tovább a szamarak felett...

*

Ezek után pedig azt tanácsolom Önnek, kedves Kartársnő, hogy jelen levelemet kézhezvétel után, vastag piros irónnal körülkeretezve, minden kommentár nélkül tegye le szeretett igazgatójának intarziás íróasztalára. Százat teszek egy ellen, hogy nem kell otthagynia a vállalatot...

Földes György

Jucika ajándékoz

Pusztai Pál rajza

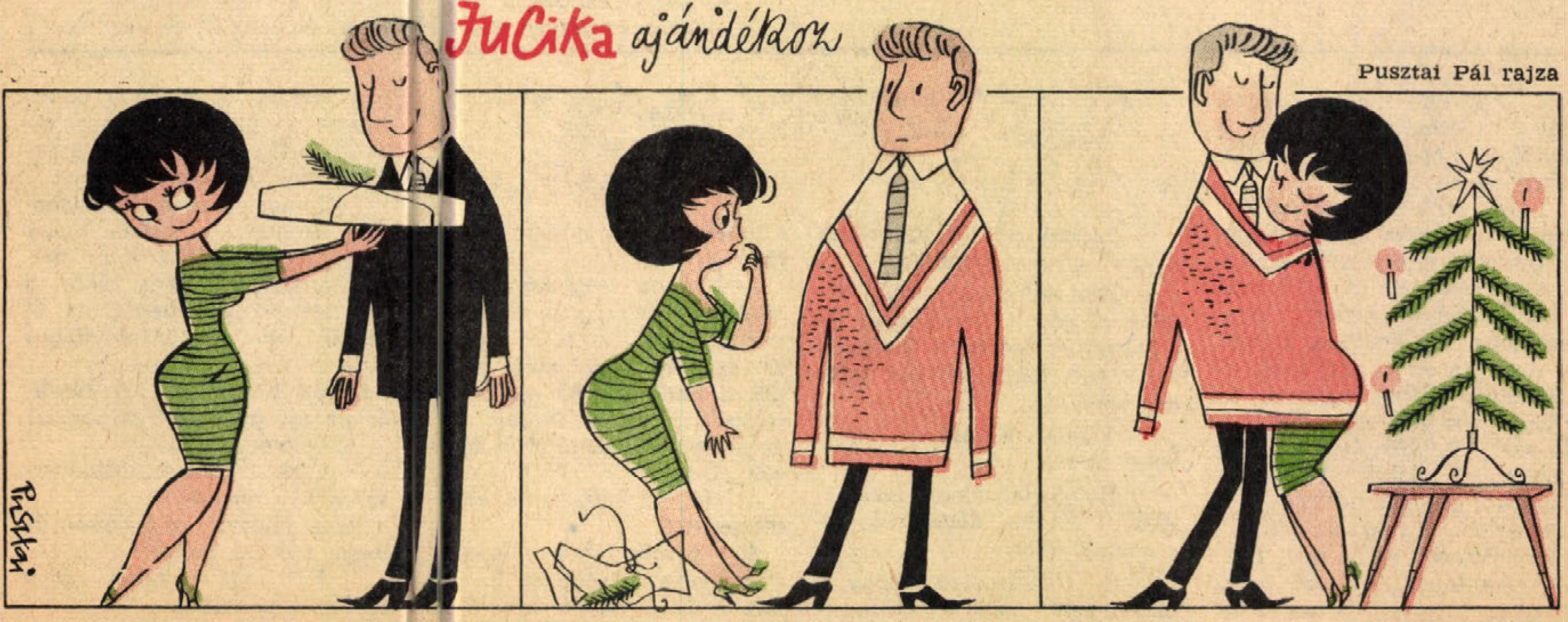

Huligán-botrány a Belvárosban

Tegnap délután fél 4 órakor a Szervita téren öt huligán megtámadott és molesztált egy békésen haladó házaspárt. Először gúnyos megjegyzésekkel illették őket, majd a férfi fejéről leütötték a kalapot, a nőnek pedig elvették az esernyőjét, s őt magát noha enyhén, de rendkívül sértő módon paskolni kezdték.

A felháborító jelenet nagy visszatetszést keltett. Többen undorral elfordultak, s egy férfi meg is jegyezte:

— Nem bírom nézni, hogyan garázdálkodnak ezek a szemtelen huligánok!

Egy idősebb férfi kisebb társaságnak kimerítő előadást tartott arról, hogy a múltban ilyesmi teljesen elképzelhetetlen volt, ideje volna már móresre tanítani a mai fiatalságot.

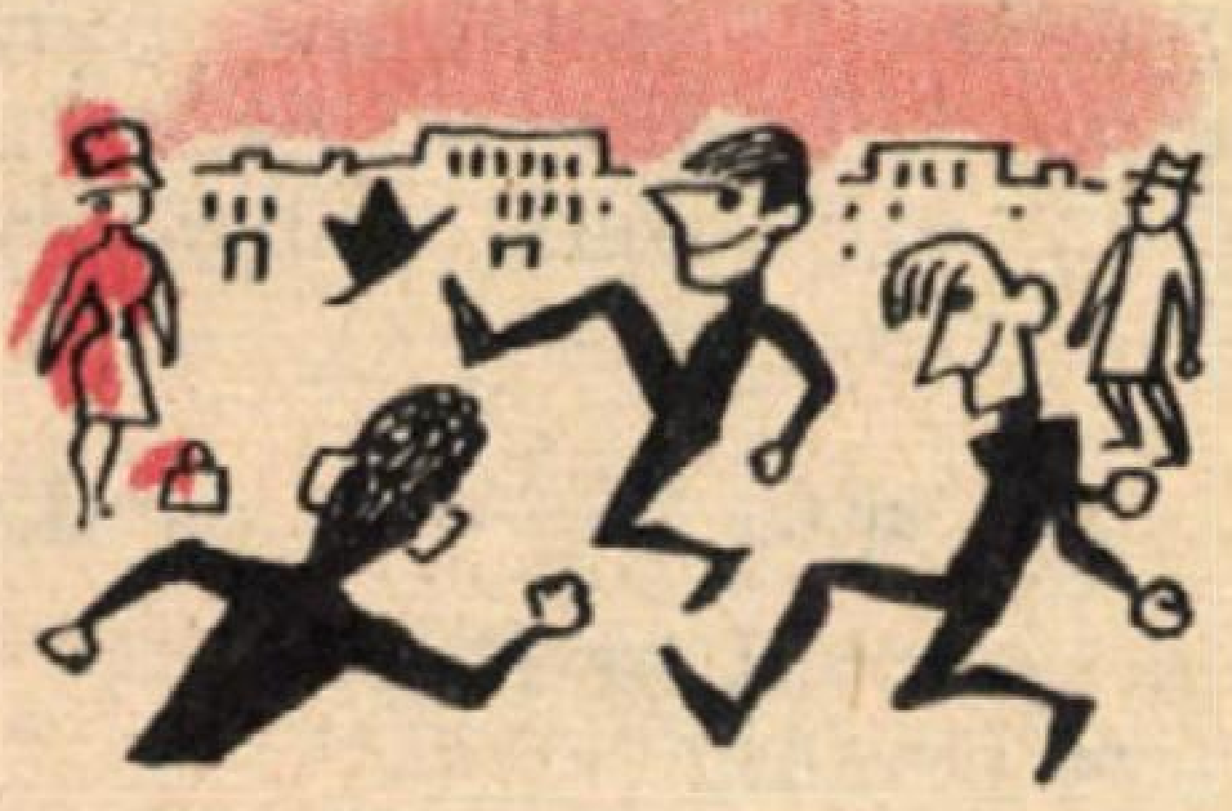

Az eléggé el nem ítélhető jelenet olyan ellenérzést váltott ki a jó érzésű járókelőkből, hogy a legtöbben átmentek az utca másik oldalára. Egy erélyes arcú hölgy bosszúsan megjegyezte:

— Nem akarok egy aszfalton járni ezekkel a betyárokkal!

Ekkor a huligánok rátapostak a férfi kalapjára, a felöltőjét pedig ráhúzták a fejére. Ez újabb felháborodás viharát kavarta fel.

— Hallatlan! — kiáltott egy tiszta homlokú ősz férfi — hát nincs ezekben a himpellérekben tisztelettudás?

Haragosan sarkon fordult, és gyors léptekkel az ellenkező irányba sietett, hátra sem nézett. Látszott rajta, hogy elege van az egészből.

Volt néhány jó érzésű ember, aki már eddig is rosszallóan nézte a csúnya jelenetet, amikor azonban az egyik huligán meghúzta a hölgy fülét, ők sem bírták tovább, és teljesen feldúltan távoztak. Látszott rajtuk, hogy egyáltalán nem értenek egyet a huligánokkal, s néma tüntetésük csattanós válasz volt az elvadult szenvedélyekre és a vagányságra.

A huligánoknak még ez sem volt elég. Labdarúgómérkőzést kezdtek játszani a férfi kalapjával, és arra kényszerítették a hölgyet, hogy ő legyen a kapus. A járókelők dicséretére legyen mondva, egyetlen biztatás nem hangzott el a mérkőzés alatt, még a sportemberek sem álltak meg, sértette ízlésüket a méltatlan játék.

Amikor pedig a huligánok az első félidő végefelé körülnéztek, egy lelket sem láttak az egész téren.

A tisztességes társadalom a maga egészséges ösztönével kivetette őket magából.

Feleki László

De Gaulle „körülnézett" Algériában

Erdei Sándor rajza

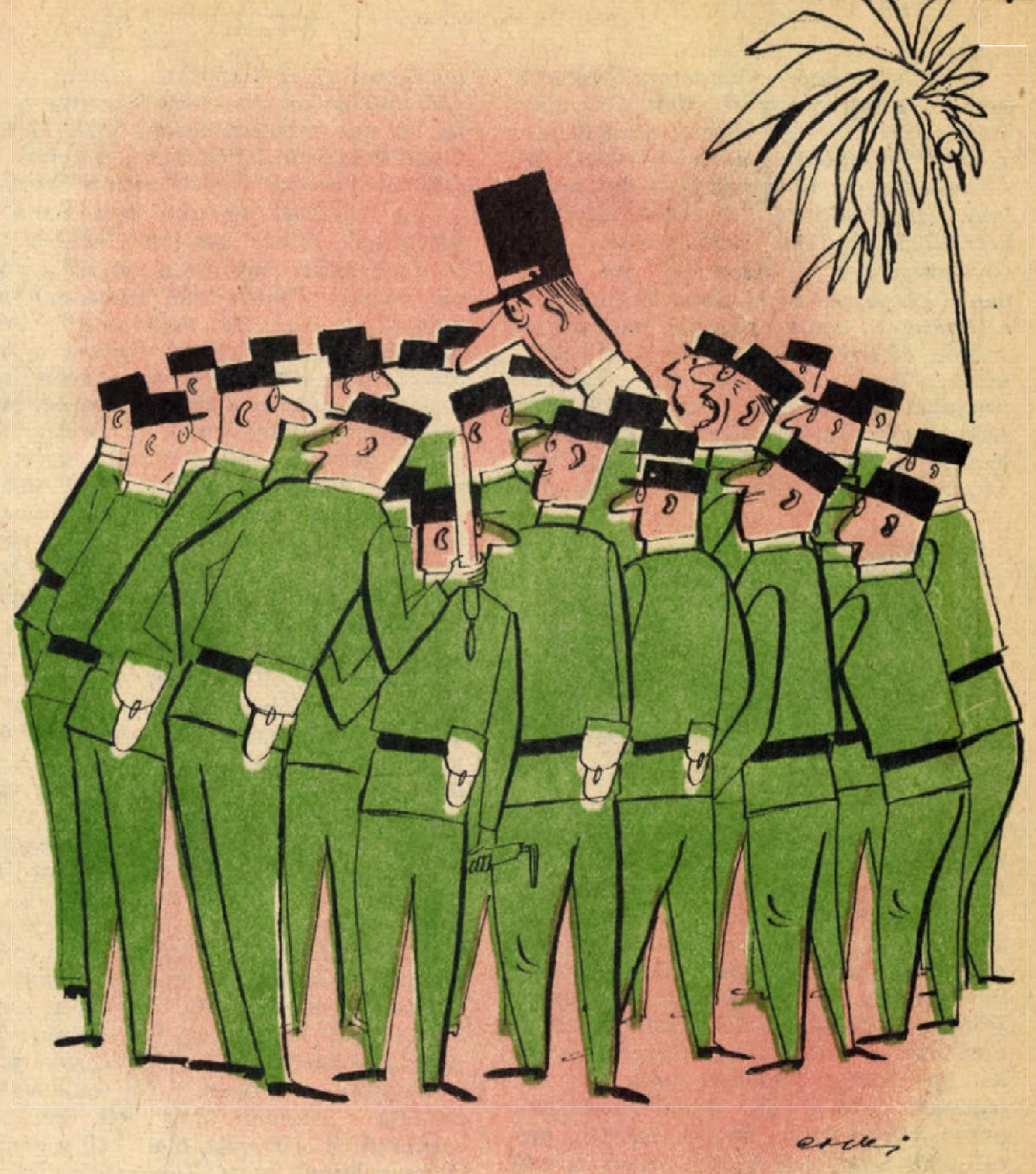

– Egy kicsit óvatosabban, elnök úr!...

Borban az igazság

Pusztai Pál rajza

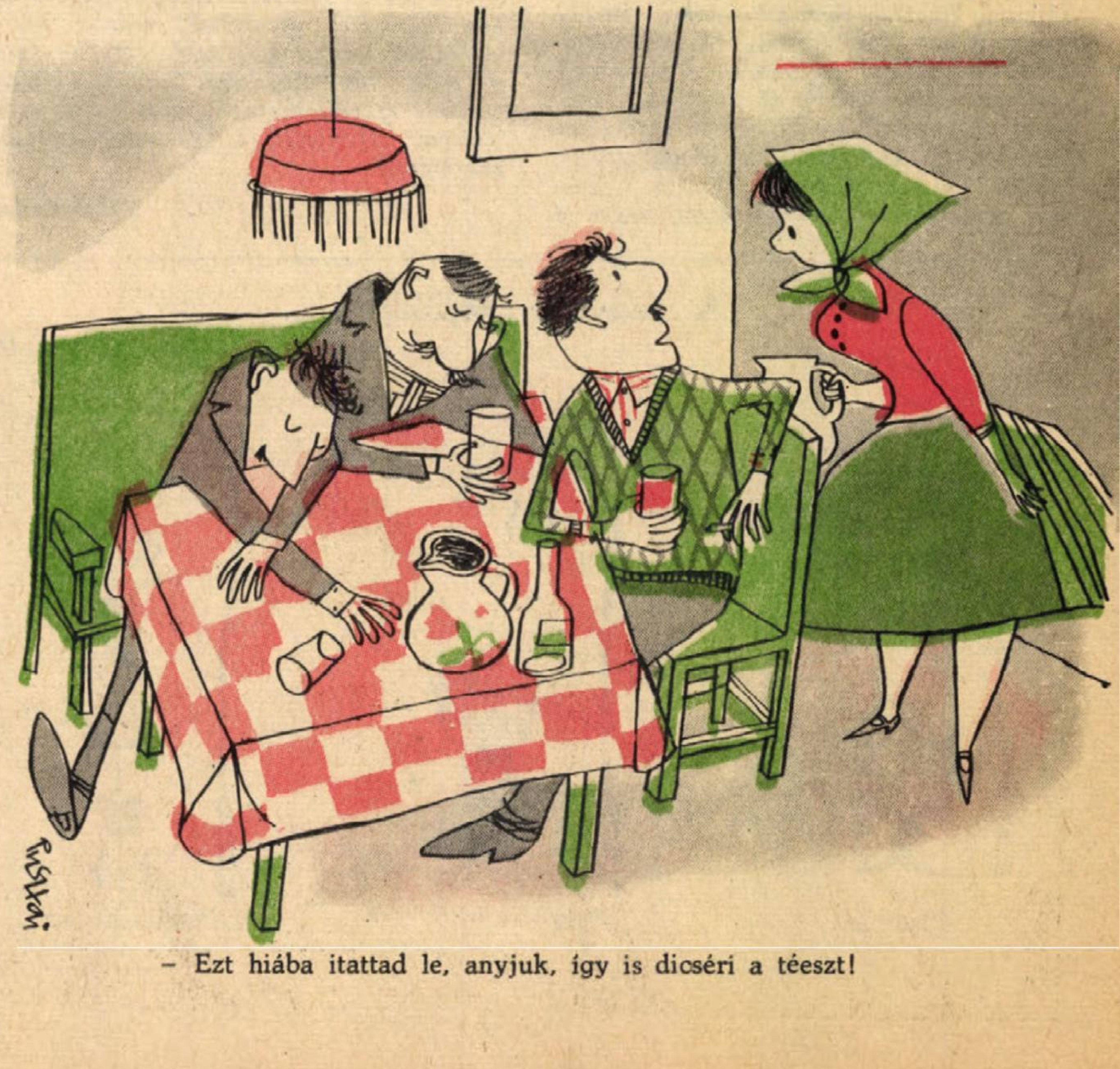

– Ezt hiába itattad le, anyjuk, így is dicséri a téeszt!

LEVÁLASZTJUK A LAKÁST

Hajnali 5-kor – immáron nyolcadik hete –, kopácsolásra ébredek. Fülemben vatta, szívemben szorongás, számban por. A fal félig lebontva; a bontást végző segédmunkás az alkoholisták hülye mosolyával rám kacsint. „Lustálkodunk?" – kérdi barátságosan. Neki könnyű, mert egyenesen a Zöld Macskából jön, ahonnan a csapos 4-kor kidobja. Fölimbolyog a létrára, és addig dolgozik, mígnem leszédül. Akkor fájrant. Félhatkor a társbérlő kilép a szekrényből, szeme karikás, nagyokat ásít, mint aki aludna még. Hétkor az albérlőt két kőműves gyöngéden leemeli a fogasról. Alakja szálegyenes: az éj folyamán tökéletesen kilógta magát. Kisvártatva magam is kimászom a kádból (a fekvő alkalmatosságokat nyolcadik hete a folyosón tároljuk!), majd felköltöm a feleségemet. Ő a lavórban szendereg. Még szerencse: a lavór nagy, az asszony meg kicsi. Rám mosolyog: malterlepte arcában van valami földöntúli türelem. Megcsókolom. A meghitt jelenetet a féligbontott fal túljáról az elérzékenyült segédmunkás figyeli, bár sokat nem láthat belőlünk, mert sűrű fellegekben száll a por. „Tavaly a Krisztinában választottunk le egy lakást", meséli mély csuklások között. „Azok is szerették egymást. És most mégis külön laknak: a nő a Krisztinában, a férfi Vácon, mert a leválasztás harmadik hónapjában megfojtotta a vállalkozót. Mert, tetszik tudni, akadnak türelmetlen emberek!" Feleségem riadtan tűnik el a sublót alatt. Tájékozódó képessége csodálatos! Hasznát is veszi, mert a fürdőszobából hall, hallból senkiföldje, dolgozóból konyha, konyhából a szomszéd szalonja, előszobából fürdőszoba, lakószobából lomtár, és a korábban ép eszemből klinikai tünet lett. (Egy ideggyógyász barátom a minap megpendítette: szívesen bemutatna a hallgatóinak, mint a *leválasztásichtis* klasszikus esetét.) A segédmunkás közben tovább bontja a falat. A por mindent belep: sötét hajunk őszbe vegyül már, viszont a sarokba támasztott modern képek patinát kapnak, míg a régebbiek egyenest múzeumba kívánkoznak. A por száll és felhőkben terjeng, és ekkor úgy érzem, ez az a pillanat, amikor (Wilde után szabadon) meg tudnám írni a *„De Porfundist"*. Erről eszembe jut: be kellene fejezni a holnapra ígért cikket. De az ablakot közben befalazták, és a villany sem ég, mert a maszek villanyszerelő, a leválasztást végző maszek vállalkozóval együtt, a maszek vízvezetékszerelő meghívására, három nappal ezelőtt Szajolba utazott lagziba, ahol – amint arról egy rövid távirat értesít – a vendégszerető rokonság a vállalkozó Wartburgjának mind a négy kerekét kiszerelte. (Úgy látszik, a fővárostól távol a maszek lelkekben még él a romantika! Füzettel a kezemben kimegyek a folyosóra, egy téglarakásra ülök, s miközben a téli napon sütkérezem, a megírandó cikk hangulatát keresem. De a sárga homokbuckákról csak a Szahara jut eszembe. A Szaharáról az Idegen Légió, és valahol a messzeségben, egy oázis. De itt nincs oázis, és az Idegen Légióról – tekintettel de Gaulle érzékenységére –, sajnos nem írhatok cikket, és különben is, a hangulatnak máris vége, mert a termetes maszek vállalkozó váratlanul megérkezett. Miközben autós szemüvegét homlokára tolja, mint Napóleon Austerlitznél, diadalmasan veszi szemügyre a terepet. „Jól haladunk!" mondja. „Holnap még két lakásban megkezdjük a bontást, mert kell a pénz!" A hangulatnak fuccs. Fürdőruhára vetkőzöm és visszabújok a kádba. Beveszek néhány Andaxint két-három szem Pipolphennel. Amikor érzem, hogy e kitűnő szerektől rohamosan hülyülni kezdek, barátaimra gondolok, akik részben a Balaton, a Fekete-, a Földközi-, a Balti- stb. tengerek mellett töltötték a nyarat, és képeslapokkal gondoltak reánk. Itt a viszonzás alkalma, gondolom, és egy gyertyacsonk hangulatos fényénél (rosszemlékű szürke tábori-lapon), máris körmölöm: „Üdvözlet a Por-tenger mellől. Szeretettel":

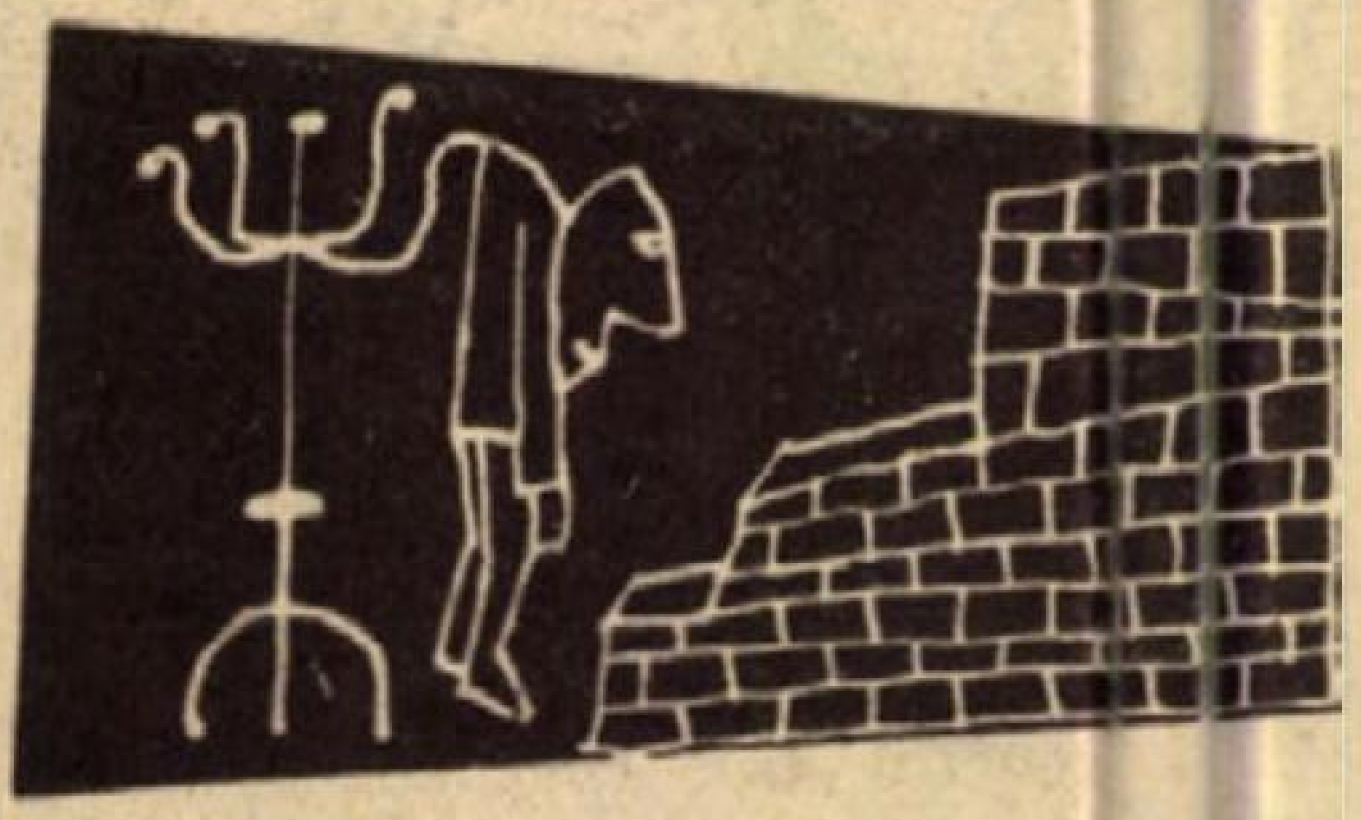

Égly Antal

Budapest, Budapest te csodás

Lankadatlan figyelemmel kísérem slágerirodalmunk zsengéit, s némi aggodalommal tapasztalom, hogy az egykor oly sokrétű alkotások, mostanság úgyszólván kivétel nélkül Pestről szólnak.

E provincialista művekben odáig fajult a dolog, hogy a nő is már csak, mint ún. „pesti nő" szerepelhet — ha erre nem hajlandó, akkor kíméletlenül elcsapják, s beugrik helyette a Gellérthegy, vagy a Nagykörút.

Hovatovább valamennyi fővárosi utcát és teret saját dallal látnak el az illetékesek — sőt szerény nézetem szerint —, nincs messze az idő, mikor minden lakóháznak összkomfortos, különbejáratú slágere lesz.

Mivel nem szeretnék lemaradni a nemes versenyben, ezúton hozom a nagyérdemű publikum tudomására originál helytörténeti aromával impregnált legfrissebb világszámomat;

Ló utca 26 — te csodás!

Nem imponál az Ejfel,
Ő sem fenékig tejfel,
És Brodvéjon a jenki
Is könyökünkön jen ki.
— Csacsázzon itthon a Lulu,
Minek neki Honolulu?!

Hisz'

A legeslegszebb ház Pesten,
A Ló utca huszonhat.
Hogy megláttam, hasra estem,
Sőt szám is tátva maradt.
Nem számít, hogy nincs rangom,
Az itt nem bökkenő,
Mert vár már rám a gangon
Sok, sok gyönyörű nő!!

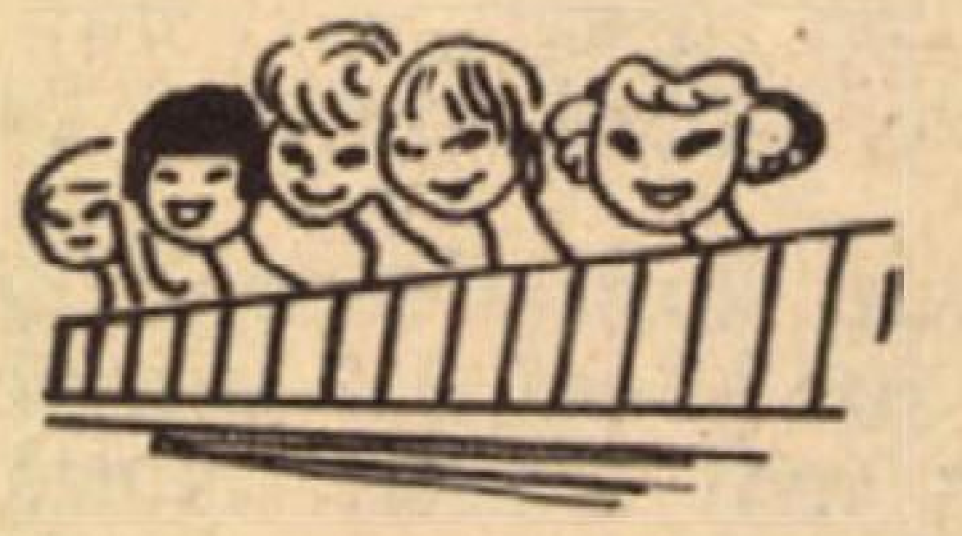

— Minden jog fenntartva. —
Dalmáth Ferenc, Ló utca 26.

A fénycső fejlődése

Toncz Tibor rajza

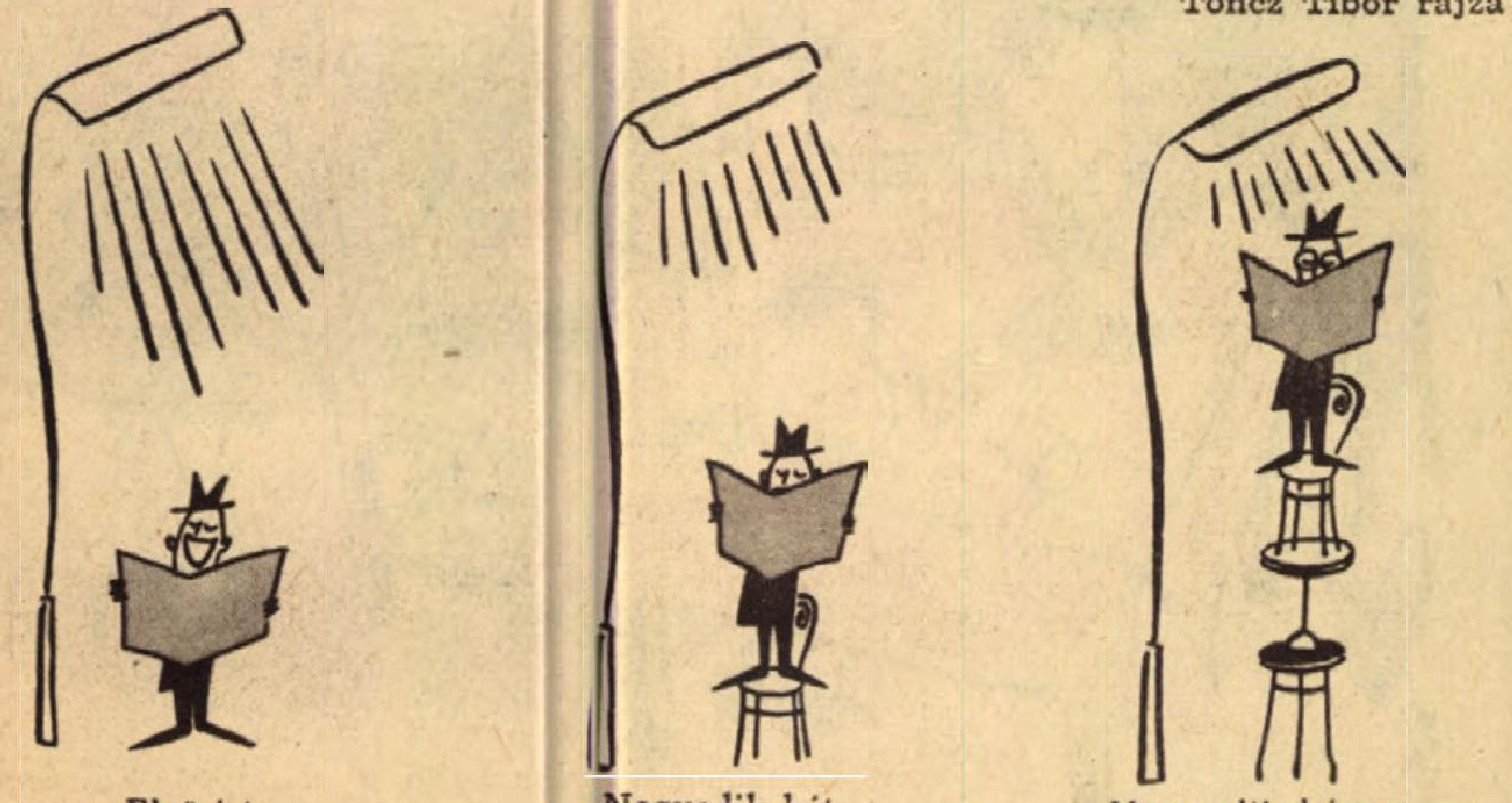

Első hét

Negyedik hét

Harmadik hónap

Szükségmegoldás

Balázs-Piri Balázs rajza

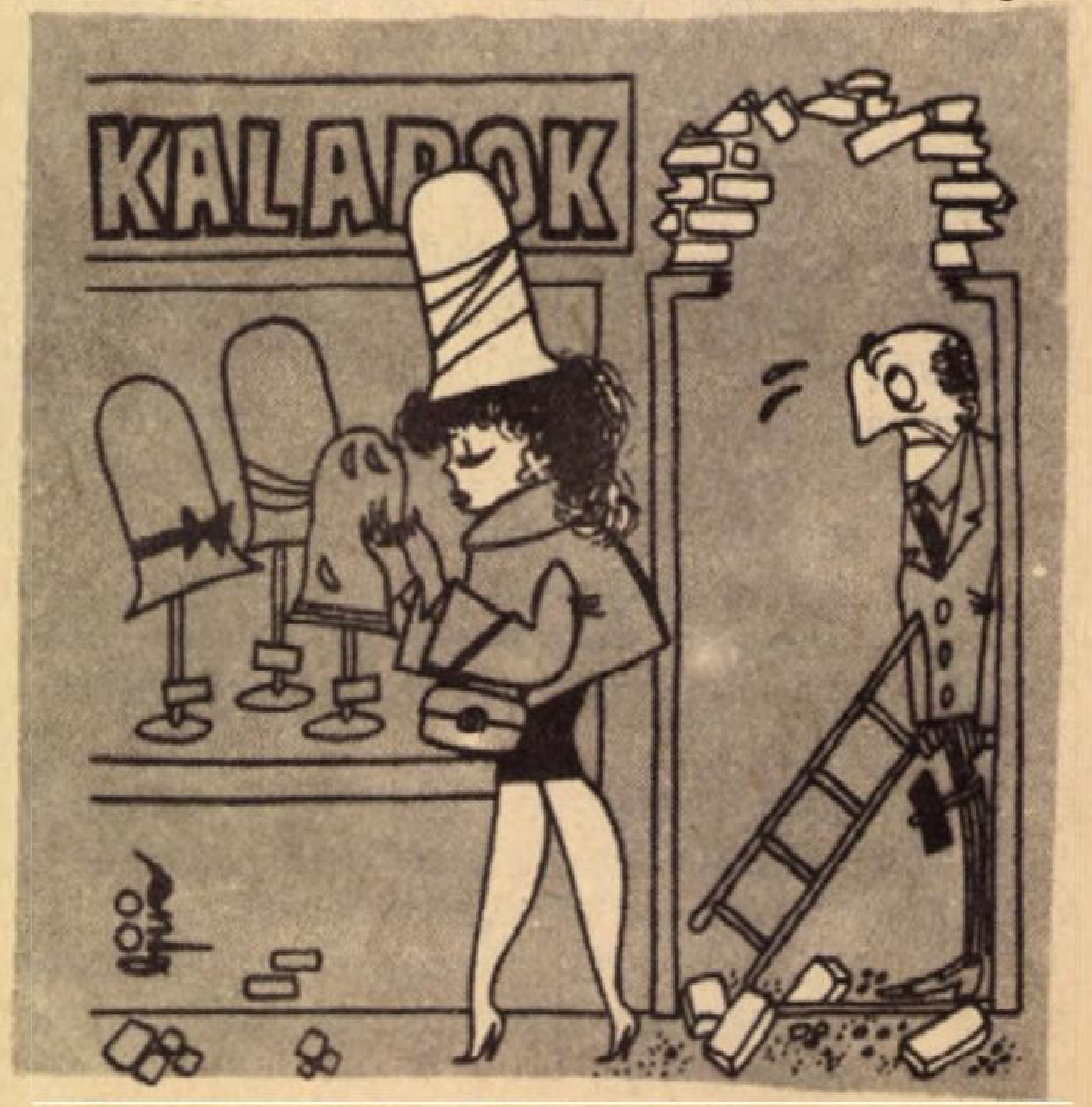

Már a harmadik konyakot ittuk. Alkonyodott, szobámban csak egy asztali lámpa égett, és öreg barátom két elálló füle, amelyeken átsütött a lámpafény.

– Szereted a keresztbecsíkos nyakkendőket? – kérdeztem Barnabást, és akaratlanul is ravaszul pislogtam.

– Ne vegyél nyakkendőt! – mondta. – És levéltárcát, gyapjúzoknit, sőt külföldi golyóstollat se végy. Ne vegyél nekem karácsonyra semmit, édes barátom . . .

– Pedig olyan jól esne, ha örömöt okozhatnék neked . . . – mondtam, és így is éreztem, mert szeretem ezt a fáradt, szomorú és örökké panaszkodó, teljesen kopasz Barnabást. Régi barátok vagyunk, és eddig még minden karácsonykor vettem neki valamit, de most teljesen tanácstalan voltam. Legjobbnak véltem, ha egyenesen megkérdem, mivel okozhatnám a legnagyobb örömöt neki. Szokatlan vadsággal kiáltott fel:

– Mivel?! Megmondom! Vegyél nekem egy dugós puskát!

– Hogy? Hogy mit vegyek? Dugós puskát?

– Jól hallottad. Dugós puskát! De ha nincs rá pénzed, elég lesz egy kapszlis pisztoly is vagy kiskard, vagy huszárcsákó . . . Esetleg építő kövek: kék, sárga és piros építőkövek, mintával . . . De ha többet is rászánsz, vegyél Merklint vagy villanyvasutat alagúttal és szemaforral! Lombfűrészt, kerekes korcsolyát, hintalovat, dörmögő mackót, búgócsigát, gumicsúzlit vagy kisházat, kisbútorral . . .! Malacperselyt, sípládát . . .! Mennyi mindent vehetsz, ami örömöt okoz! Csak nagyon kérlek, nyakkendőt ne végy . . . Se termoszt, se hózentrágert, mert annak nem örülök, bizonyisten, nem örülök . . .!

Barnabás lihegve dőlt hátra e váratlan kitörés után. Fejét, mely most kikerült a lámpa fényköréből, fáradtan megmártotta a sötétségben. Megittunk még egy konyakot erre az ijedségre. Öreg barátom, Barnabás, kivett a tárcájából egy szivart, dühösen leharapta a végét, és rágyújtott. Néhány szippantás után, némileg lecsillapodva, folytatta:

– Persze, te most csodálkozol . . . Hát akkor hadd magyarázzam meg, hadd meséljem el neked szörnyű titkomat, amiről még senki sem tud . . . Add baráti becsületszavad, hogy senkinek sem mondod el!

Némán kezet szorítottunk, és ittunk még egy pohárral. Barnabás bánatosan fintorgott, okos majomarcával.

– Titkom a következő: én nem vagyok felnőtt ember! Ötvenhat éves gyerek vagyok . . . Járok-kelek a komoly, okos, megfontolt felnőttek között, és lapulok. Úgy teszek, mintha én is hozzájuk tartoznék: nevetek, ha nevetnek, felháborodom, ha felháborodnak, és cinkosan összekacsintok velük, ha nőkről beszélnek . . . Érzed, milyen rettenetes ez? Megjátszom a felnőttet! Mintha nekem is az ötös találat lenne az életcélom, és az, hogy a Fradi legyen a bajnok, nem az Újpest . . . Borzasztó, nem?

Megértőn bólintottam. Folytatta.

– Már az iskolában kezdődött, amikor szaladtam a többi fiúkkal a pénz és a nők után, holott szívesebben játszottam volna rabló-pandúrt vagy falbaverősdit . . . Aztán megnősültem, és családot alapítottam, tizenkét éves koromban . . . Oltalmaztam nőmet, s imponáltam gyermekeimnek. Tudod, milyen nehéz egy gyermeket megfenyíteni, mert bevert egy ablakot, miközben irigylem, hogy ő verte be, és nem én! De ez még semmi! Most már unokáim is vannak. Láttál már tizenhat éves nagypapát? Ez vagyok én!

Töltött magának, és lelökött még egy pohárral, tizenhat éves korához képest elég nagy rutinnal. Csüggedten legyintett.

– Aztán ott van a pozícióm. Szerényen bár, de karriert csináltam. Ötven ember dolgozik a kezem alatt. Néha meglepem őket, amint viháncolnak, kergetőznek, és gyömöszölik egymást. Úgy teszek, mintha nem venném észre, holott megesz a sárga irigység . . . Egyszer azt kérdezte egy felettesem, meg vagyok-e elégedve a munkakörömmel, nem szeretnék-e más beosztást? „Dehogynem!" – gondoltam magamban. – „Jobban szeretnék bigézni vagy rágurulóst játszani . . ." Hát nem rettenetes ez? Most biztosan megvetsz, és lenézel, kedves barátom . . .

Előredőlt, és feszülten várta válaszomat. A lámpafény ráesett riadt szemeire, elgyötört, ráncos ábrázatára. Szívből megsajnáltam, és hirtelen nagyot csaptam a kopasz fejére.

– Ipics-apacs, te vagy a fogó! – kiáltottam, felrúgtam egy széket, és a következő pillanatban mind a ketten a földön henteregtünk.

Az idén ezt adtam Barnabásnak karácsonyra, jövőre, ha élünk, veszek neki egy kisvasutat.

Gádor Béla

A hivatali céltábla

Szűr-Szabó József rajza

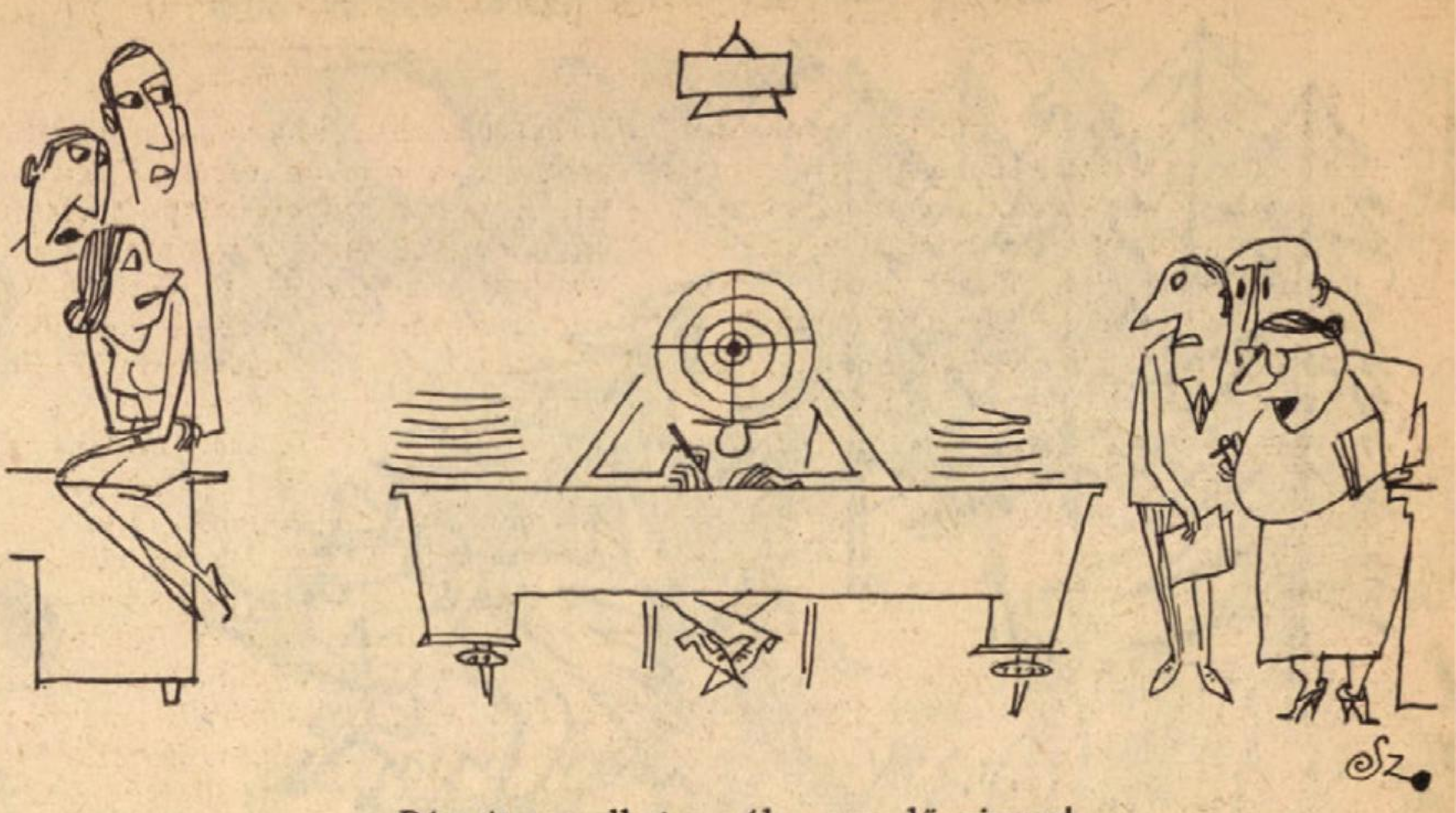

Bármit mondhatsz róla, nem lő vissza! . . .

Nem olyan fekete az ördög . . .

Erdei Sándor rajza

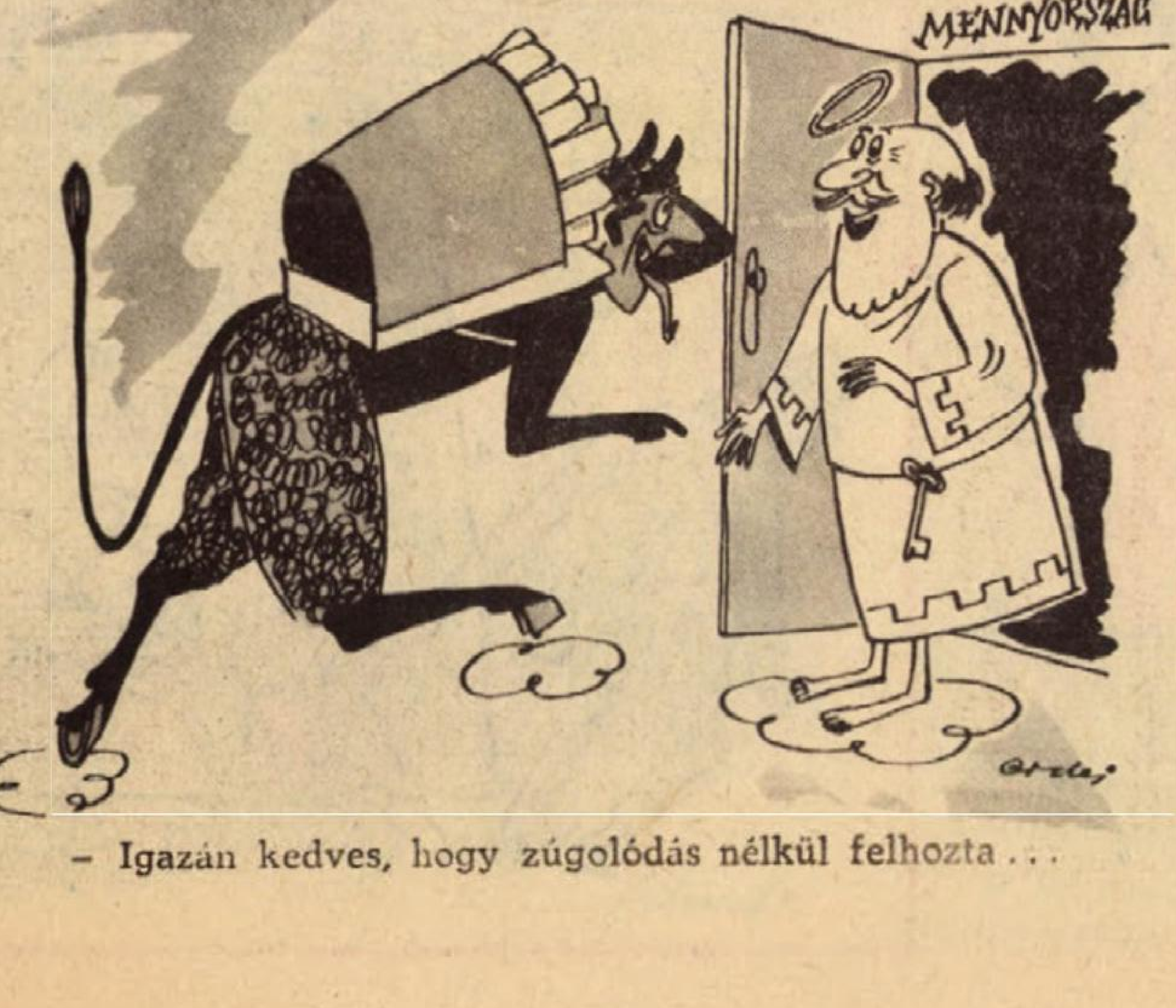

– Igazán kedves, hogy zúgolódás nélkül felhozta . . .

Ünnep előtti érdeklődés

Toncz Tibor rajza

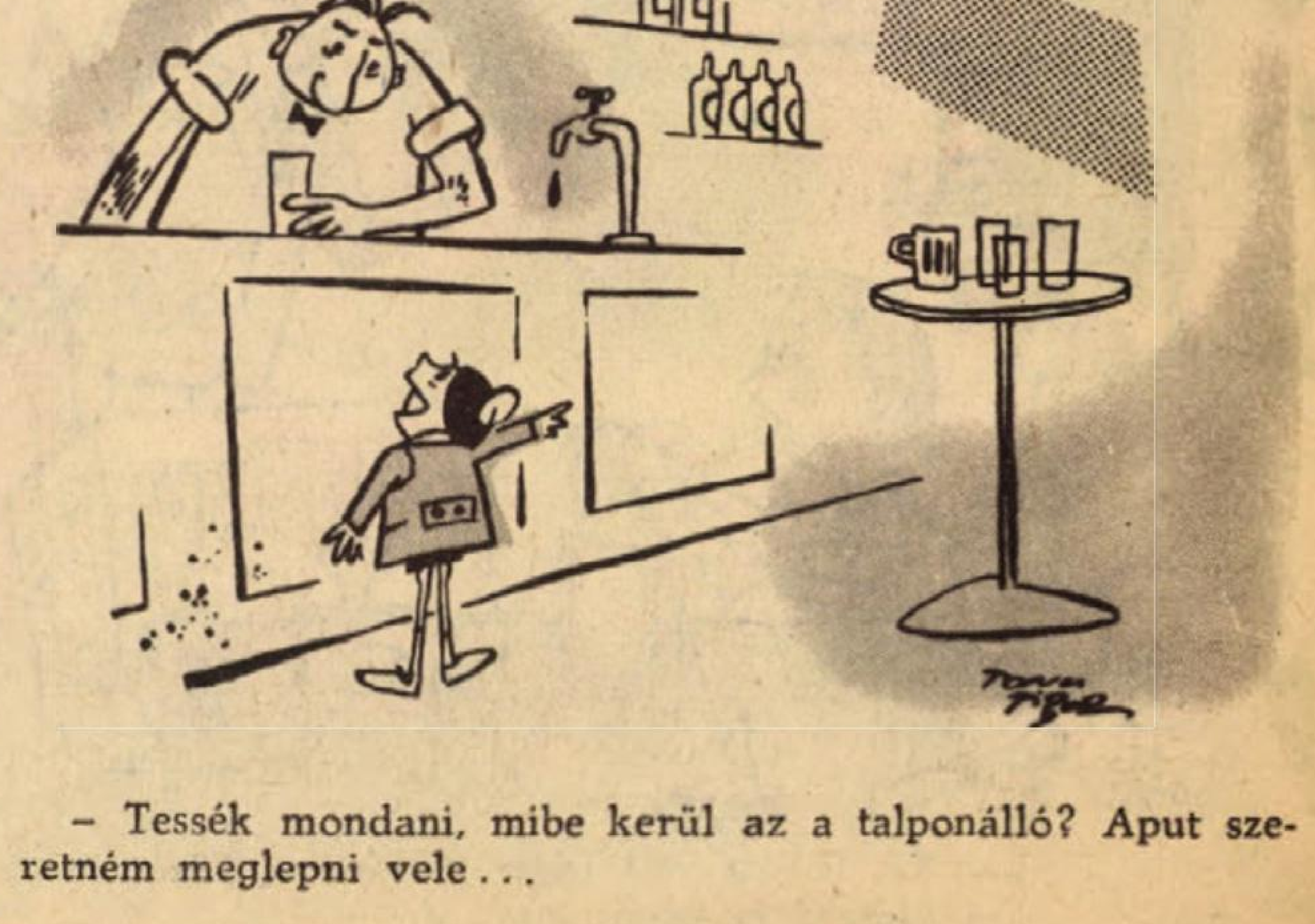

– Tessék mondani, mibe kerül az a talponálló? Aput szeretném meglepni vele . . .

Pesti angyal

Várnai György rajza

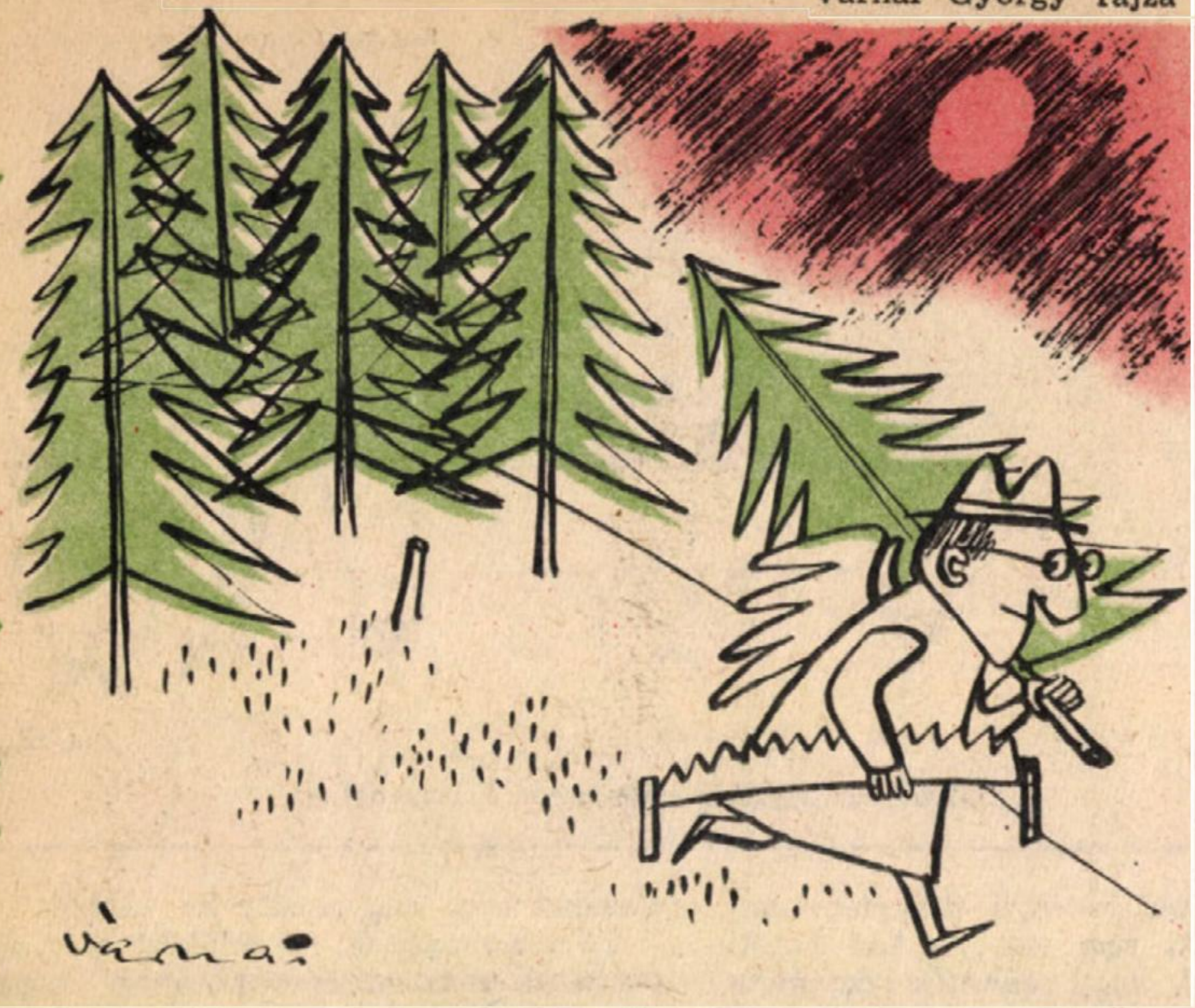

Beszélgetés az italboltban

Toncz Tibor rajza

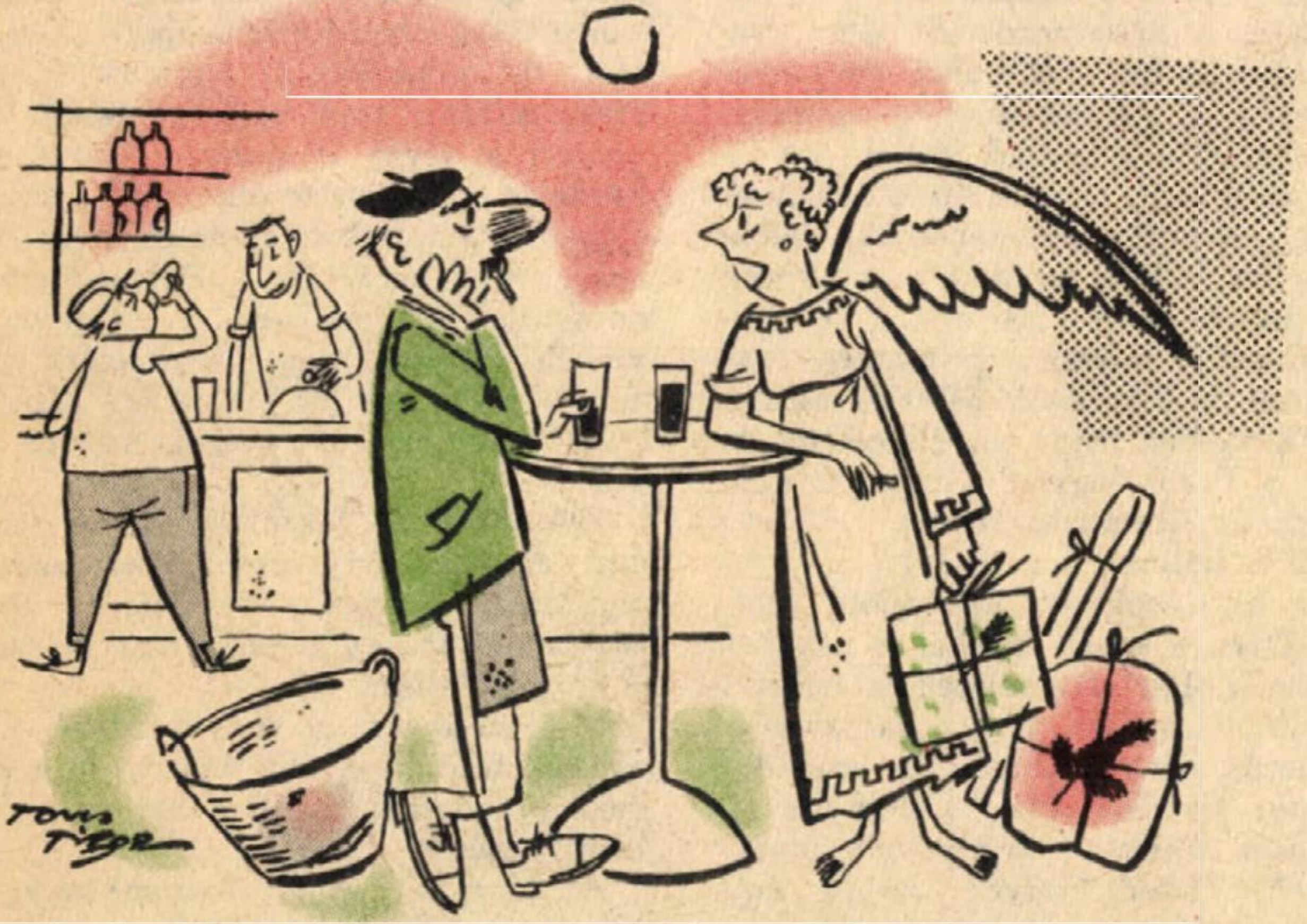

– Mondja, szenes bácsi, maga mennyi borravalót szokott kapni?

Ajándékozás után

Gerő Sándor rajza

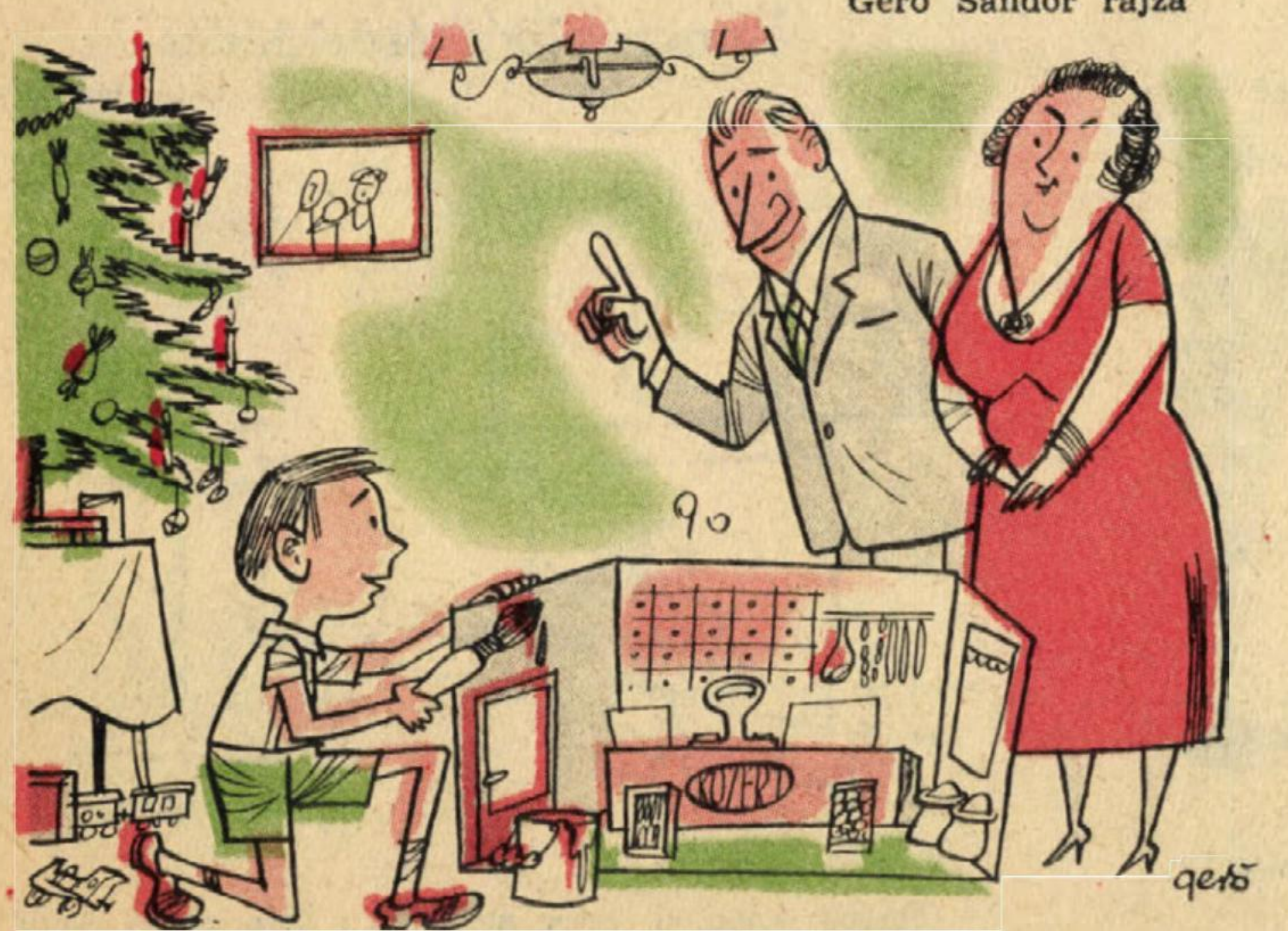

– Na, Palika, mit fogsz játszani a Közért-üzlettel?
– Először is renoválom...

Praktikus ajándék

Mészáros András rajza

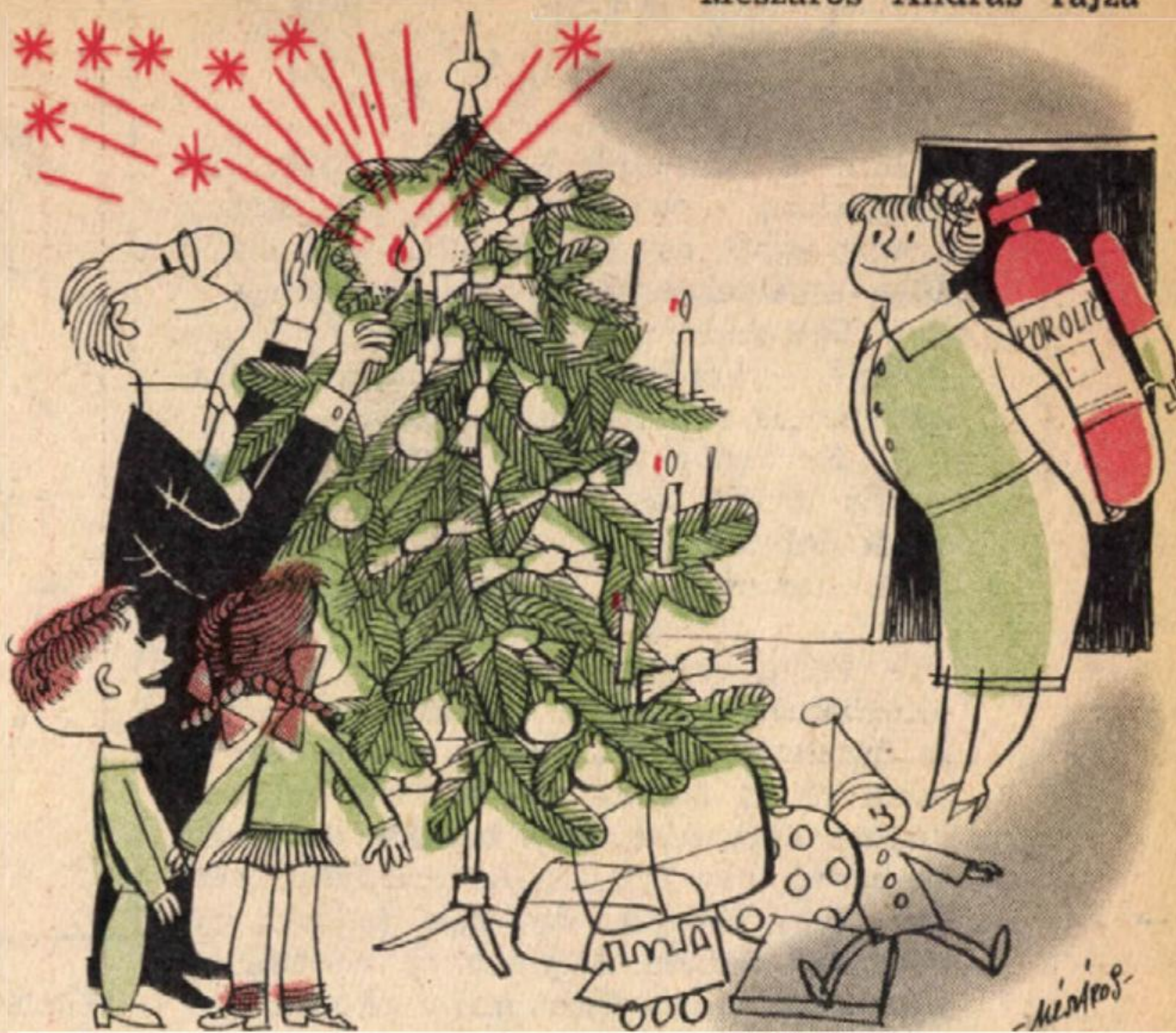

Kölcsönös huzavona

Hegedűs István rajza

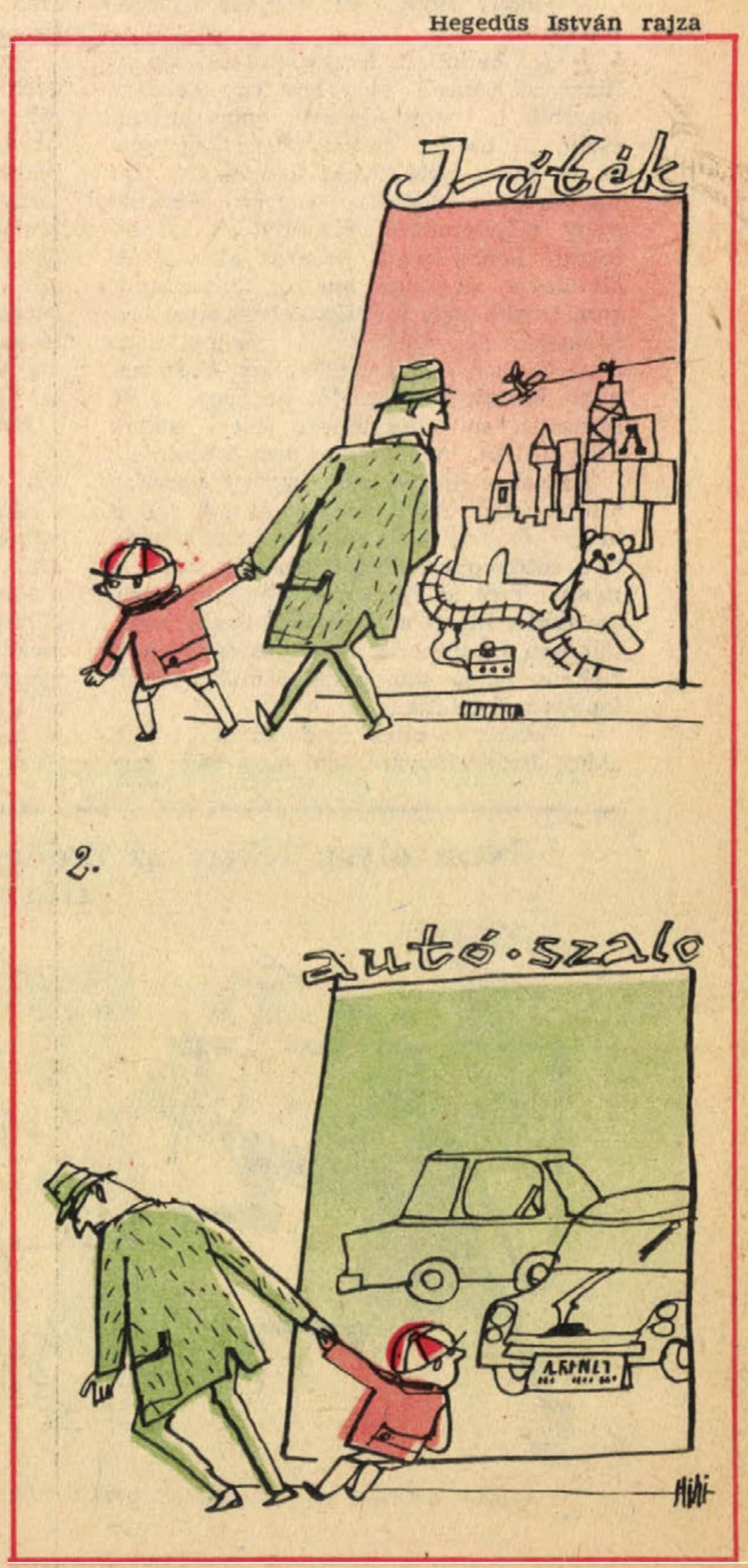

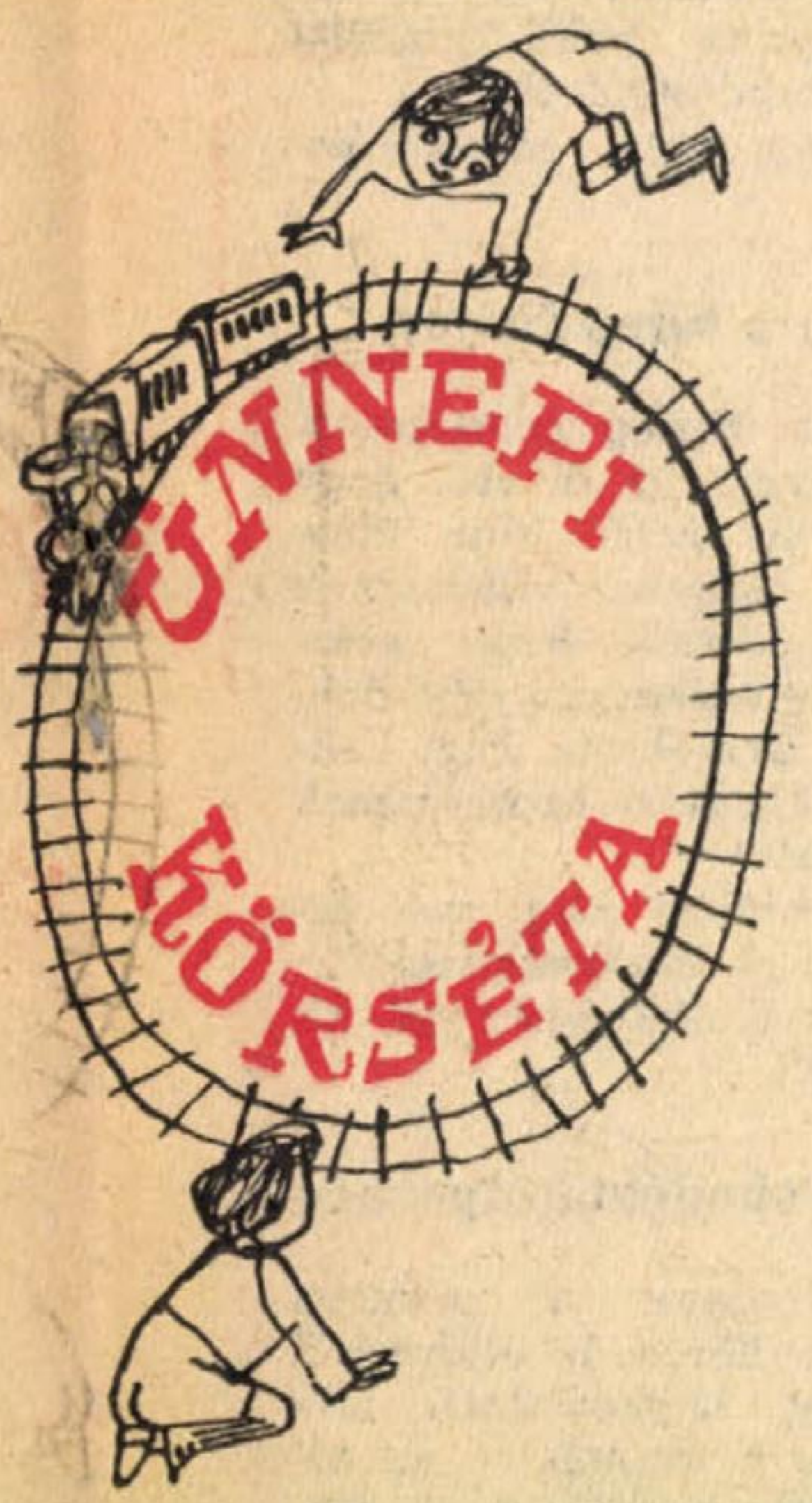

Kedves kisfiú

Sajdik Ferenc rajza

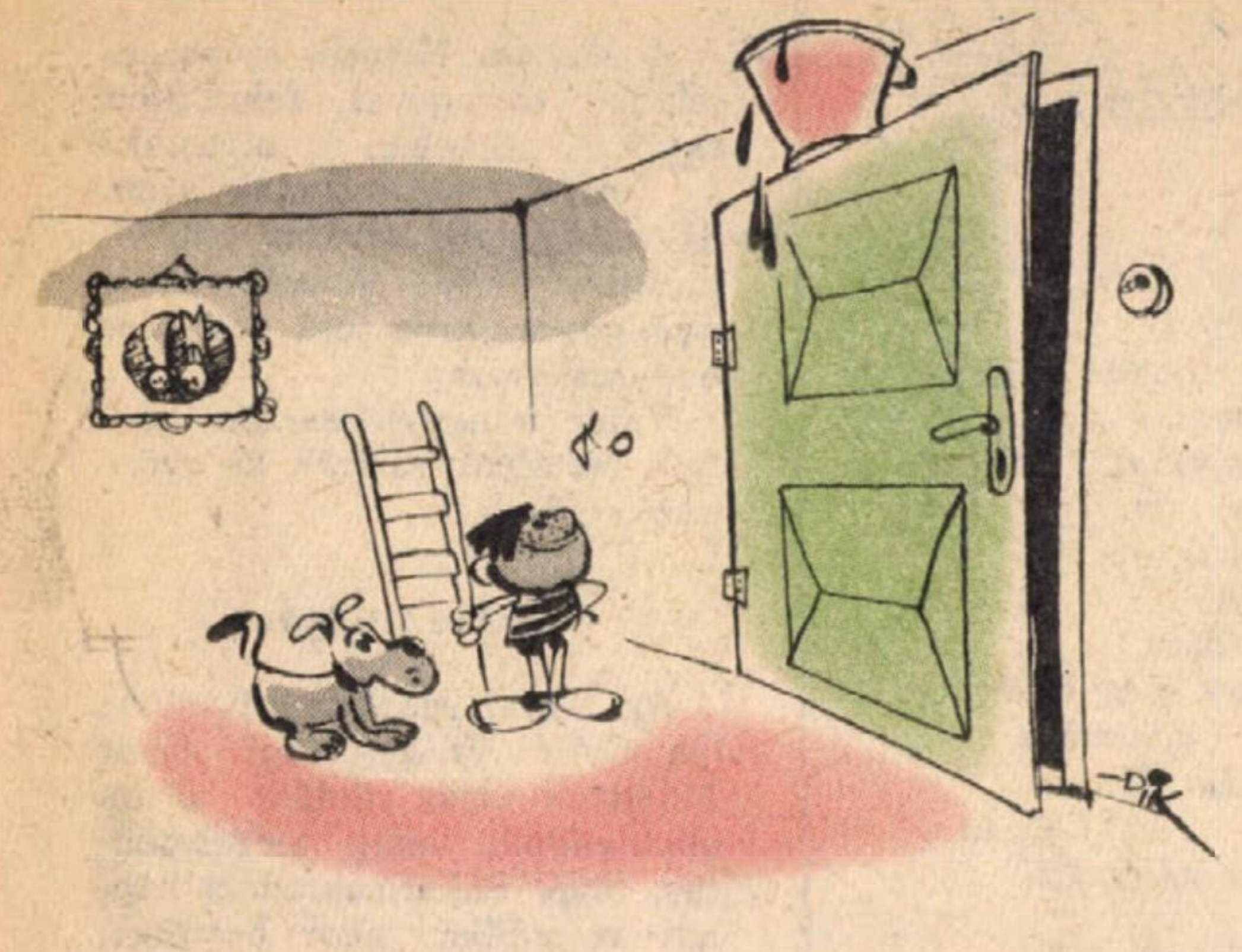

– Most már nem mondhatják, hogy nem várom az angyalkát!

A makacskodó férj esete

Toncz Tibor rajza

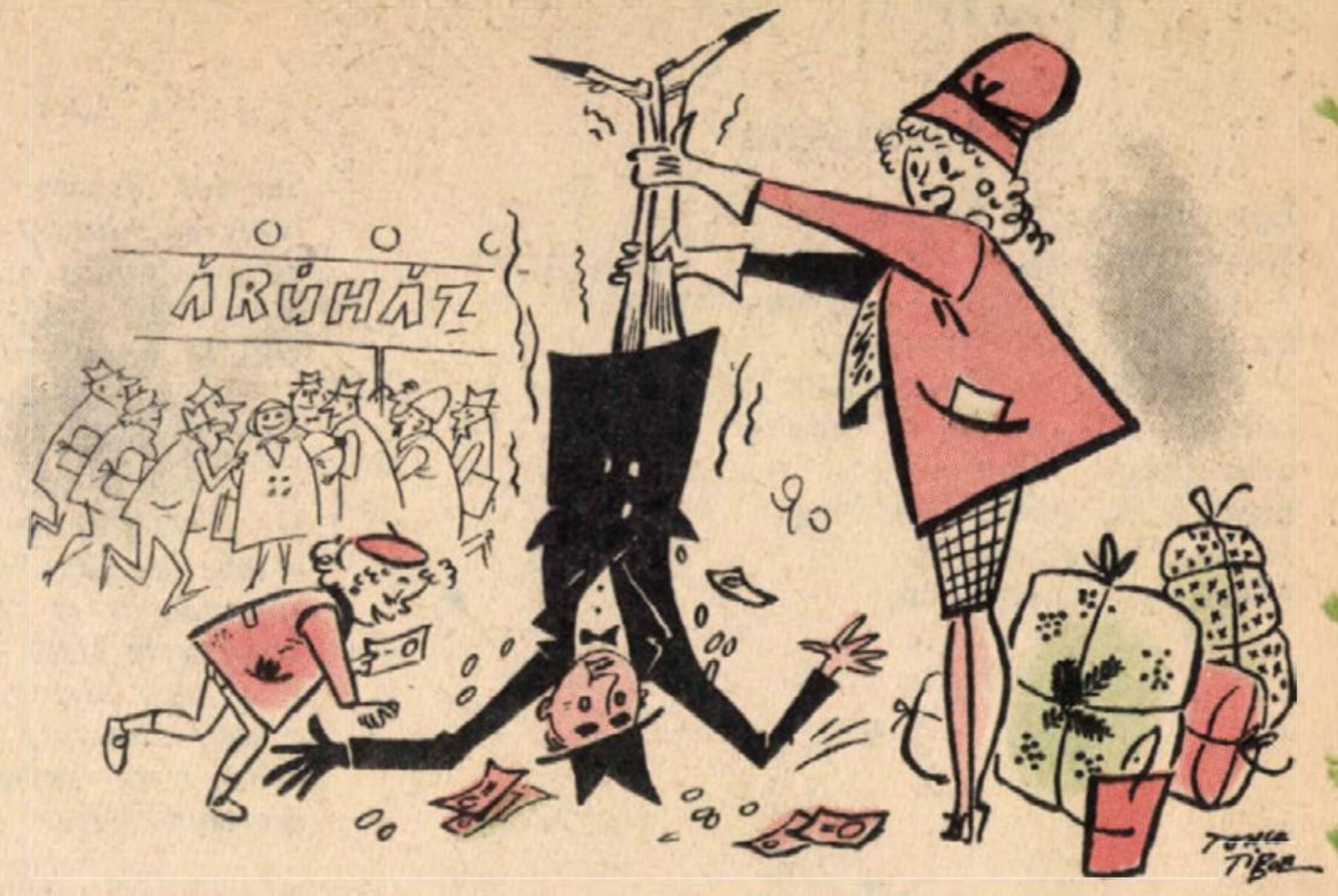

– Figyeld csak, kislányom, a forintokat és szedd össze szépen!...

Rossz üzleti érzék

Török János rajza

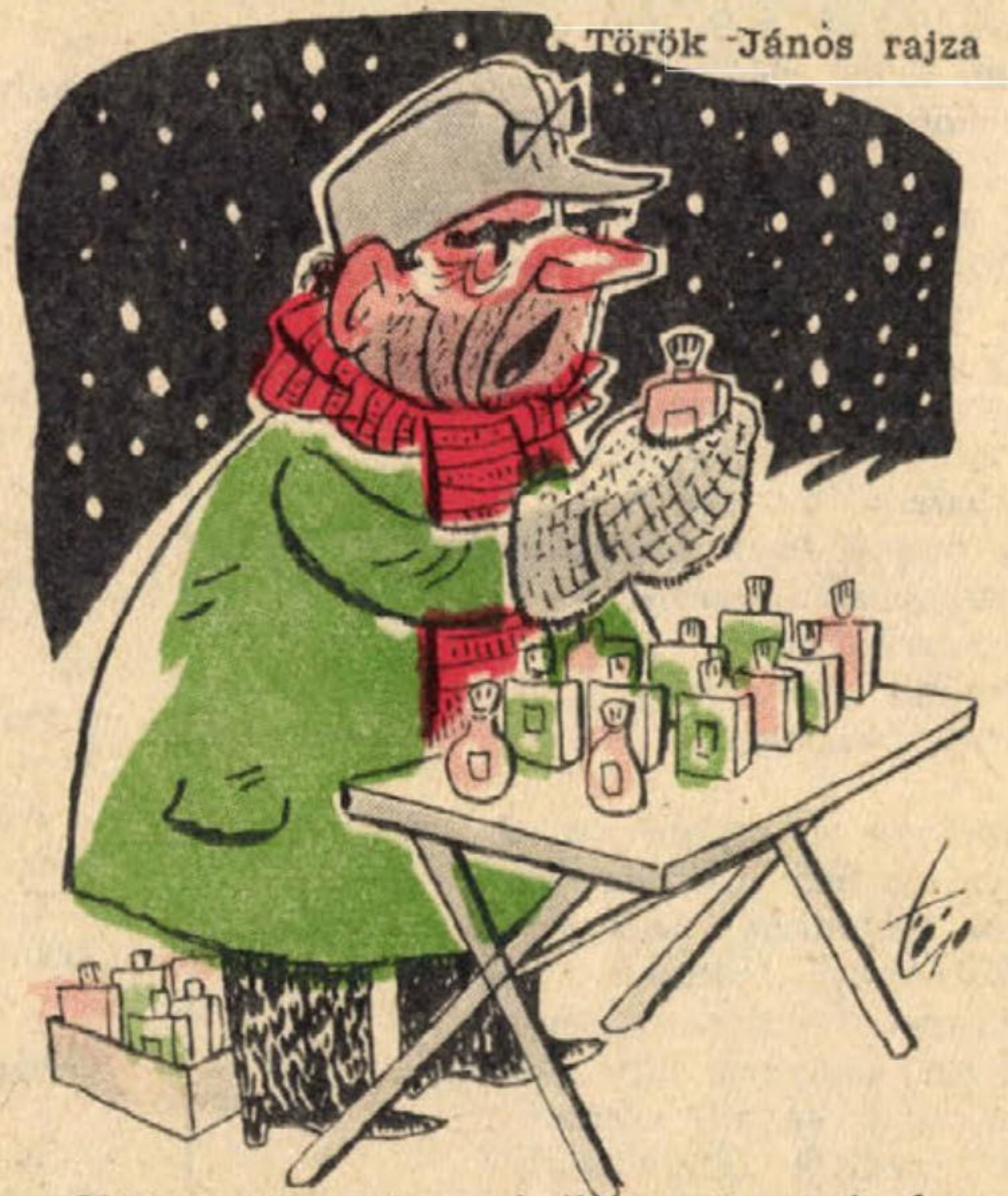

– Hát tegyük, kérem, kellemessé a szép karácsonyt az illatos húsvéti locsolóval, még van egypár üveg!

Csomagolástechnika

Schwott Lajos rajza

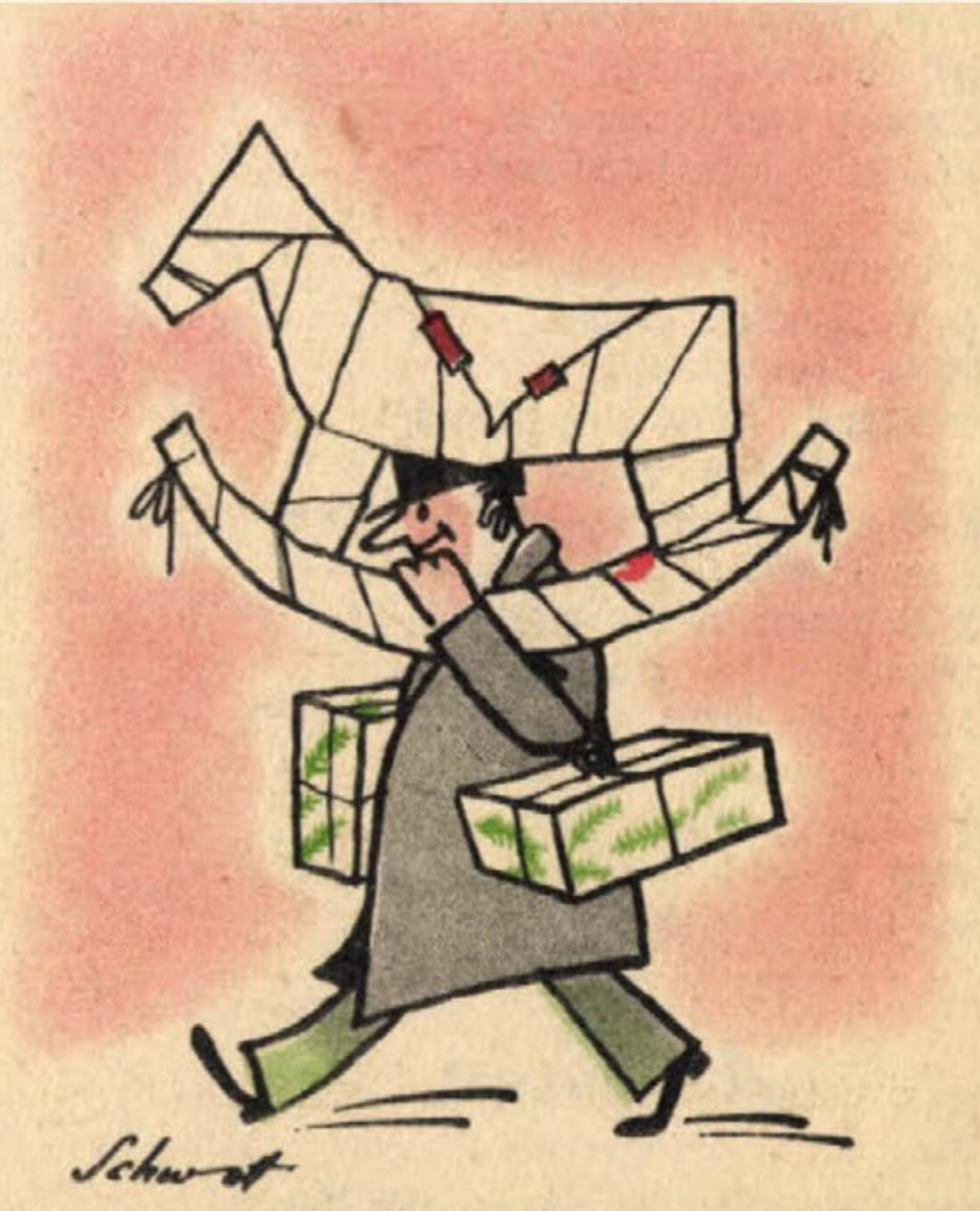

– Így legalább nem jönnek rá, hogy mit vettem a gyereknek...

Kirakatnézés

Schwott Lajos rajza

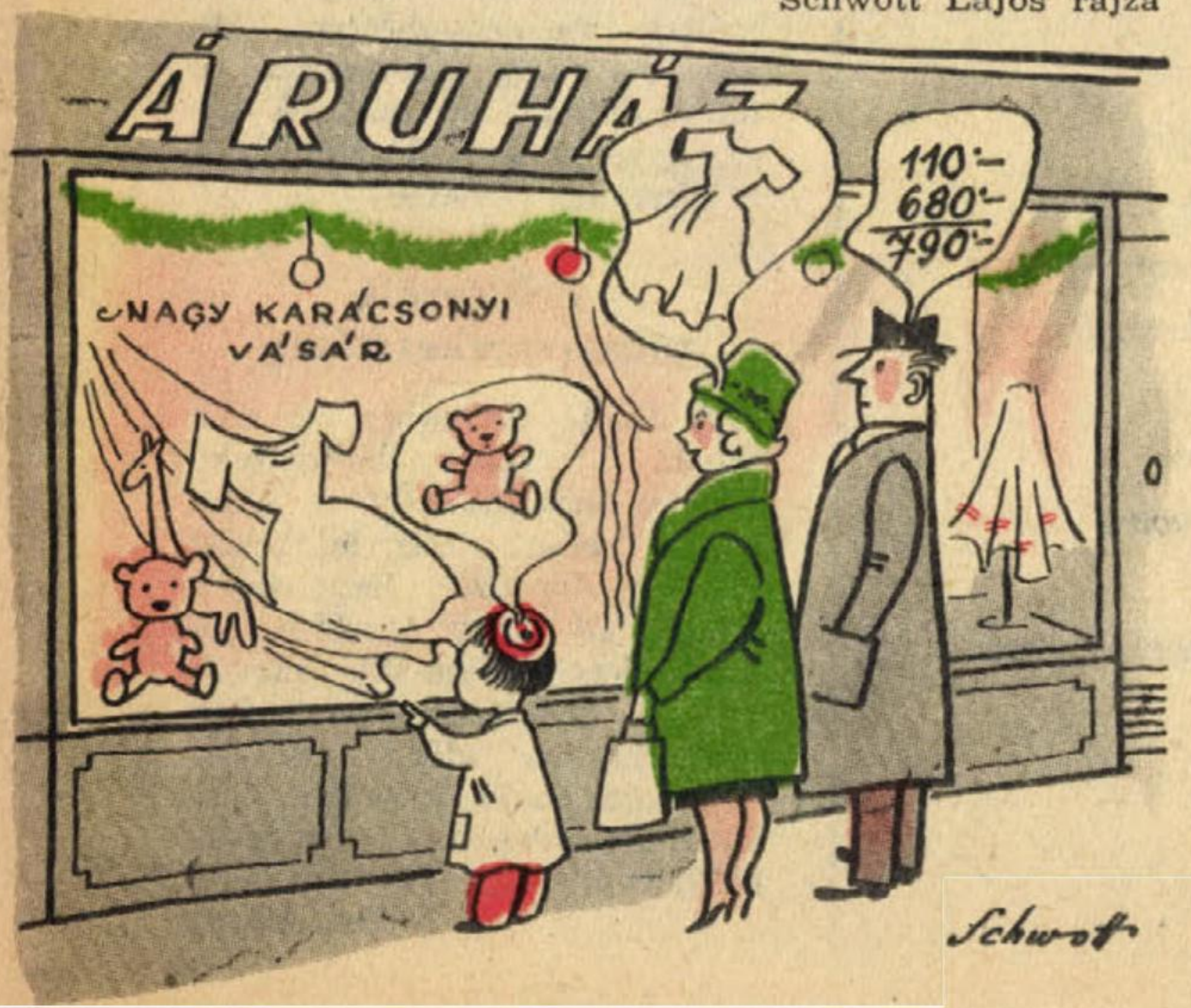

Gépesített háztartás

Gerő Sándor rajza

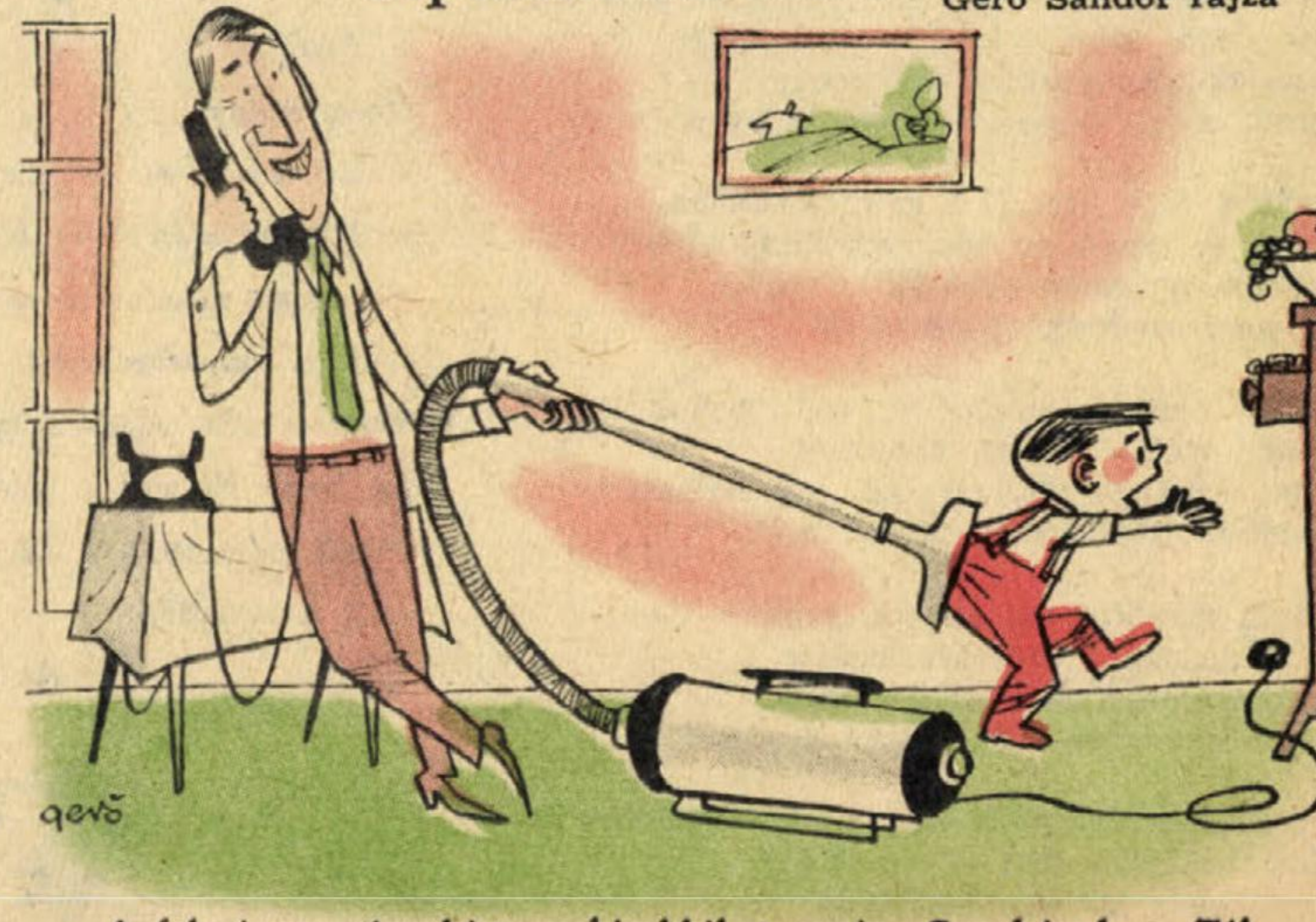

– A feleségem rám bízta a kisebbiket, amíg Gyurkával a Télapó-ünnepségre ment...

Békés István:

ÁLLATAIM

A sündisznó

Egy sündisznót hogyan szólítsz?
Nekem van egy: neve Móric.
– Gyere – hívom –, gyere szépen!
És tüskéit eleresztve
– tityi-totyi – jön elébem.
Lehet, hogy ezt el se hiszed:
orrocskáját felemeli,
hízelkedik, nyüszög-nyiszeg
és pitizik gyönyörűn
Móricka, a kicsi sün.

Jól kell bánni a kis sünnel.
Ha úntat is, simogasd meg,
s mondd szelíden: Móric, tünj el!
Lakni, csinálj neki ládát,
enni, adjál friss salátát,
s hozd el hozzá az erdőből
feleségét és családját.
Csemegének csorgass mézet,
Mici-Móric – így becézzed!

Ha így tartod, így neveled –
mindig barátságos veled.
Jómodorú, finomlelkű.
És úgy szeret, mint egy gyerek.
Nem esik a bűnbe vissza:
messze tünt a szurka-piszka . . .
Vissza nem esik a bűnbe:
rá sem ismersz már a sünre –
akár Móric, akár Menyhért,
soha nem döf, soha nem sért,
hálás biztonságért, enyhért.
Sőt! A végén arra büszke,
hogy csak dísz, s nem szúró fegyver
a hátán a sűrű tüske!

A tehén

Te istennő szemű! Ha nézem bús fejed
ringását és megfontolt léptedet,
ha látom lomha kéjjel rengő tomporod –
szép klasszikus mondákra gondolok.

Komoly vagy és borús vagy, mint az őszi ég,
s merengő, mint a ködlő messzeség,
ha nyári alkonyatban szétborong.
Szavad, mint lágyan hangolt, óriás doromb.

Dicsőség, üdv neked! Élőt dicsérek én,
se hús, se csont, se bőr nem kell, tehén!
Egyetlen-egy talán aranyló levesed,
amit még kívánok egy keveset.

Nézd el nekem, tehén! Ne vedd zokon nagyon!
Ez még elég önzetlen vonzalom.
Olyan, mint az ifjú anyáké, kik helyett
tőgyedből adsz finom, meleg tejet.

A többi dicséret rút ámitás; tehén!
Húsod dicséri a mészároslegény,
dícséri bőrödet az ádáz kofferes –
én nem szeretlek, hát engem szeress!

Légy költeményemben nyugalmas gondolat,
bojtos farkaddal űzd el gondomat.
És emlékezz hívedre kedvezőn,
ha illatos füvet ropogtatsz a mezőn.

A százlábú

Szentül hiszem,
hogy mindmaig
nem számolta meg senkisem
a százlábú száz lábait.
Látták, hogy sebesen rohan
át árkon-bokron-bereken,
hát ráfogták, hogy kereken
és pontosan száz lába van.
De lehet kilencvenkilenc,
s lehet esetleg ötvenöt,
sőt még az is bizonytalan,
hogy száz alatt – vagy száz fölött : : :
Csak egy biztos, s ezt avatatlan
ajkam remegve mondja ki:
lehet husz, harminc, ötven, hatvan –
de pont, kerek száz nincs neki!

A kétlábu – két lábon áll.
A négylábu – négy lábra lép.
Egy pár láb vagy egy dupla pár
már nem biceg, nem sántikál,
az üdvösséghez már elég!
S kinek tucatnyi lába nőtt,
annak minek még egy nyaláb?
Vajon miért előkelőbb
egy potroh, melyen száz a láb?

Egy dalnok bőg: száz lába van!
Ezer dalár zeng vissza: száz!
A százlábu sem tudja már –
hogy valóban hány lába mász : . .?
De jaj neked, ó jaj neked,
ha szine előtt megjelensz,
s véletlenül azt rebeged:
nem száz – csak kilencvenkilenc!
Rovarszemével rádmered,
rut potroha dühvel teli,
s temérdek lába izeit
faronrugásra emeli.

Mikor jön el, mikor jön el,
mikor jön már a drága nap,
mikor szájunkból nem lövell
szökőkutként ál-ámulat,
s lihegve és hasra esetten
a férget, melynek lába hetven,
sehol, soha, semmi esetben
nem nevezzük százlábunak!?

A LÉGY

– Légy!

Hova mégy?

– Röpdösök és döngicsélek.

– Hát ez elég léha élet.

A világra nem vetsz gondot,

csak a züm-züm nótát dongod.

Repülsz ide, repülsz oda,

de, hogy léteztél a földön,

annak nem marad itt nyoma : : :

– S a piszok!?

Az semmi, koma : : .?

Ezt olvastuk

Különös műtét

A Magyar Nemzet szépséges jelzők tömegével feldíszített egyik cikkében olvastuk: „. : . nem csodálkoznánk azon, ha valamelyik sarkon elibénk fordulna egy süvegfejdíszes, gyönggyel kivarrott, fátyolos nagykisasszony”.

Vajon a nagykisasszony melyik fertályát varrták ki gyöngyökkel?

Példás mondat

Az Esti Hírlapban olvastuk: „A Ganz Villamossági Gyár Mártirok útjai járdája olyan elhanyagolt, végig gidres-gödrös, hogy bokaficamodást kaphat az ember, nem beszélve, ha esik az eső!”

Megjegyzés, illetve kérdés:

1. a szóban forgó „Ganz-gyár” neve már régen Klement Gottwald Villamossági Gyár;

2. „a Mártirok útj*ai* járdája” nemcsak boka-, hanem nyelvficamodást is okoz;

3. esőben nem szabad beszélni?

Gyors hírszolgálat

Az Esti Hírlap sportrovatából megtudja az olvasó, hogy az amerikai Archi Mur félnehézsúlyú ökölvívó világbajnok »*most* kijelentette, hogy „kesztyűjét a politika ringjébe dobja”, s a Demokrata Párt kaliforniai választási hadjáratának kortese lett.«

Kaliforniában még csak ezután lesz az elnökválasztás?

Ezt az ökölvívó-hírt jól kiszámolták!

Öröm a vendéglátóiparban

A Népszava a miskolci Egyetemi Város I. éttermérői írván így tájékoztatott: „Az étterembe most már – az eddigi lovaskocsi helyett – gépkocsival szállítják az ebédet.”

Szerencse, hogy az étterem bejárati ajtaját emiatt nem kellett megnagyobbitani. Hiszen, ha eddig a lovaskocsi be tudott hajtani az asztalok közé, ugyanott – valószínűleg – a teherautó is befér.

Felkészült műsorszerkesztőség

A Rádió december 7-i adásának „Szívesen hallgattuk” műsora megismételte az előző napon adott megemlékezést Lehotay Árpádról. Nagy fejlődésre vall, hogy a rádió műsorszerkesztésében ma már jósok is tevékenykednek, akik novemberben előre tudják, hogy ami majd december 6-án kerül műsorra, azt – szívesen hallgattuk!

Dr. Árgus

SOVINIZMUS

Lábujjhegyen léptem be a Bámexbumfért napközi otthonába. Az óvónéni éppen a vállalat alapításának történetét mesélte el a gyerekeknek:

– És tudjátok, akkor Kovács bácsi, aki akkor még nem volt igazgató bácsi, álmot látott. Álmában egy hatalmas arany madár röppent ki a napból, csőrében egy óriási töltőtollal. A fura madár három tiszteletkört írt le a levegőben, majd nagyot rikoltott és kiejtette csőréből a tollat, amely lezuhant, és olyan mélyen fúródott a földbe, hogy csak a kupakja látszódott ki . . . De ez még semmi! A következő pillanatban a holdból repült ki egy ezüst madár, ezüst, mint a hold, csőrében egy nagy-nagy kulccsal. Ez a madár is kipottyantotta terhét a csőréből, amely – bumm! – belefúródott a földbe. Kovács bácsi, álmában, nem tudta, mit jelentenek ezek a dolgok, és bizony-bizony félt, mint akármelyik közönséges ember . . . S akkor hangot hallott: „Ó, Kovács, vedd a tollat és a páncélszekrény kulcsát, és szervezd meg a Bámexbumfért vállalatot a Ló utcában. Te lész ott az igazgató!"

A gyerekek izgatottan, mozdulatlanul, tátott szájjal hallgatták az óvónénit.

– Így keletkezett a vállalatunk. Ez nagyon régen volt: hét évvel ezelőtt. S akkor Kovács bácsi megszervezte a vállalatot, annak hét osztályát, amelynek élén hét osztályvezető állt. A nevük így hangzik: Kardos, Mohos, Verpeléti . . . Wimmer, Balogh, Csécsi, Kéki . . . Mondjátok utánam!

A gyerekek elismételték:

– Kardos, Mohos, Verpeléti . . . Wimmer, Balogh, Csécsi, Kéki! . . .

– A mi vállalatunk már akkor itt volt – folytatta az óvónéni –, amikor a szemközti Bábubu helyén még lakások voltak. Mi már különböző osztályokat szerveztünk, amikor a Bábubu még alakulófélben volt. Mi már hétszer átszerveztük a vállalatot, amikor ők még csak egyszer. Legyetek büszkék arra, gyerekek, hogy a ti szüleitek a Bámexbumfértnál dolgoznak, mert ha a népgazdaság Isten kalapja, a mi vállalatunk bokréta rajta . . .

– Éljen! Éljen! – kiáltották a gyerekek.

– Bámexbumfért-napközisták! Vállalatunk történelme tele van dicső tettekkel. Mohos kartárs, aki arany betűkkel írta be magát vállalatunk történetébe, hétszer verte vissza a Bábubu-hadakat, akik azt kérték, hogy ők is használhassák kultúrtermünket és napközinket!

– Még mit nem! – sivította Szvicsek Pityuka.

– Igazad van! Így beszél egy igazi bámexbumfértes gyerek – mondta az óvónéni. – Mohos kartárs is azt felelte: még mit nem! Nem azért hullajtottuk pénzünket, hogy most más vállalatok betolakodjanak ide! Itt minden centiméter földet célprémiumokkal áztattunk! Ide nem engedünk be senkit! A mi vállalatunk a művelt Ló utca utolsó bástyája!

– Éljen a Bámexbumfért!

– A hőslelkű Misinger Hédi is arany betűkkel gépírta be magát vállalatunk történelmébe. Ez az egyszerű gépírólány, egymaga, puszta megjelenésével, hét szakembert csábított át a Bábubutól. Nem volt más fegyvere, csak a szeme, a fitos orra, pici szája, sudár termete, és az ellen mégis meghódolt előtte: térdre hullva, bársony párnán nyújtották át Hédikének áthelyezési kérelmüket. Igazi, tőről metszett bámexbumfértes lány volt!

– A bábubusok éppen olyanok, mint mi? – érdeklődött Szvicsek Pityuka.

Az óvónéni gúnyosan felkacagott:

– A bábubusok tapper-fejű, indigó-evő, ceruza-rágó, szivacs-szívű, tinta-ivó, perforált-fülű, könyökcső-nyakú, gemkapocs-lábú emberek. Fő jellemvonásuk a lustaság, a fegyelmezetlenség. Imádnak aludni, és imádják a pénzt. Hiányzik belőlük a kollektív érzés, a segítő szándék, és féltékenyen őrzik tapasztalataikat. Természetesen vannak rendes emberek is köztük . . . A mi vállalatunk egészen más! Nálunk nincsenek fegyelmezetlen, lusta, anyagias emberek. A mi vállalatunk a szakma gyöngye, a hivatalok büszkesége, az adminisztráció ékköve! . . . Bezzeg a Bábubu . . .

– Abcug, Bábubu! – ordították kórusban a gyerekek, s közben gyanakodva néztek rám: nem a Bábubutól jöttem kémkedni?

Sietve távoztam. Átmentem a szemközti Bábubuhoz. A portás, aki látta, honnan jövök, megvető mosollyal ajakán azt kérdezte:

– Mit csinálnak azok a tapper-fejű indigó-evők?

Mikes György

Korán kezdi

Török János rajza

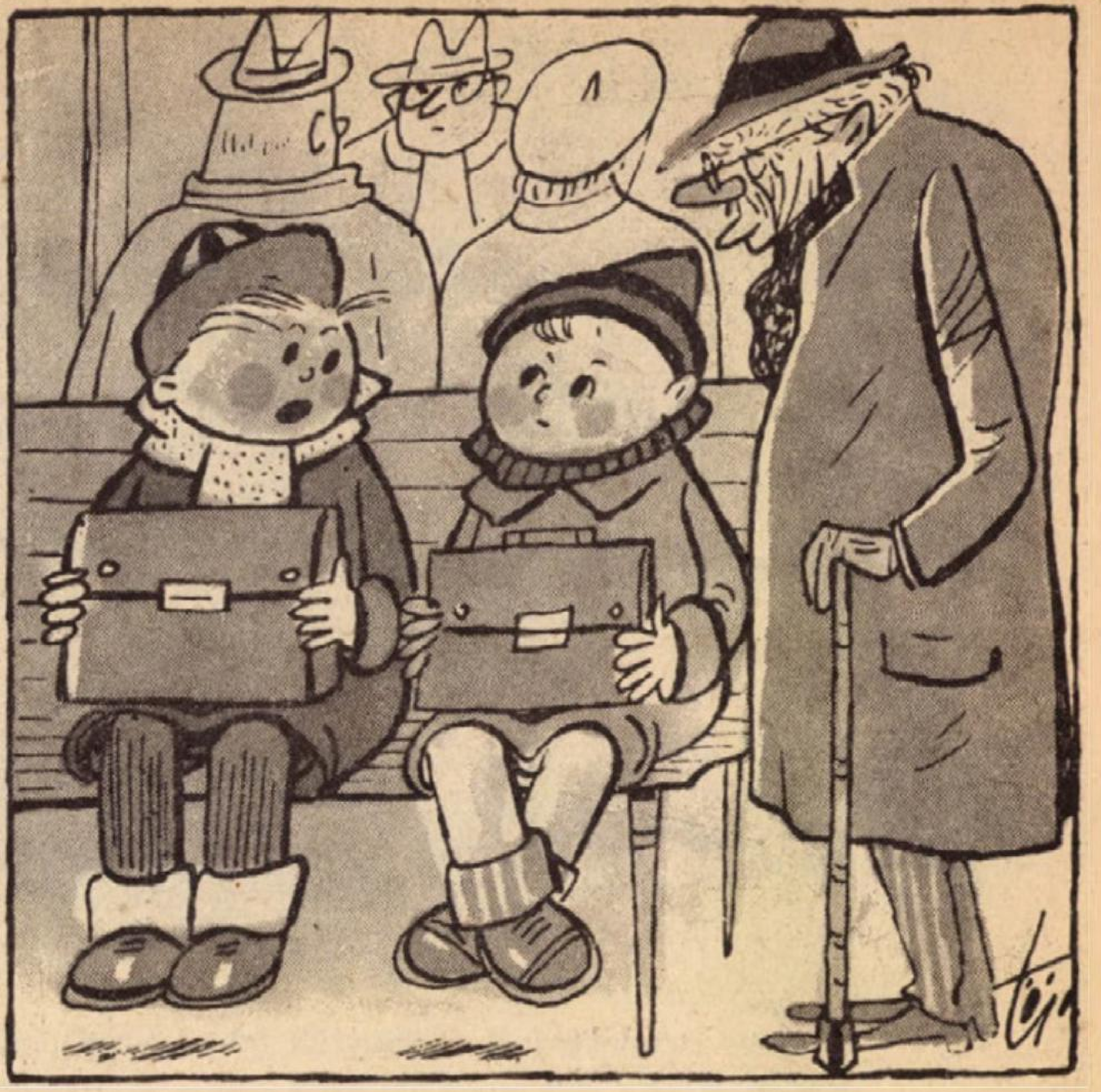

– Hány éves vagy, Laci?
– Négy.
– Akkor add át te a helyedet, én négy héttel idősebb vagyok.

Eltűnik a falu és a város közötti különbség

Szűr-Szabó József rajza

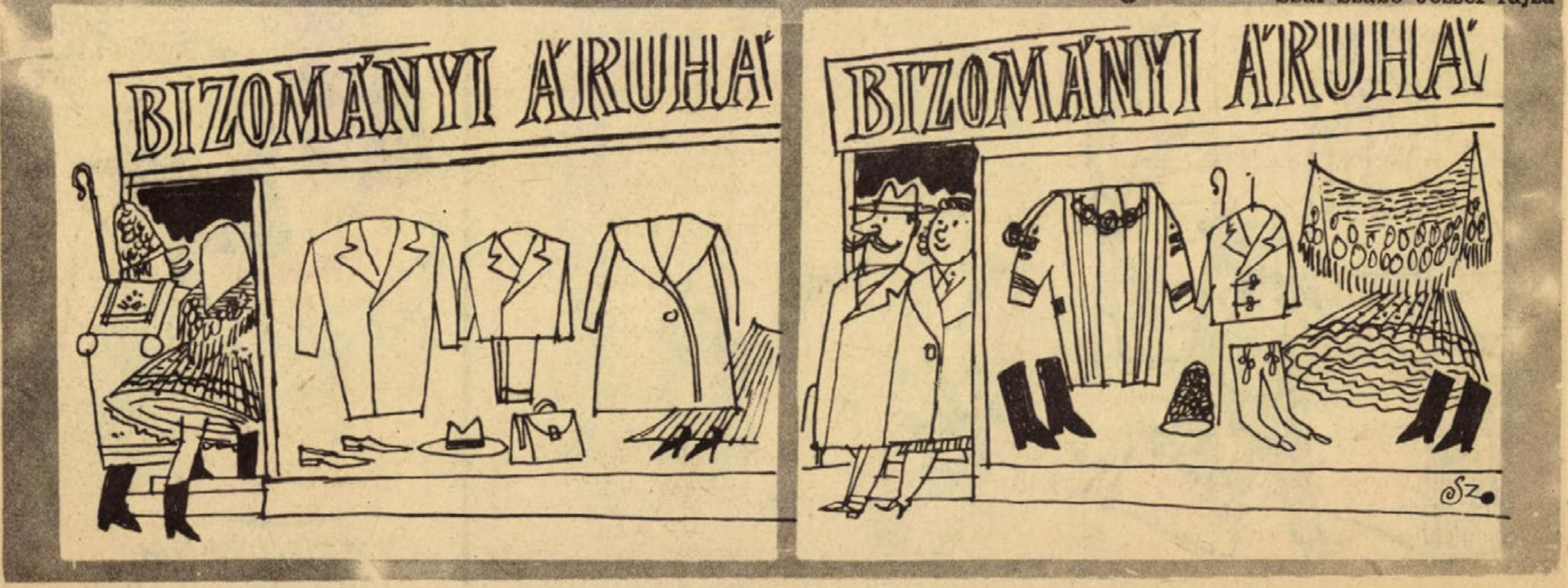

Figyelmes szülők

Réber László rajza

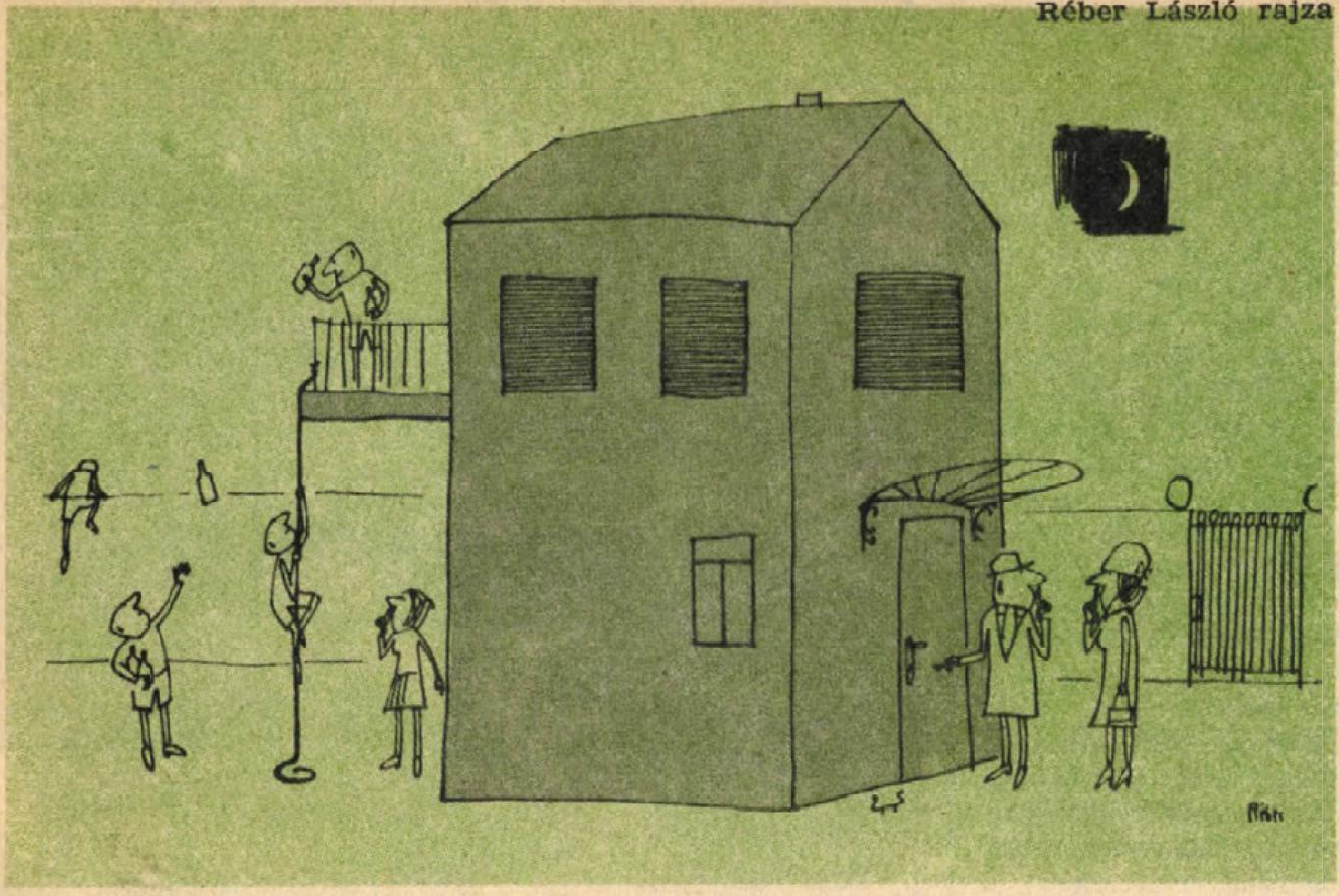

– Pszt, csendesen! Ne ébresszük fel a gyerekeket!

Ebadta kölykei

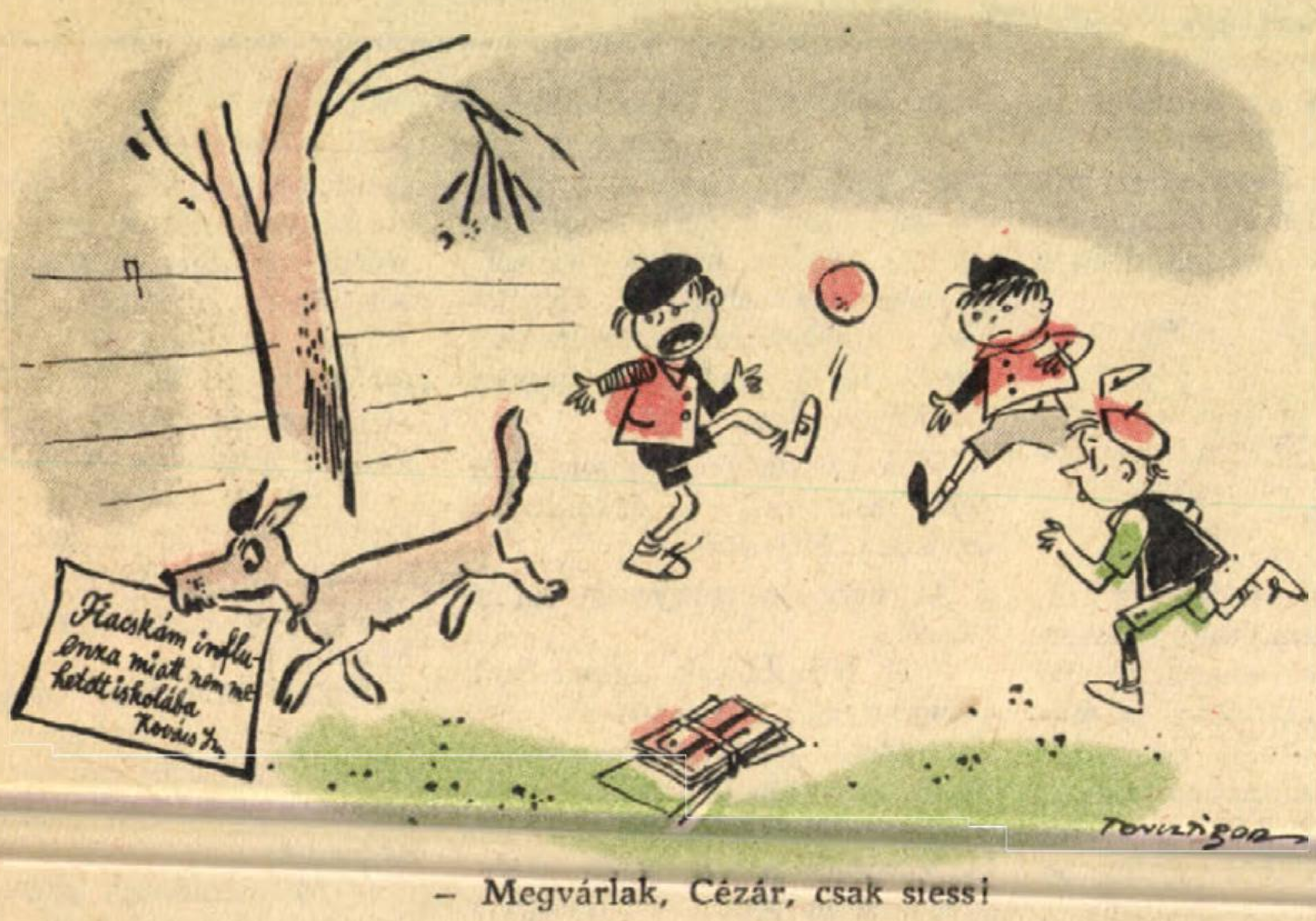
Fiacskám influenza miatt nem mehetett iskolába Kovács Jn.

– Megvárlak, Cézár, csak siess!

Szórakozott betörő

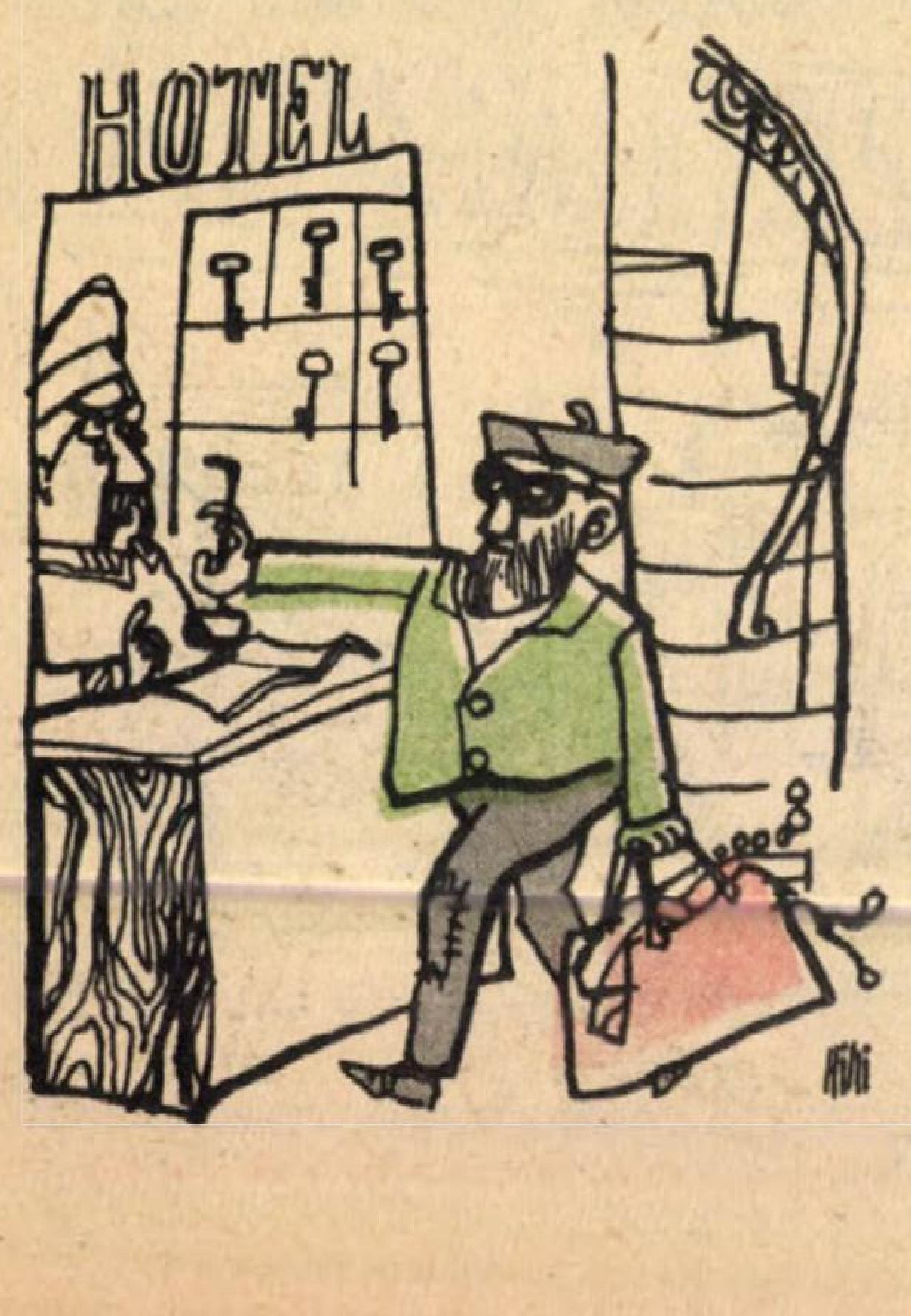

Jegyet kapott

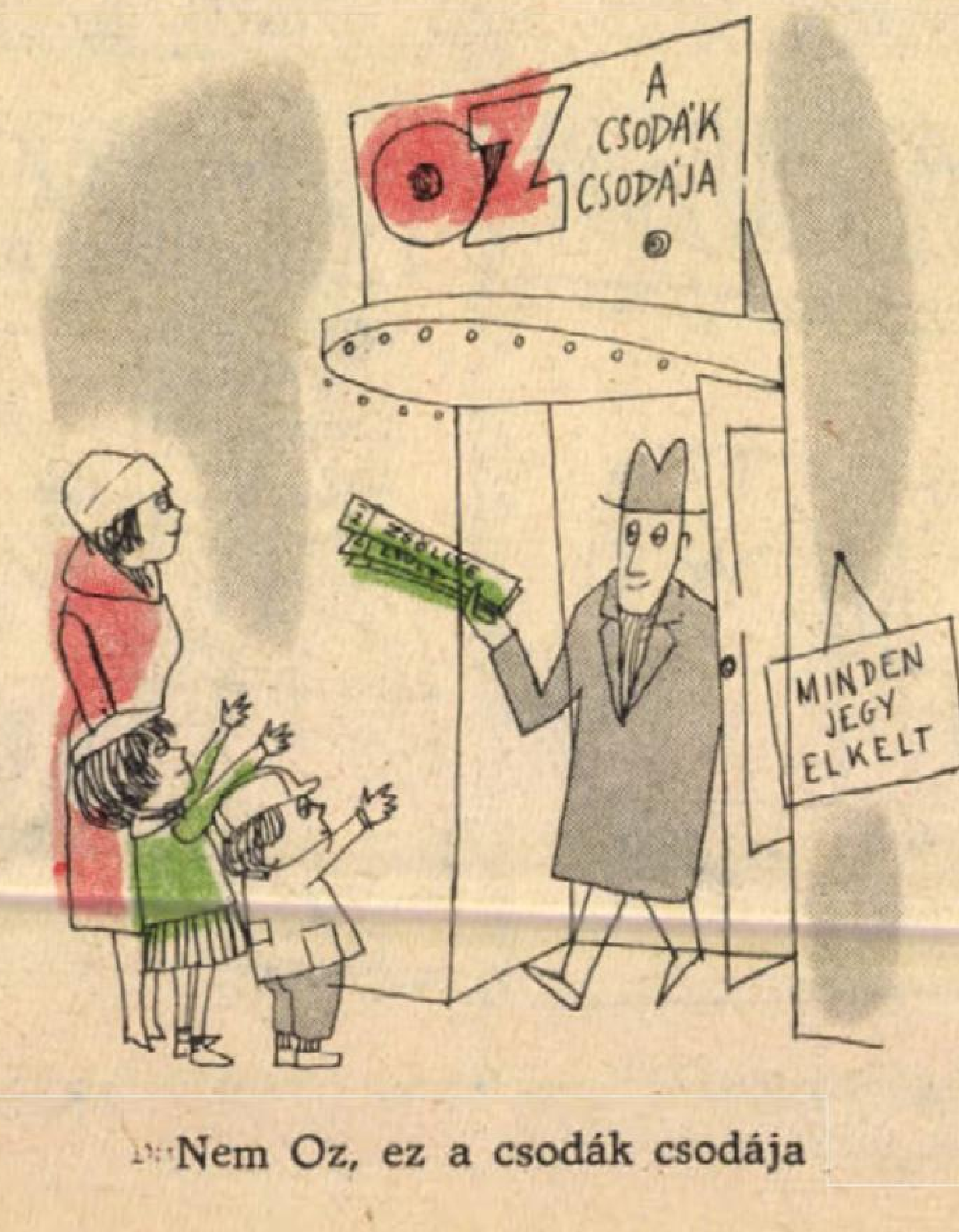
OZ
A CSODÁK CSODÁJA
ZSÖLLYE
MINDEN JEGY ELKELT

– Nem Oz, ez a csodák csodája

Két mintapéldány a hazai vicctermésből

1. Nyúlvita a betakarításról

Két nyúl beszélget a rőt őszi avaron. Az egyik a régi világot sírja vissza:

– Azok voltak a szép idők! Arisztokraták, nagybirtokosok, huszártisztek vadásztak ránk. És milyen rosszul céloztak! Nemzetségünk javarésze megmaradt, és vidáman élte világát . . .

Azt mondja a másik:

– Nekem jobban tetszik a mai rendszer! Vadásztársaságok tagjai, parasztok, munkások és értelmiségiek fogják ránk a puskát . . .

Az első nyúl csak legyint. Őt nem lehet ilyen érvekkel meggyőzni. Mire azt mondja lelkesen a második nyúl:

– No és, neked az semmi, hogy december havában még cukorrépát ehetünk a földeken!?

2. Slágervicc — dalolva még jobb

Maszatos kisgyerek bőg az utcasarkon. Jószívű járókelő hozzálép, és megszólítja:

– Miért sírsz, kicsikém?

A gyerek pityeregve:

– Nem tudom . . .

– Hogy hívnak?

A gyerek kornyikálva:

– Nem tudom . . .

A jószívű ember tovább faggatja:

– Apádat hogy hívják?

Zokogó válasz:

– Nem tudom . . .

Még egy kísérlet:

– És hol laktok, gyermekem?

Bömbölve felel az apróság:

– Nem tudom!

Türelmét veszti már a jóember, és kifakad:

– Nem tudom, nem tudom! Mindig csak nem tudom! Hát mit tudsz?

Mire felderül a gyerek arcocskája, és vidáman rázendít:

– Marina, Marina, Marina . . .

(stella)

E heti hirdetésünk

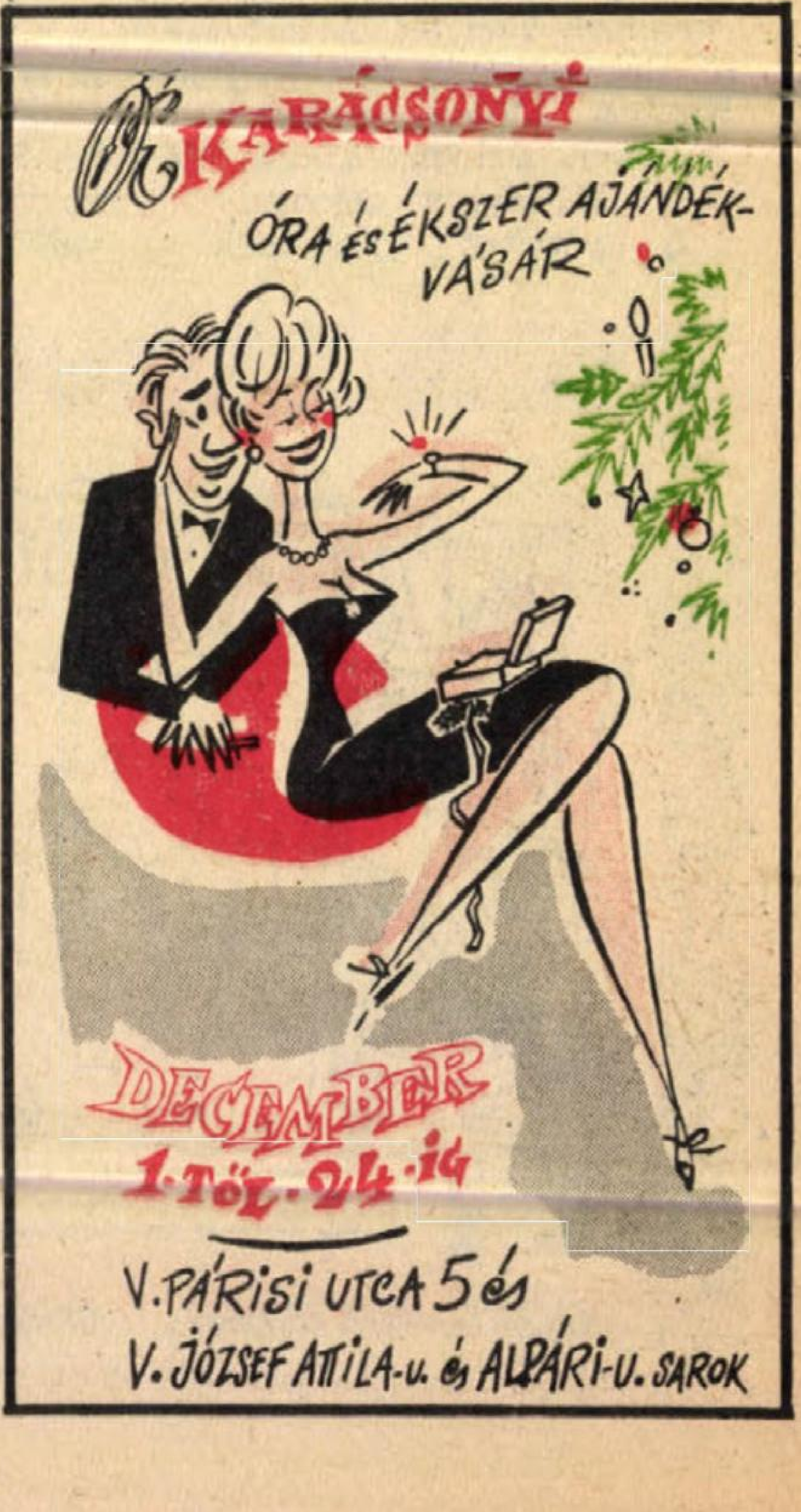
Ó KARÁCSONYI
ÓRA ÉS ÉKSZER AJÁNDÉK-VÁSÁR
DECEMBER
1-TŐL - 24-IG
V. PÁRISI UTCA 5 és
V. JÓZSEF ATTILA-U. és ALPÁRI-U. SAROK

Két kicsiny fehér-kartonlap

Minden év bosszankodással kezdődik.

Hajnalodik. A pesti lakó hazatér a szilveszteri szórakozásból, és lakása ajtaján két kis fehér borítékot talál, benne névjegy nagyságú kartonlap: egyiken a házfelügyelő, másikon a 2. számú házfelügyelő kíván boldog új évet.

És itt kezdődik el a pesti lakó agyában egy mérges, de mégis logikus gondolatsor, amely megmérgezi az új év első napját. A gondolatsor kb. így hangzik:

„Örülök, hogy a házfelügyelő boldog új évet kíván nekem, bár azt hiszem, egészen mást kíván, mert múlt héten is két perccel kapuzárás előtt futottam be, amikor ő már kapukulccsal a kezében, mint a vadász a hosszú méla lesben, ott állt a kapualjban. De – ám legyen: elhiszem, hogy ennek ellenére is boldog új évet kíván nekem. Én is kívánok neki. Slussz.

De dehogyis slussz! Ő ezen kívül még legalább tíz, de inkább ötven forintot is kíván. Nem nekem. Tőlem. Miért? MIÉRT???

Talán ingyen dolgoznak, és a megbecsülés jelképeként kérnek kisebb összeget? Nem, nem dolgoznak ingyen. Fizetést kapnak. Tőlem, mert a lakbéremben, százalékosan kiszámítva benne van a házmesterpénz és a másodházmester-másodpénz. Sok ez a fizetés? Nem, persze, hogy nem sok – egyáltalán: ki látott már olyan fizetést, ami sok? –, sőt, őszintén: kevés. De hát akkor miért nem vállal más állást? Azért nem, mert a szolgálati lakás is jó, meg a kapupénz, a liftpénz, szóval mindaz, amiből az aprót rendesen elfelejti visszaadni – az is jó. Fizetnem kell azért, amiért saját lakásomba történetesen este 11 óra után jut eszembe bemenni – hát istenem? Gábor Andor már 1912-ben, a „Pesti sirámok" című könyvében véres gúnnyal ostorozta ezt, de a kapupénz ősi magyar hagyományával még az ő tolla sem bírt, és hiába voltak világtörténelmi átalakulások ... a kapupénz maradt.

Talán hálából kell újévi extra-baksist (új szó; lásd: extraprofit) adnom azért, hogy egész évben elfogadták a szerintem külön-külön is jogosulatlan juttatásokat? Vagy hálából azért a sok borsért, amit az orrom alá törtek, amikor nem jelezték, hogy elzárják a vízvezetéket, és itt álltunk két napig víz nélkül; vagy amikor nyáron, az üdülési szezonban, véletlenül mindig szombat délben romlott el a lift, és hétfő reggel javult meg? Nem, nem fizetek! Egy krajcárt sem!

Vagy ... egy rettentő gyanú ébredezik agyamban! Talán azért törtek annyi borsot az orrom alá, mert tavaly nem adtam újévi extrabaksist? Nem. Határozottan emlékszem, hogy adtam. És ennek ellenére mennyi bajom volt! Mi lenne velem, ha még nem is adnék?!"

A gondolatsor itt megszakad. A pesti lakó gyorsan felöltözik, leszalad az 1. és 2. sz. házfelügyelőhöz, mélyen megköszöni az újévi jókívánságokat, vigyorog, bokát csattogtat és szerényen odacsúsztat egy-egy nagyobb bankjegyet, aztán kinyitja a liftet, a kulcsot a liftpénzzel együtt visszaviszi a házfelügyelőnek, aki még nem öltözködött fel, s fogcsikorgatva visszatér lakásába.

Pető Gábor

A MADÁRIJESZTŐ

Vasvári Anna rajza

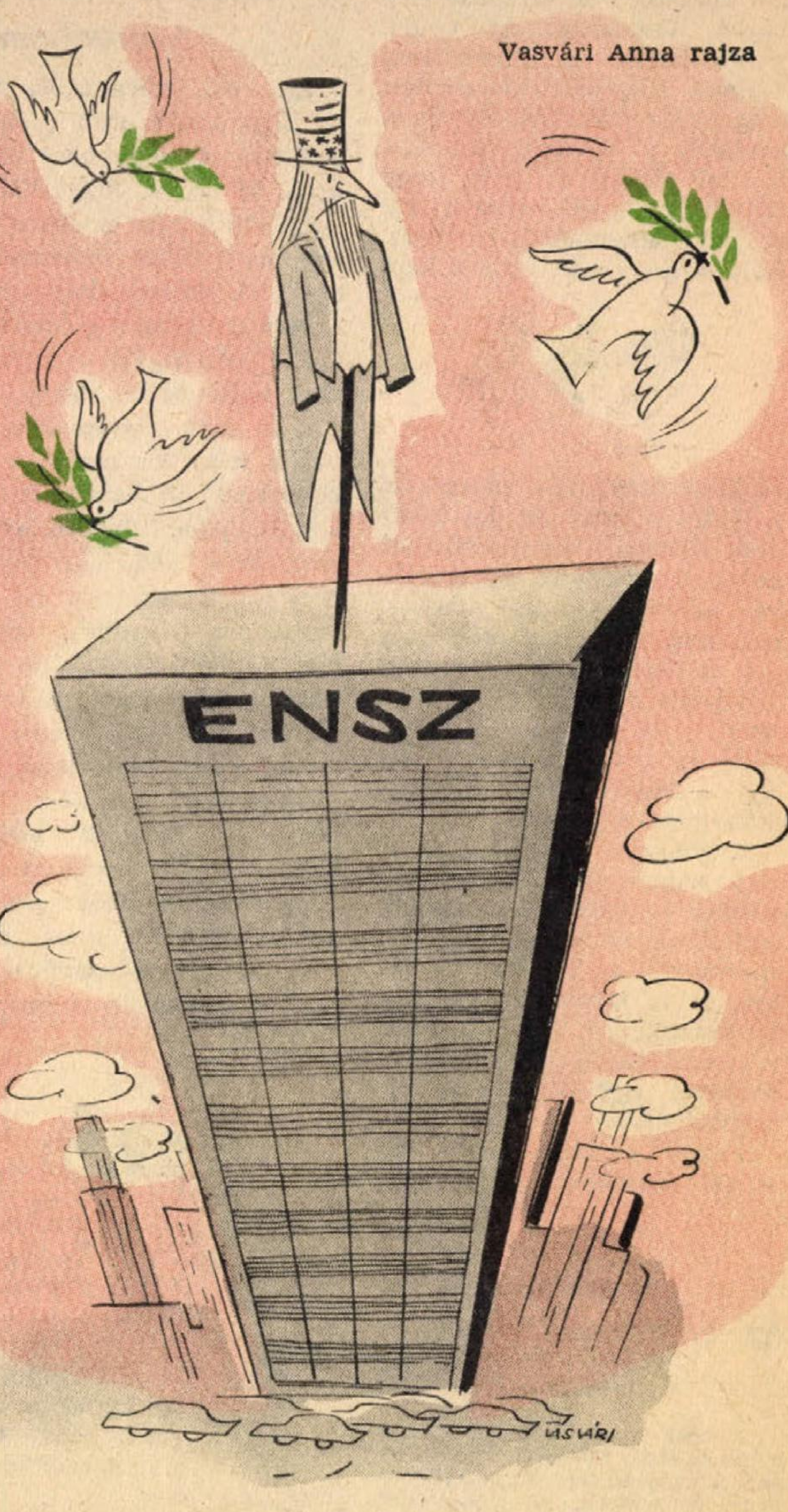

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

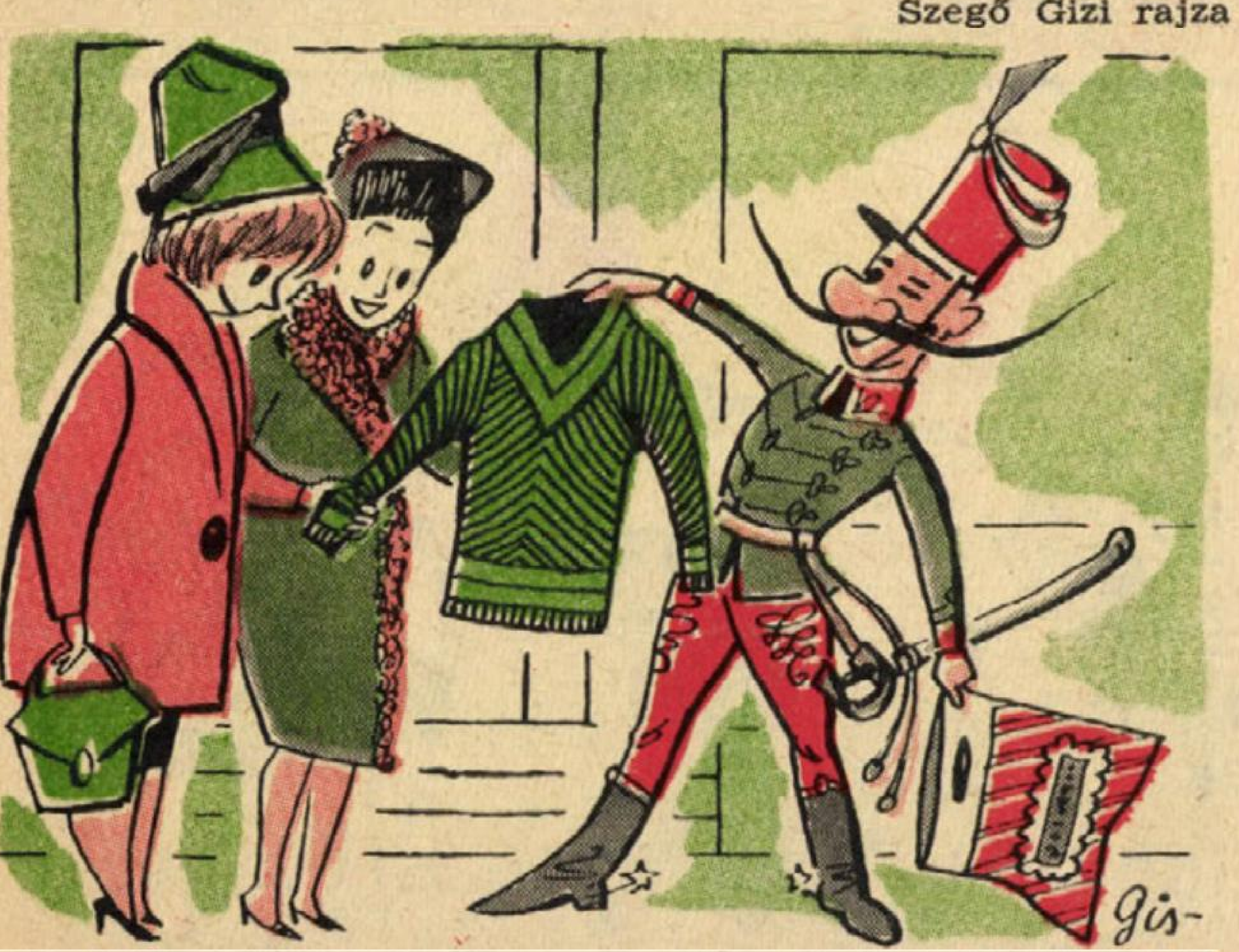

– Háry úr, ez a pulóver testvérek között is legalább négyszáz forint!
– Hahaha! Én a feléért vettem egy maszeknál!

Ünnepi mérkőzés

Szepes Béla rajza

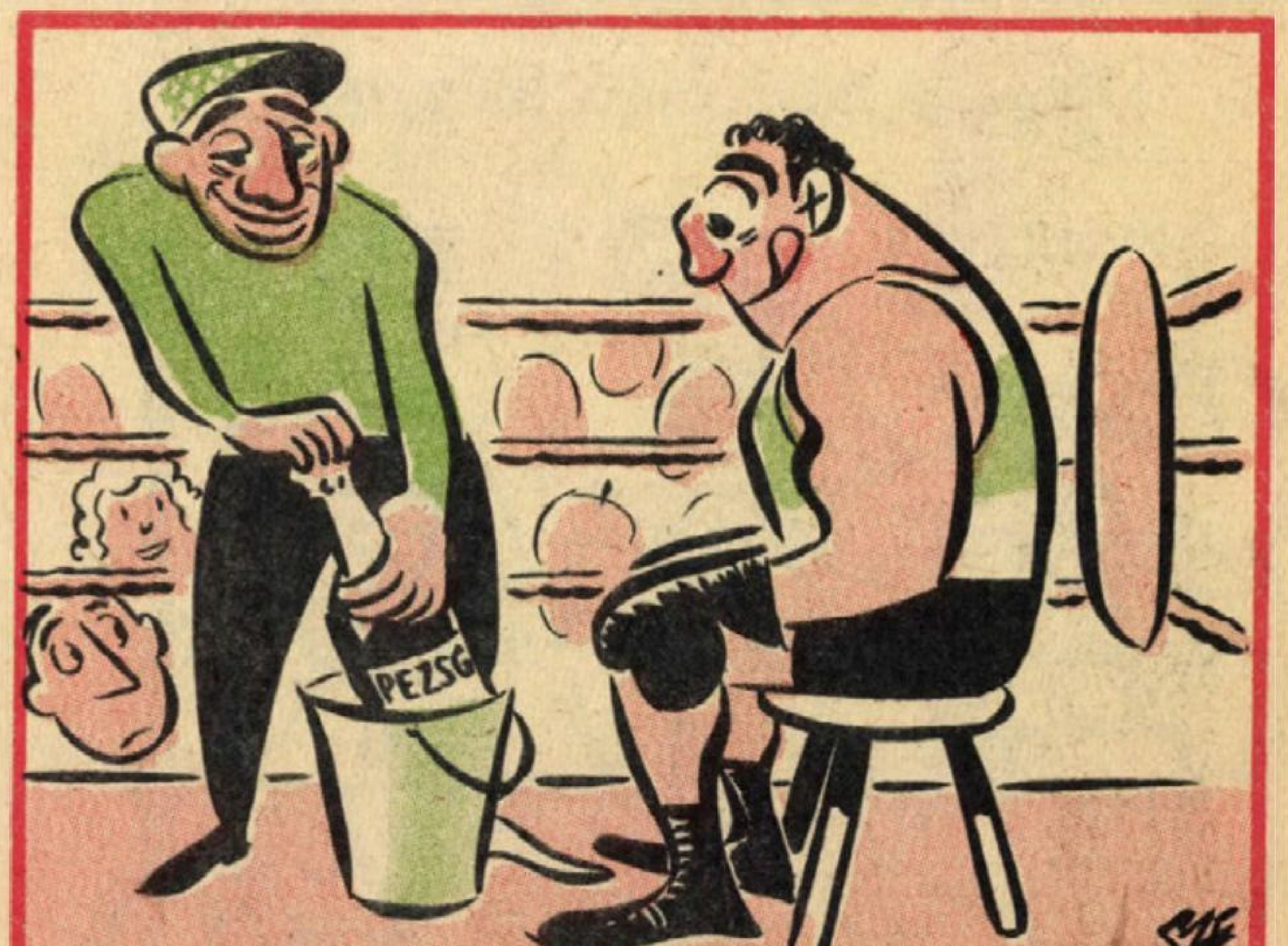

Lépcső-turisztika

A Rökk Szilárd utca 6. számú épületben öt szerkesztőség tagjai dolgoznak. Az épület gondnoksága, a Hírlapkiadó Vállalat illetékesei, előrelátóan, még ez év júliusában levélben közölték a Felvonójavító Vállalattal (Lehel u. 29.), hogy ősszel az épület áramát 110 voltról átkapcsolják 220-ra. Kérték, hogy a felvonóval kapcsolatos átalakítást végezze el a javító vállalat. Az ügy húzódott. Közben a szerkesztőségek dolgozói reményekkel a szívükben tapostát a magas emeleteket, míg végre kiderült, hogy sem a Télapó, sem a fenyőfaünnepség nem hozza meg a várva várt átalakítást. Talán, talán 1961. április 1-ére – ha csak a dátum nem űz tréfát – szóbajöhet a javítás.

A Népsport munkatársai – akik szintén az épületben dolgoznak – lelkesen propagálják lapjukban az egyik legszebb sportágat, a turisztikát. De maguk is szívesebben űzik a természetjárást friss levegőn, a hegyek között, mint napjában többször egy ötemeletes lépcsőházban . . .

Várjuk az intézkedést lázas – sőt izomlázas izgalommal...

Népsport
Szakszerv. Bizottsága
Németh Gyula

Az érdekeltek hozzászólnak

„Notesz vagy naptár?" című bírálatukban közöltek megfelelnek a valóságnak. Naptárellátásunk megjavult, az igényeket már ki tudjuk elégíteni. A noteszokból sajnos, áruhiány van. Reméljük, 1961 folyamán ezt a a hiányt is sikerül megszüntetni.

Főv. Kultúrcikk Kiskeresk. V.
Kubitsch Albert ig.

Le a bürokráciával

Neorealizmus a Budaörsi úton

1959–60. évben a XI. kerület, Budaörsi út 18/b. épületben emeletráépítési munkát végzett az É. M. 43. sz. Építő Vállalat. Az addig három emeletes házra egy negyediket építettek. Az emeletráépítéssel kapcsolatban a kerületi Tanács a lakók utólagos kívánságára – mert azt nem sejtettük mi, lakók, hogy a most már négyemeletes bérházba nem terveznek szárítóhelyiséget – határozatot hozott, melyben kötelezte az építtetőt és a vállalatot szárítóhelyiség létesítésére. Az emeletráépítés rendben megtörtént, szárító-helyiség a lakók részére sehol sincs. A kerületi Tanács, úgy látszik, nem ellenőrizte, hogy legalább egy szárító-helyiség létesítése megtörtént-e? Dolgozó emberek vagyunk, nem érünk rá állandóan a hatóságokhoz járni ebben az ügyben; azért fordulunk a nyilvánossághoz, így talán felfigyelnek a mulasztásukra, és tesznek valamit annak az érdekében, hogy a lakók ne az erkélyeken és a folyosókon legyenek kénytelenek kötelet kihúzni, és úgy szárítani a ruhákat, mint valami olasz neorealista filmben.

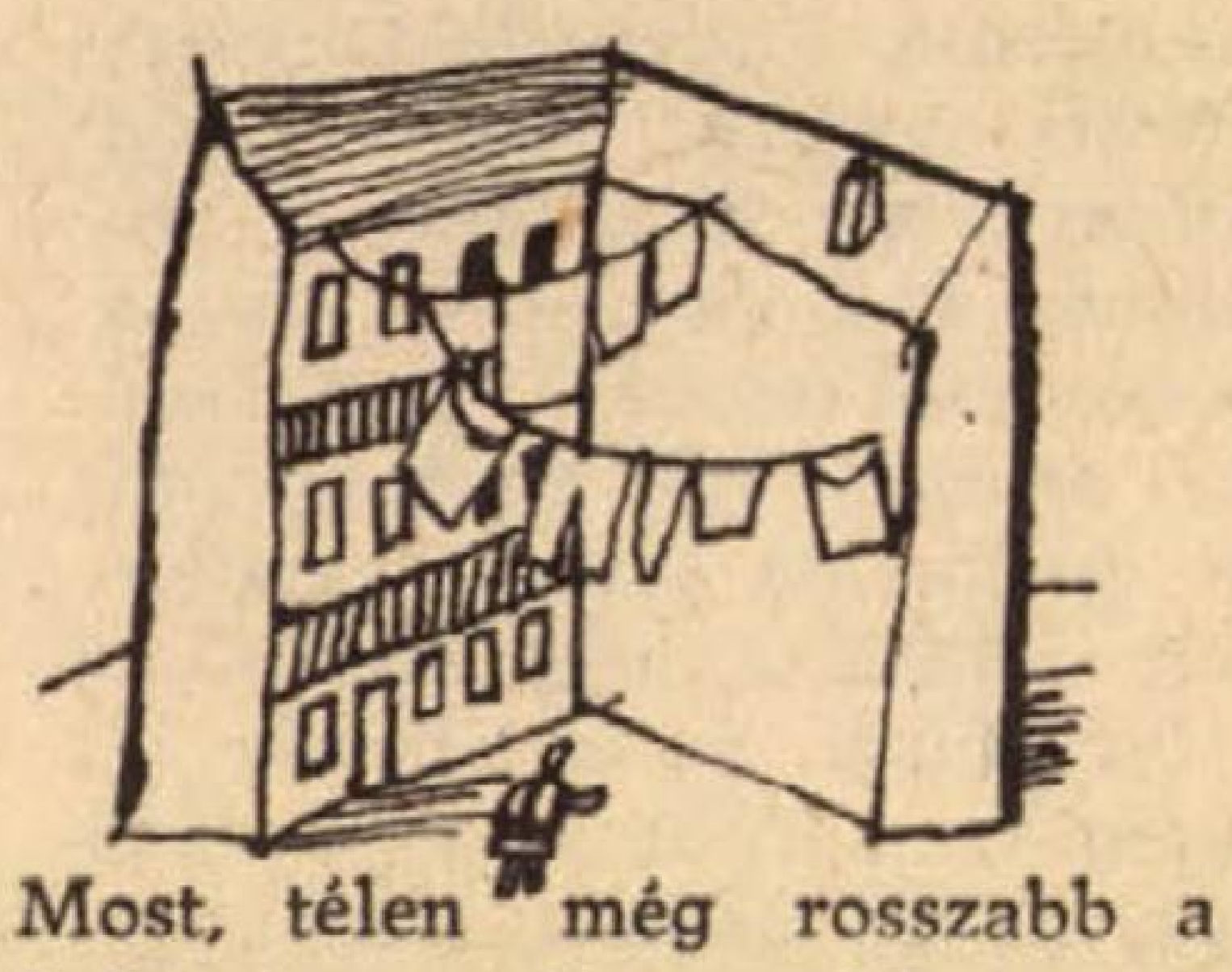

Most, télen még rosszabb a helyzet – olasz módra sem oldhatjuk meg a szárítást. Amiért még az se vigasztal meg, hogy az Építő Vállalat a leszerelt rádióantennák sorsáról sem tud számot adni . . . Nem lehetne ezeket a helytelenségeket magyar módra kiküszöbölni?

Garamvölgyi Románné
XI., Budaörsi út 18. B. ép.

indiszkrét kérdés

A ritkaságok kutatói
Mélázhatnak egy ritka kincsen:
Mert mostanában Budapesten
Ultra mosópor gyakran nincsen.

Azt kérdem itt, bár megjegyzem, hogy
Nem borítok rád fátylat Ultra,
Kezeit a gyár mivel mossa,
Hogy ritkán kerül Ultra pultra?

(—véghy)

Szelet vagy nem szelet?!

Becsületbeli ügyemnek tekintem minden új édesipari készítmény kipróbálálását.

Érthető hát, ha a „Praline" szeletet először megpillantva összefutott a nyál a számban – hisz' természetesen a jó öreg pralinécukor korszerű, körmönfont változatát sejtettem a kulisszák mögött.

Annál nagyobb volt csodálkozásom, mikor az álnok papiros csupán csokoládéval bemaszatolt nápolyit takart.

Ezúton haragszom a Budapesti Cukrászati Gyárra, amiért ily méltatlanul bánt a tisztességben megőszült praliné névvel!

(d—t)

Palackos gáz

Feleségemmel és egyéves kisleányommal apósoméknál lakom Csillaghegyen. Feleségemnek van egy kishúga is. Vele együtt hattagú a család. Háztartási palackos gázon főzünk; egy 11 kilogrammos palack általában három hétig elég. Eddig, ha a palack kiürült, a Gáz- és Szénsavértékesítő Vállalat 34. számú helyi lerakatában minden további nélkül kicserélték, de október 22-én nem így történt. A lerakat vezetője kijelentette, hogy minisztériumi rendelkezés folytán csak 30 nap elteltével eszközölhetnek palackcserét; s miután az előző palackot szeptember 28-án vittük el, újat csak október 28-án – azaz egy hét múlva — kaphatunk. Hiába hivatkoztam arra, hogy nálunk a gázt két család használja, és bárhogy gazdálkodunk vele, nem tarthat egy hónapig.

A rendelkezés célja valószínűleg az, hogy a magánosok, vagy két-háromtagú családok fogyasztását korlátozza; s nem pedig az, hogy a nagyobb családok havonta egy hétig úttörősdit játszva, tábortüzet rakjanak a folyosón, és bográcsban főzzenek . . .

Sürgős orvoslást kérünk!

Gombás Pál zenetanár
III., Bercsényi út 23

Vége a labdarúgó idénynek

Szegő Gizi rajza

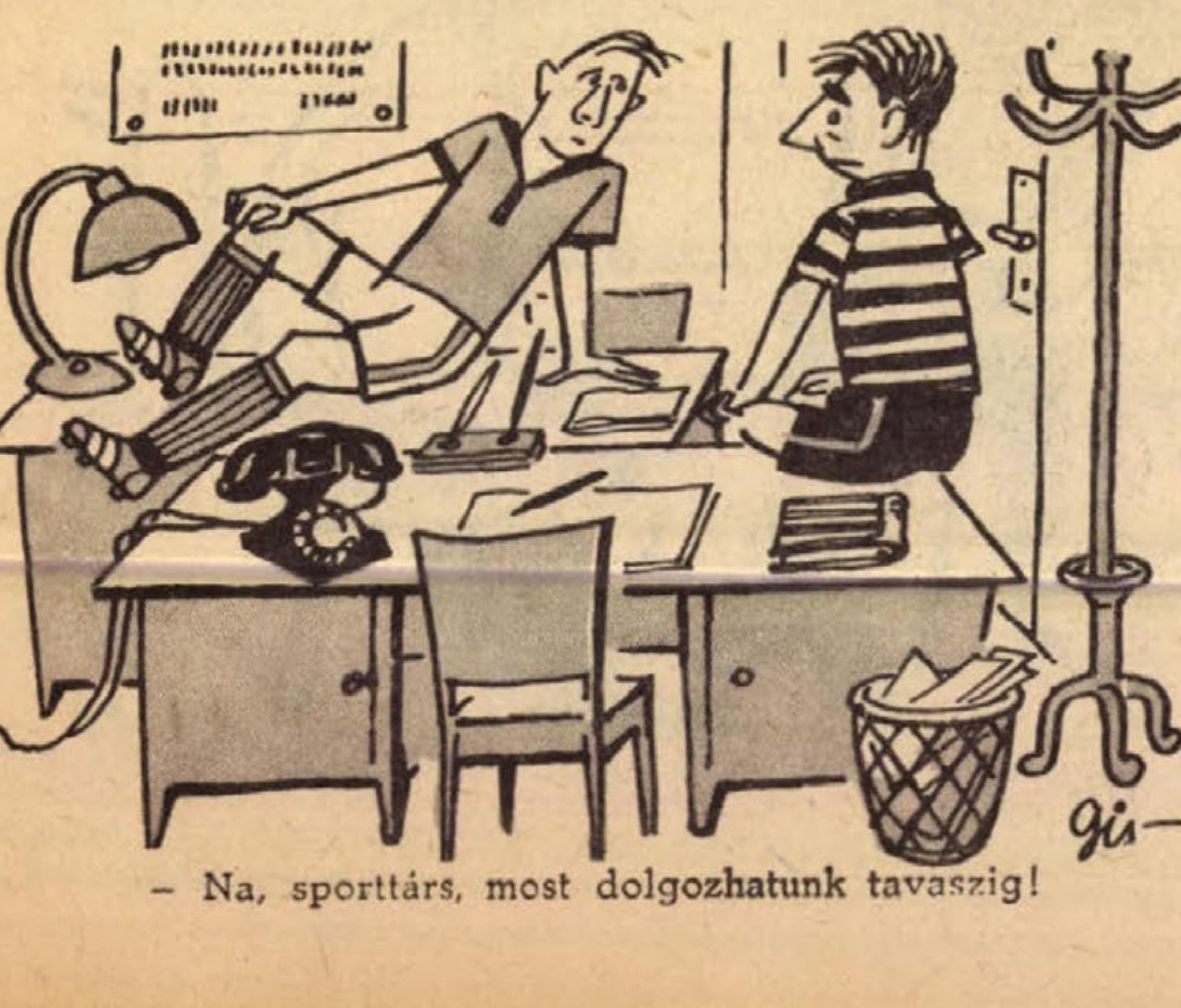

– Na, sporttárs, most dolgozhatunk tavaszig!

Srácok

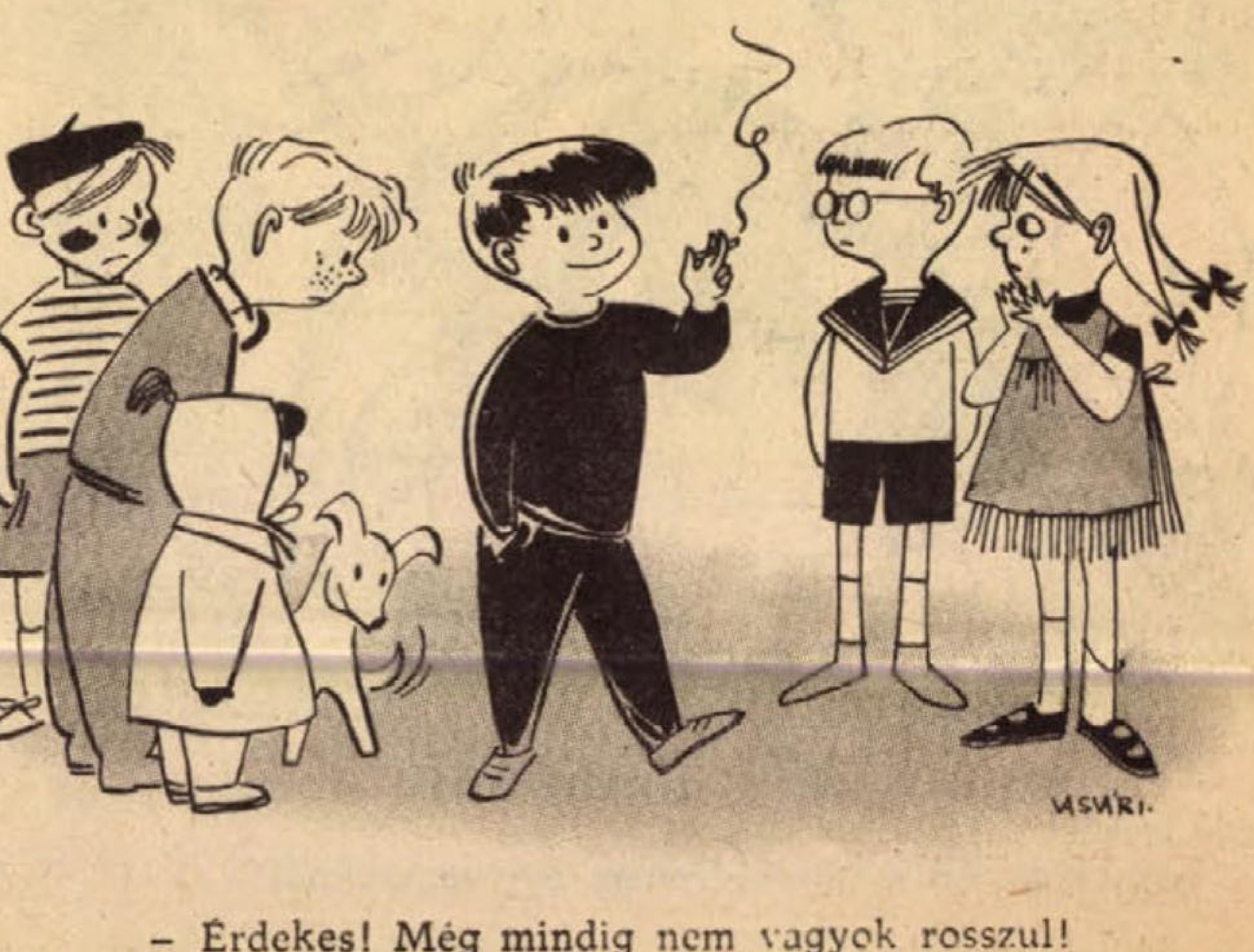

– Érdekes! Még mindig nem vagyok rosszul!

Türelmetlen kislány

Szegő Gizi rajza

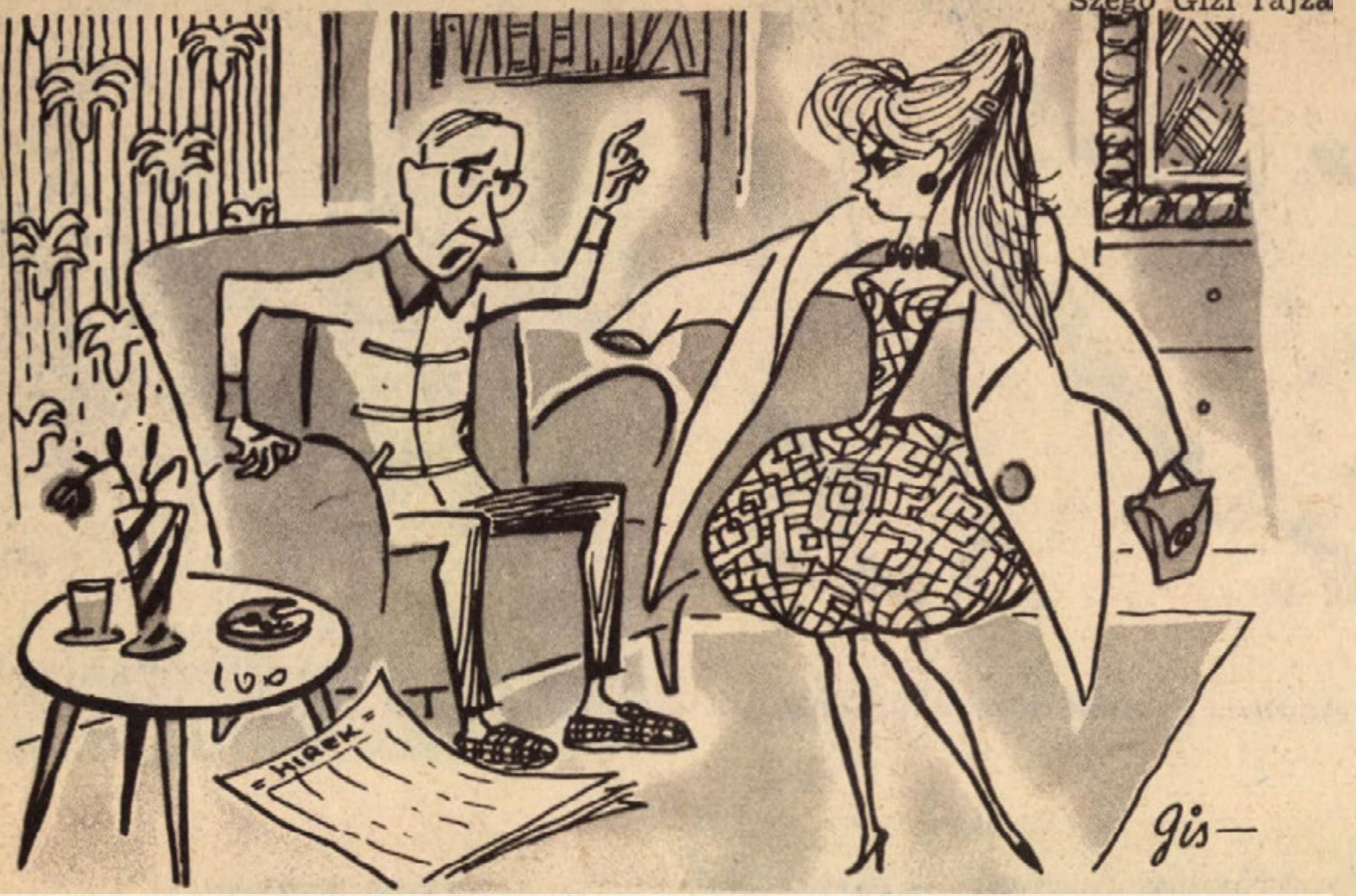

– Nem fejeznéd be a nevelést, apu? Már vár a galeri a Paradisóban . . .

A hiú harkály

Önarckép

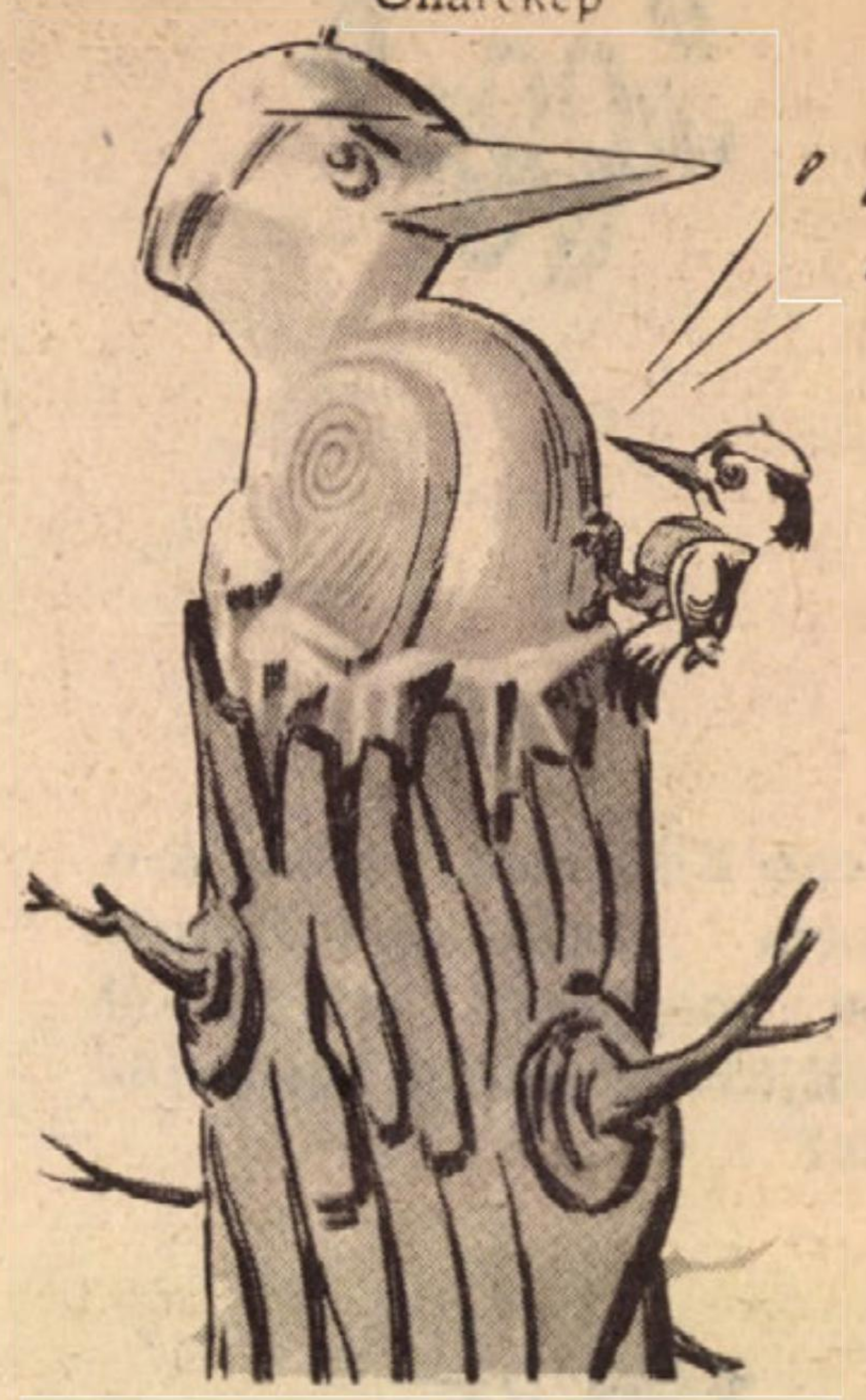

(A Krokodilból)

POÉNLÖVÖLDE

Nemcsak a régi haladó filmek bemutatásáért kell megdicsérni a televíziót, hanem a tartalmas bevezetésért is. Milyen jó, hogy a konferanszié a film bemutatása előtt elmondja a film tartalmát, fordulatait, ötletes megoldásait, trükkjeit, sőt néha a végét is! A nézőt nem érheti meglepetés. Nem nézzük szívszorongva a hős menekülését, mert előre tudjuk, hogy úgyis meghal, miért izguljunk érte? Ha pedig valami baj éri a rokonszenvesnek beállított főszereplőt, nem sajnáljuk, amikor letartóztatják, mert már régóta tudjuk, hogy ő volt a gyilkos.

Legutóbb, a „Nagy ábránd" című Erich von Stroheim filmnél is ez volt a helyzet. Nem lepődtünk meg a váratlan fordulatokon, hiszen pontosan tudtuk, hogy mi fog történni. Ez helyes, mert orvosi vélemény szerint is jó hatással van a szívre, ha tartózkodunk az izgalmaktól, és az idegrendszerünk nincs kitéve megrázkódtatásnak. Mindent tudunk, nincs izgalom, nincs meglepetés, sőt – még érdeklődés sincs.

René Clair egyik régi, kitűnő filmjénél is ezt tapasztaltuk. Miért teremtsen hangulatot az ötletes kezdet? Miért csigázza fel a nézők érdeklődését a bravúros rendezői trükk? Hogyisne! Hogy a néző meglepődjék, a frappáns trükk megnevettesse, és a rekeszizmok mozgása esetleg megzavarja a nyugodt szívműködést? Nem! Ezt nem szabad megengedni. Nem is engedték meg . . . A művészi játéklovacskákról nem szabad azt hinni, hogy valami mesejátékban szerepelnek, ezért vetítés előtt el kell árulni a nézőnek, hogy a kezdő jelenet börtönben játszódik, és rabok készítik a falovacskákat.

Így gondoskodik a televízió az izgalomtól mentes műsorszámokról.

(—sti)

Tűnődések rövid pórázon

Akkor tudod meg, hogy mennyire szeretnek a nők, ha ötös találatod lesz a lottón.

A második szereped játszod, s máris így mesélsz: Még kezdő színész koromban történt . . .

Ha követ dobsz a mocsárba, brekegnek a békák.

Őrizkedj a hamiskártyásoktól és az absztrakt festőktől!

Nem sokra becsülöm azok józanságát, akik nem szeretik a bort.

Ne félj annyira a tévedéstől, hogy elrettenj a cselekvéstől!

Aki sokat topog, még nem biztos, hogy jó topográfus.

Esős időben ne kérj fizetésemelést!

E. Kovács Kálmán

E heti hirdetésünk

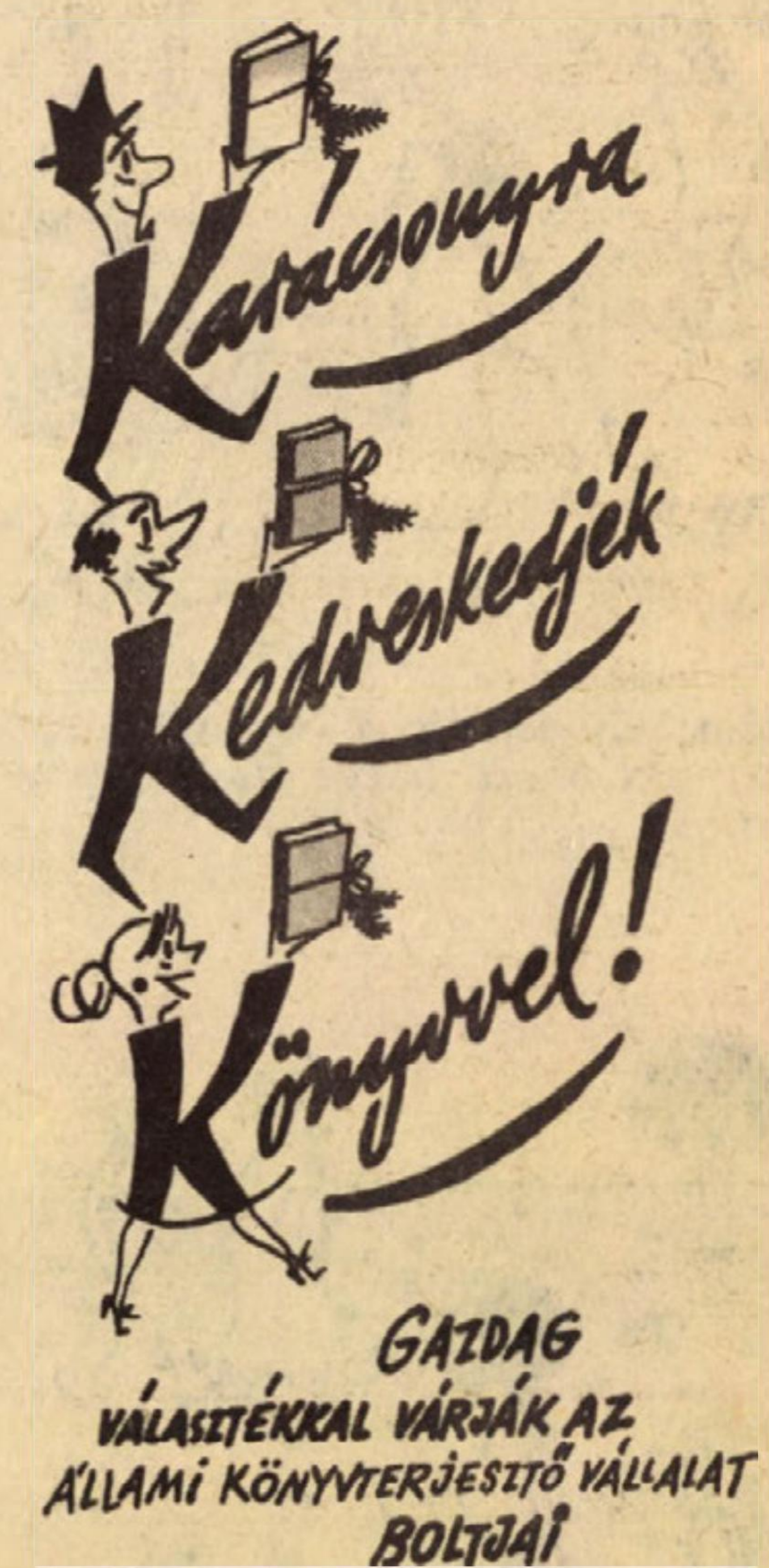

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács vasárnap reggel vadásznak öltözik, puskát akaszt a vállára, és elindul vadászni.

– Józsi – szól utána a felesége –, nagyon szeretném, ha lőnél egy fácánt.

– Nem lehet – feleli Kovács –, az most nagyon drága.

A mohair-sapkadivat születése

Tóth József rajza

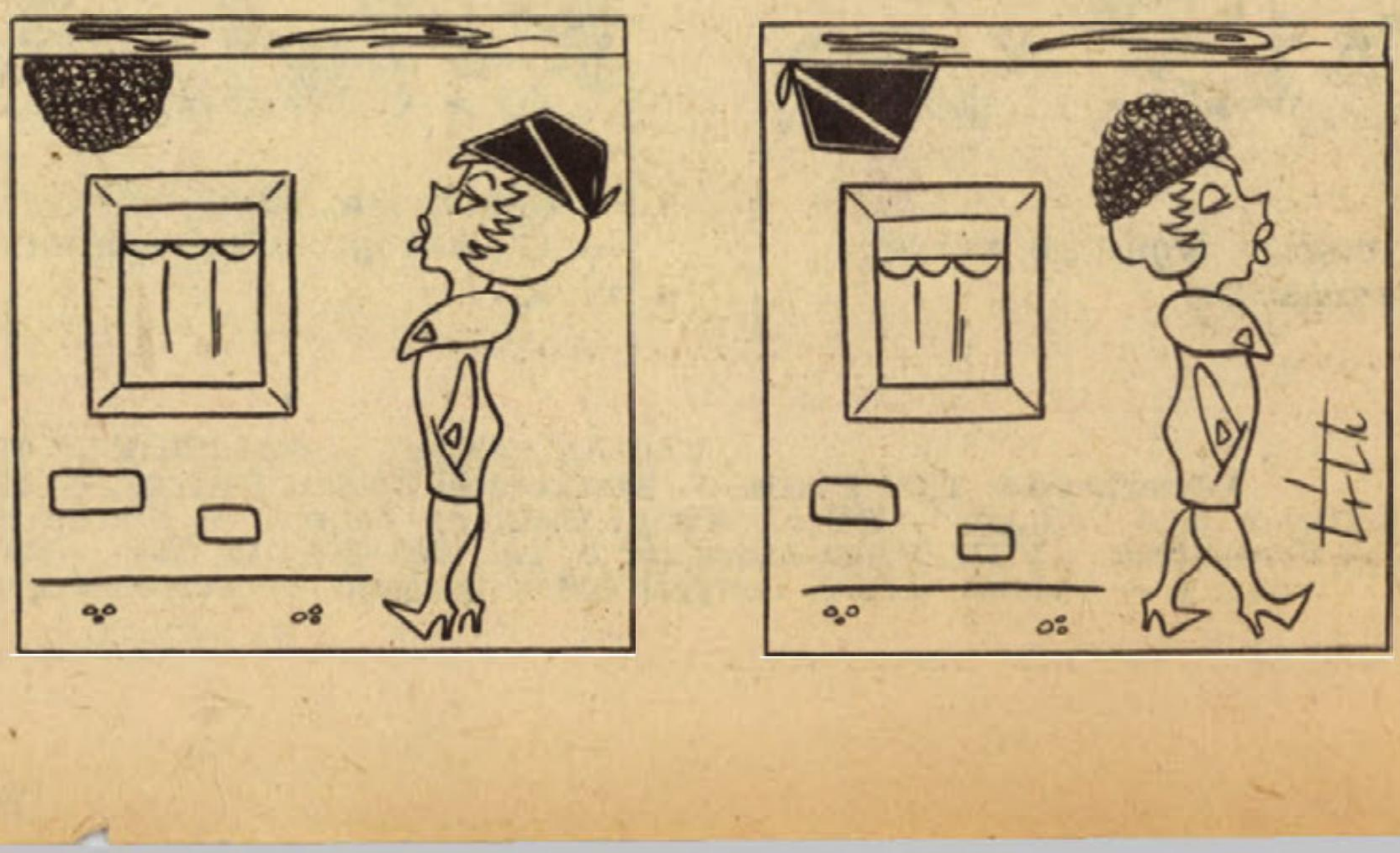

jean effel

az ÉVA-ÜGY

Jean Effel-nek, a világhírű francia rajzolóművésznek most megjelent albumából közöljük az alábbi karikatúrákat.

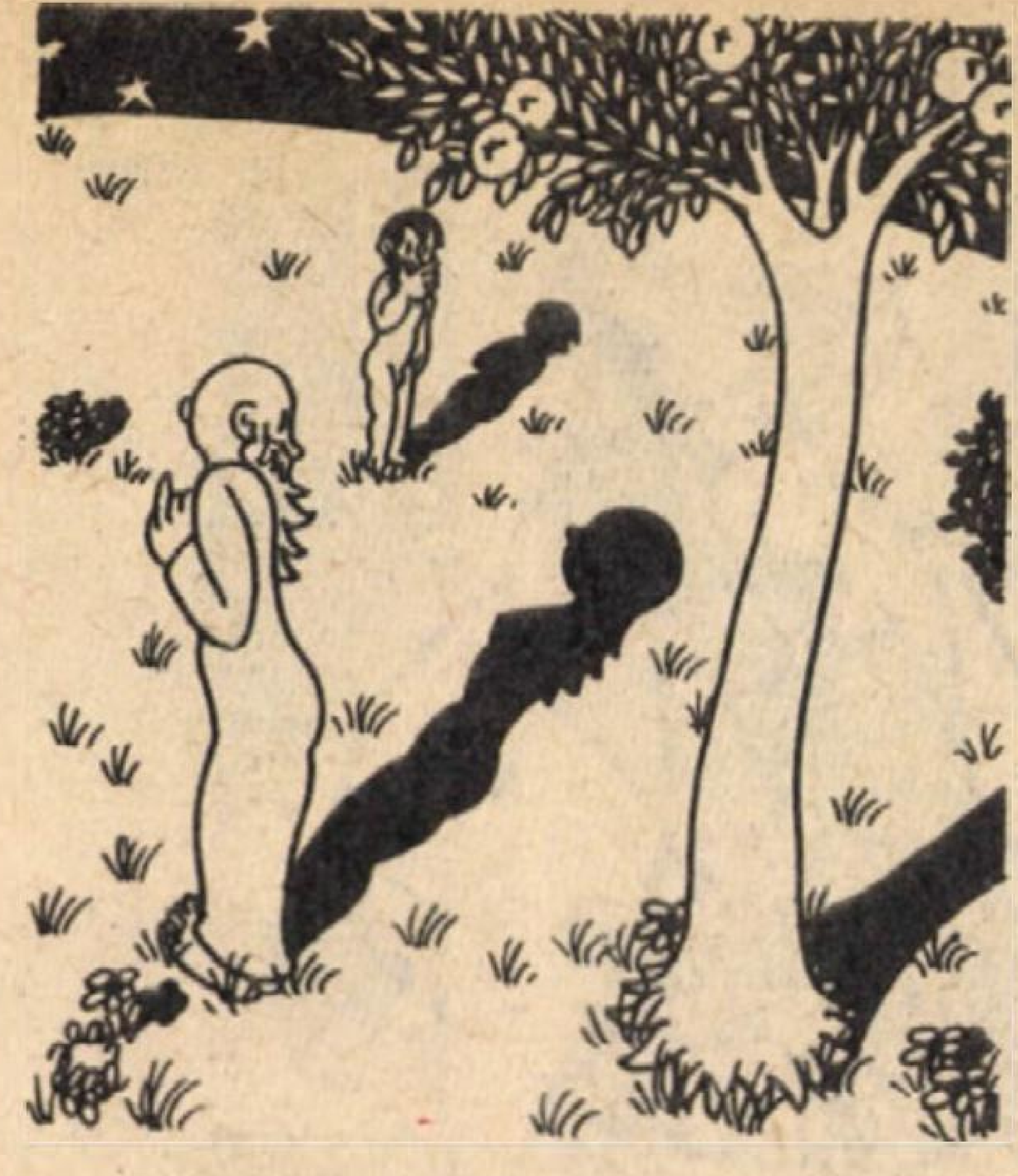

Ádám: Valamit tervez az öreg...

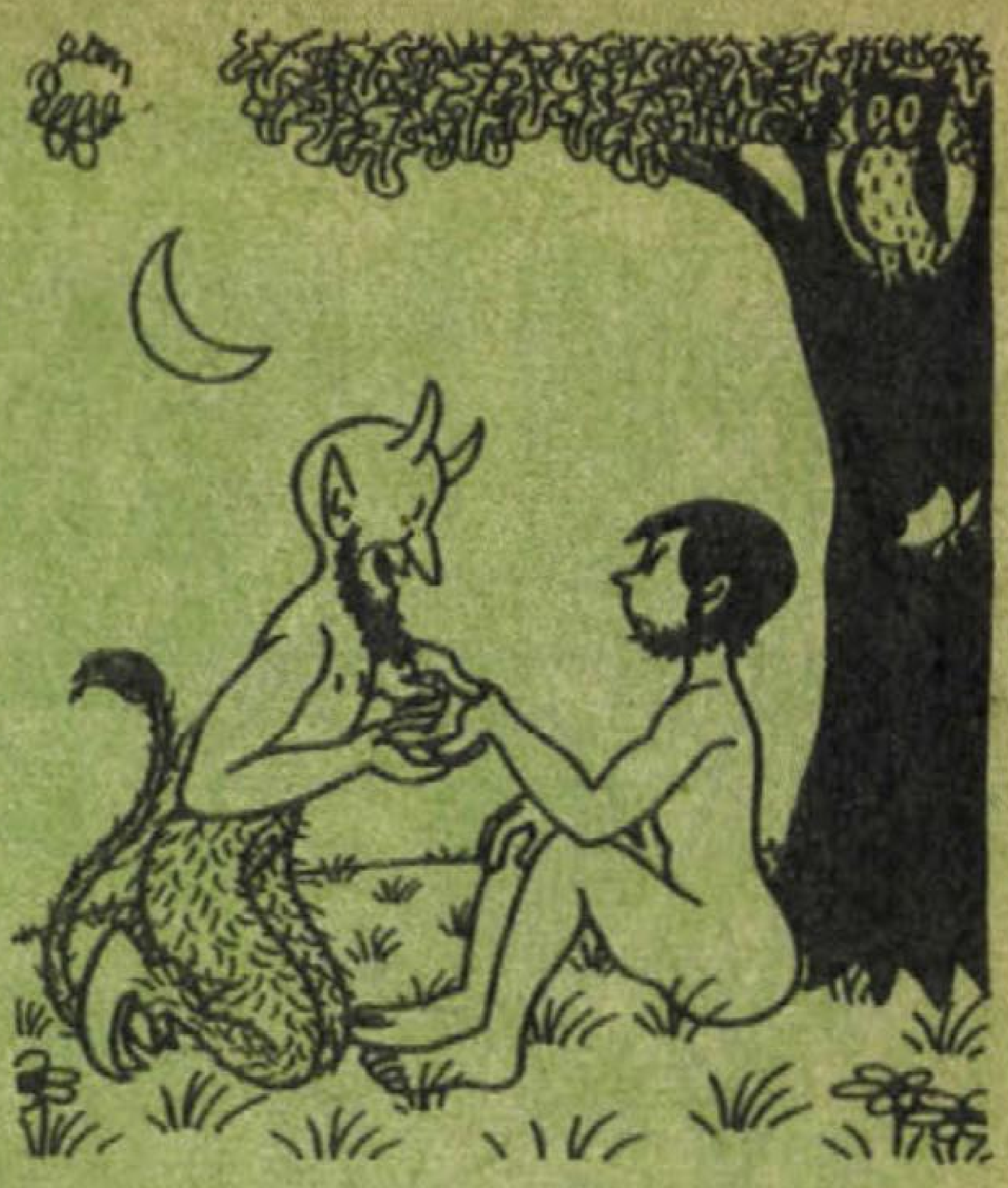

Lucifer: Végtelen bonyodalmakkál fenyegető műtétet látok...

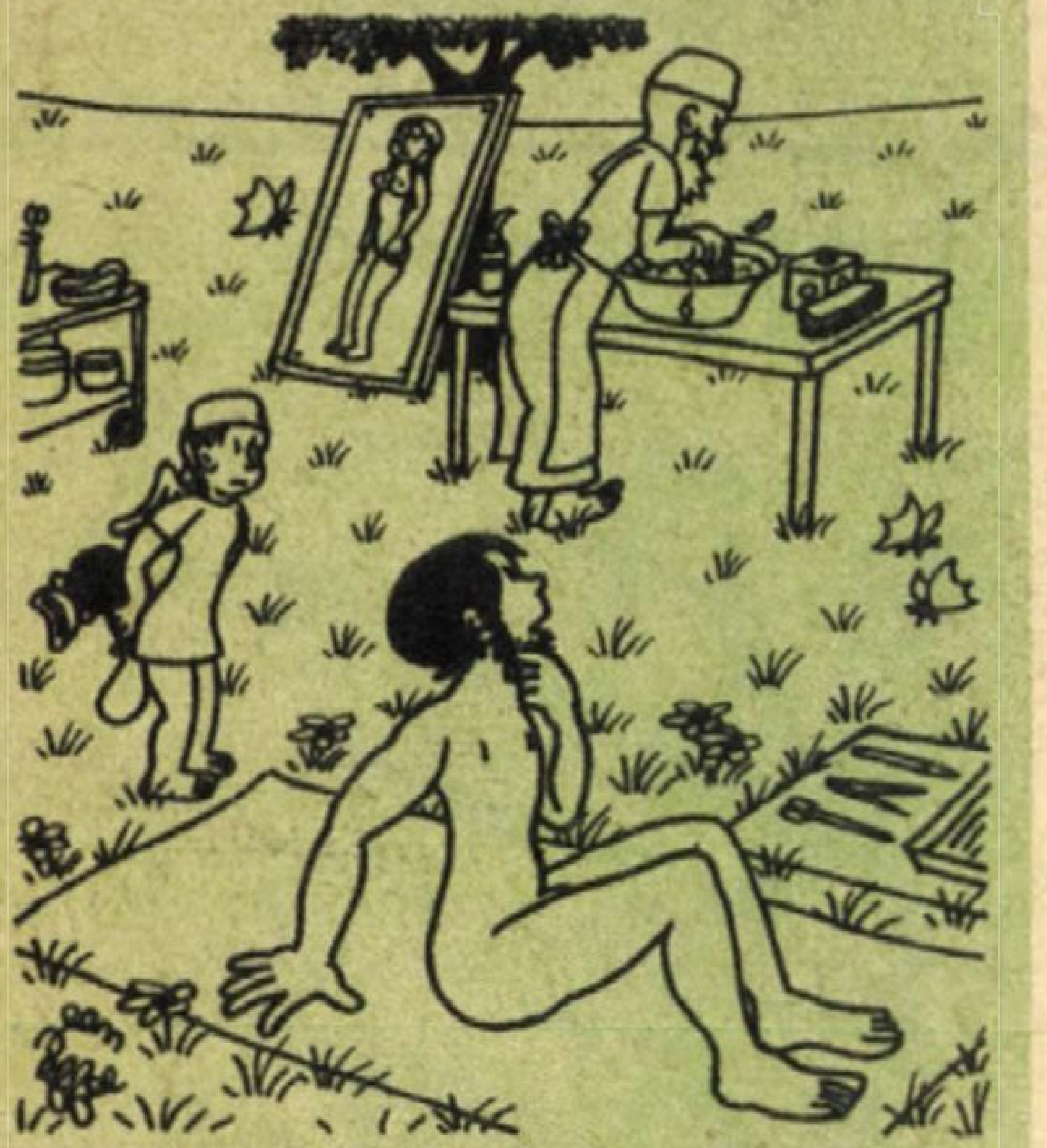

Ádám: Kioperálja a bordámat egy laikus, aki most kezdi az orvostudományt.

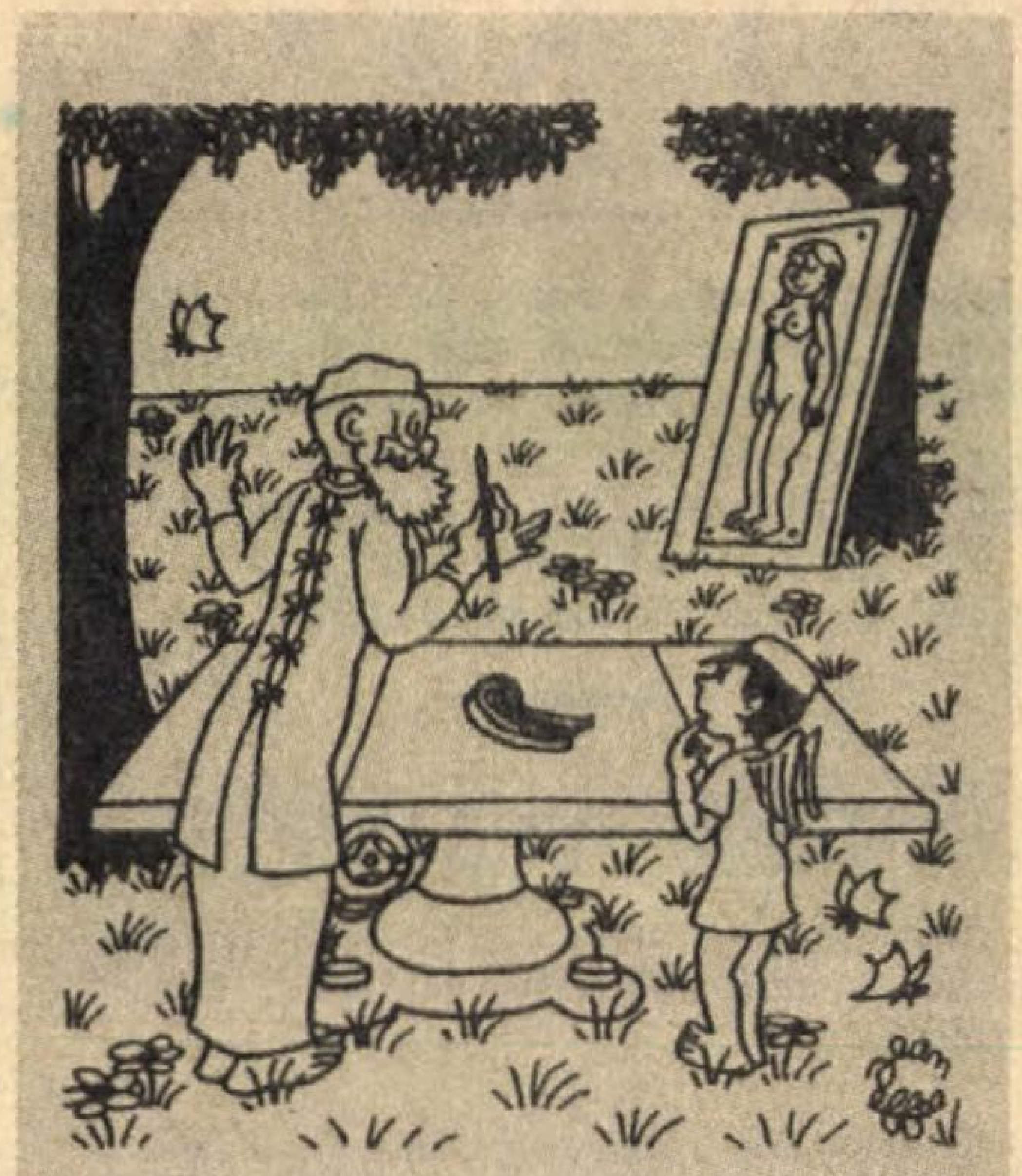

— Most már csak a kozmetikai műtét van hátra...

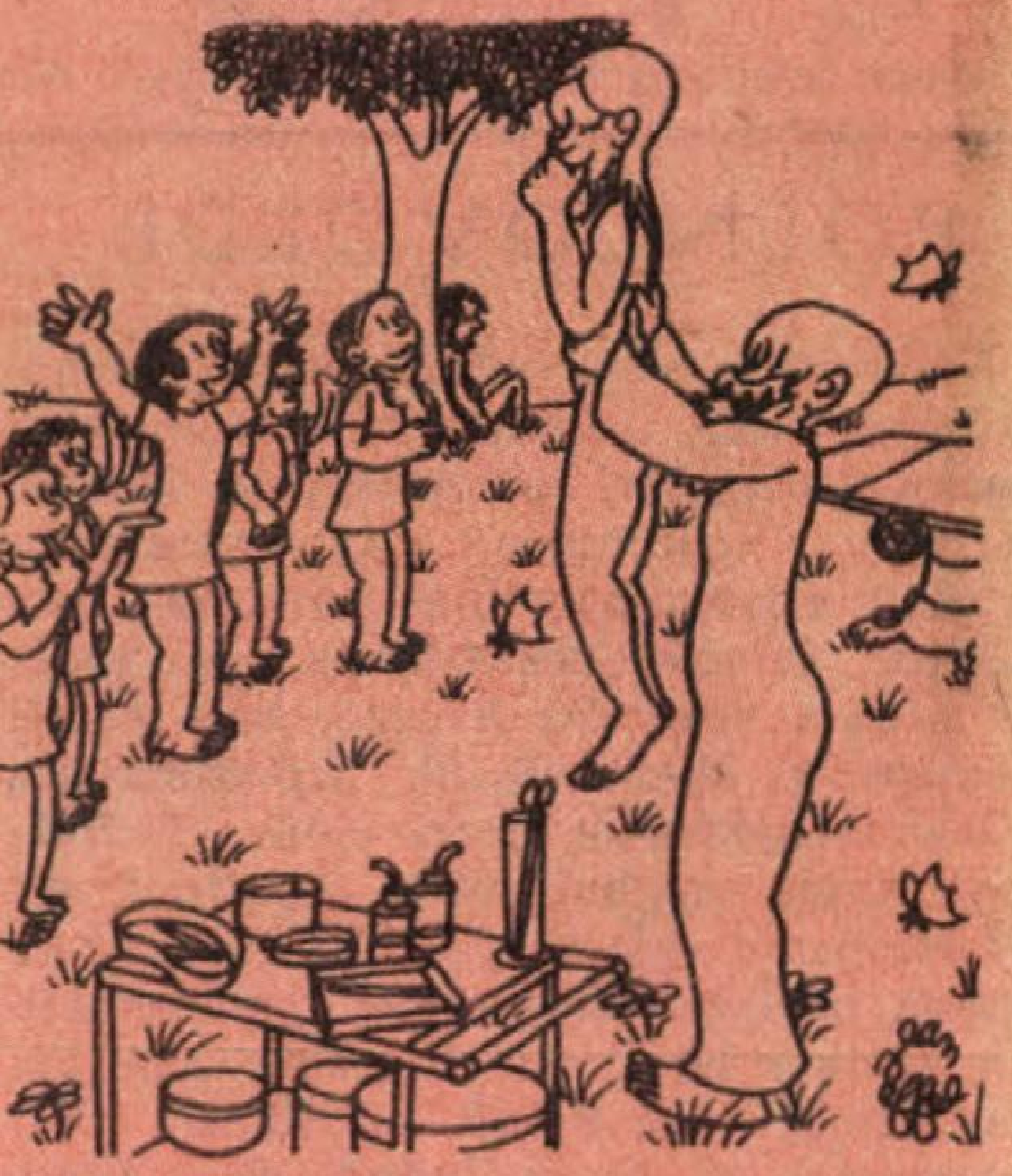

— Egy több mint ötven kilós szép leányka született...

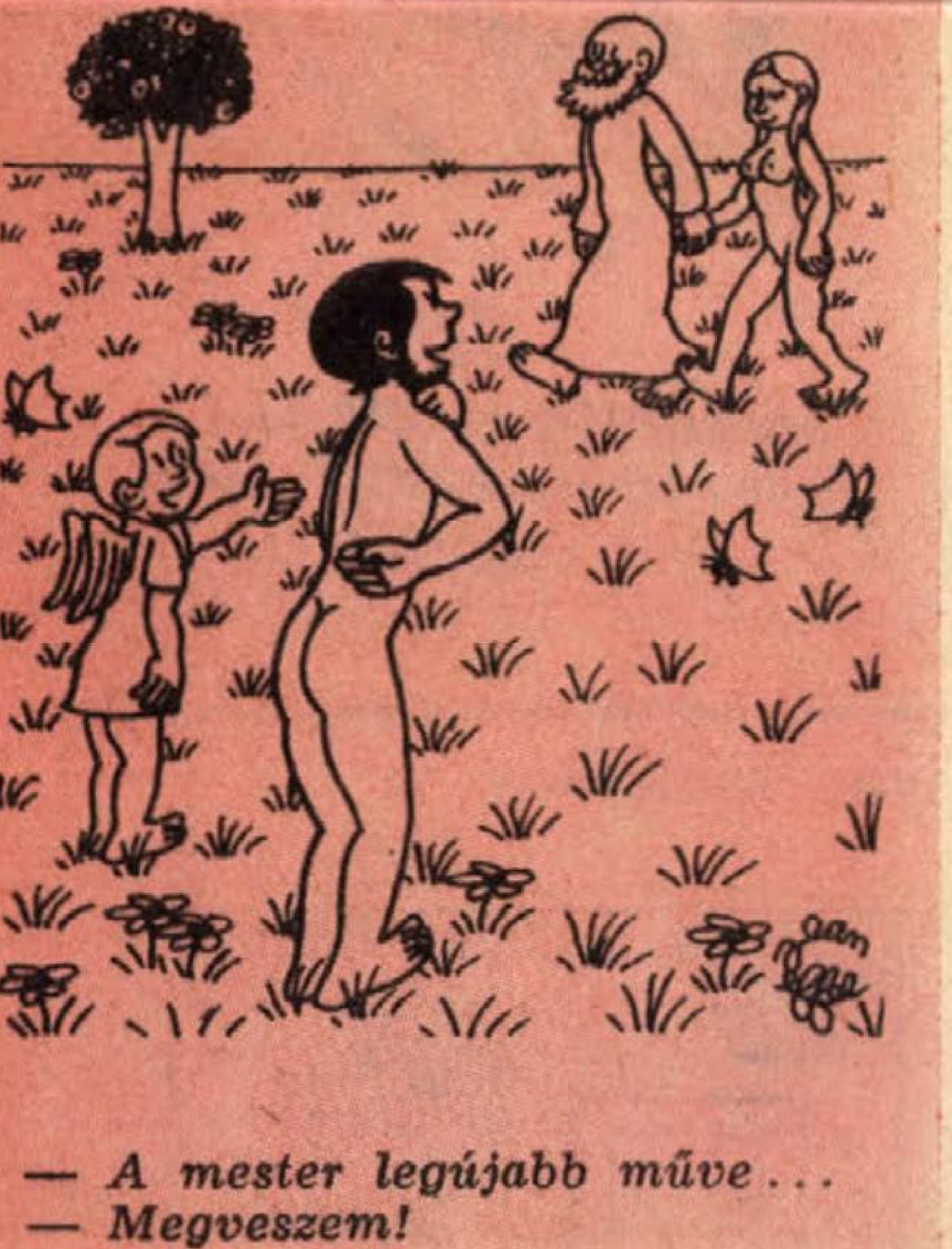

— A mester legújabb műve...
— Megveszem!

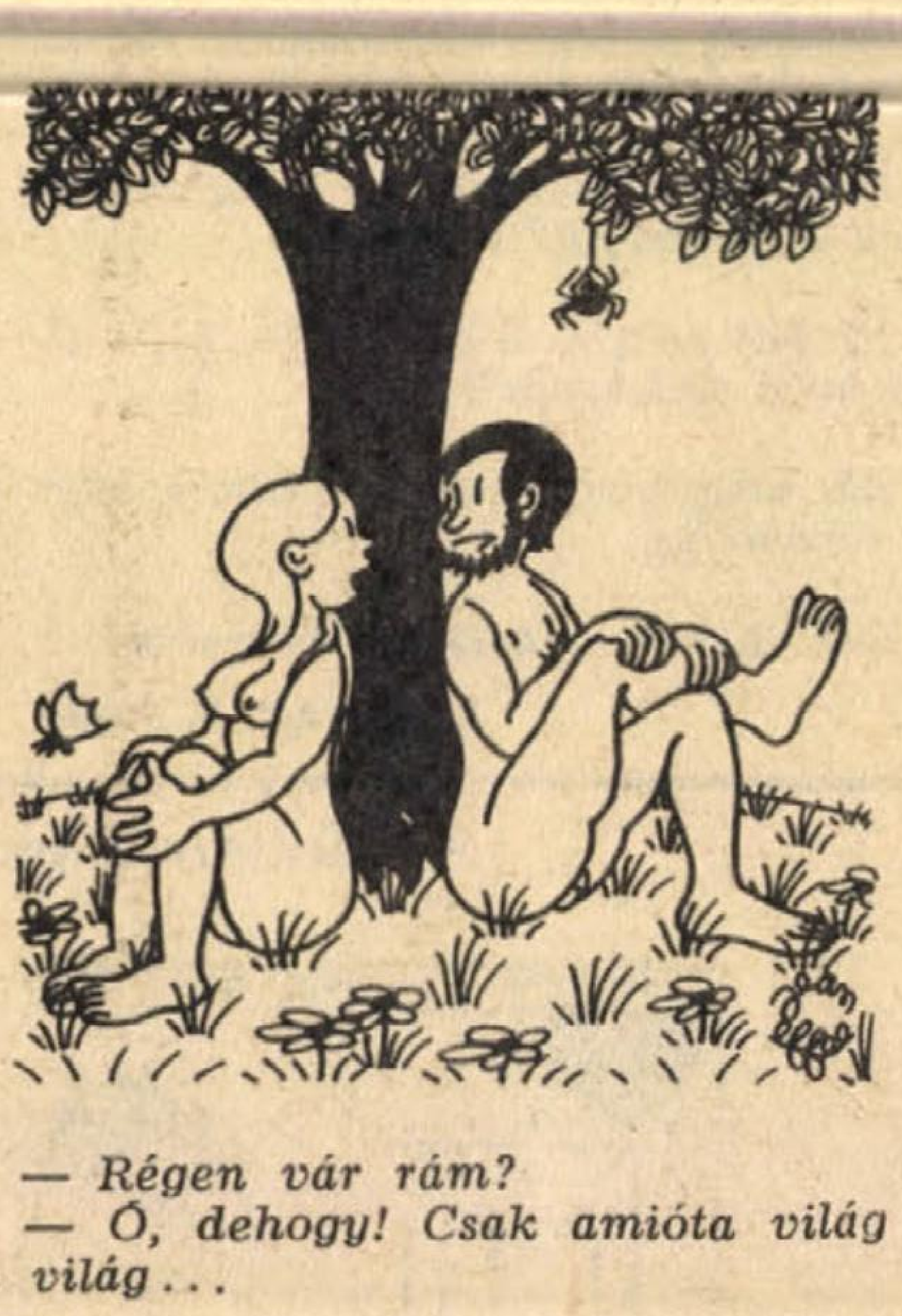

— Régen vár rám?
— Ó, dehogy! Csak amióta világ a világ...

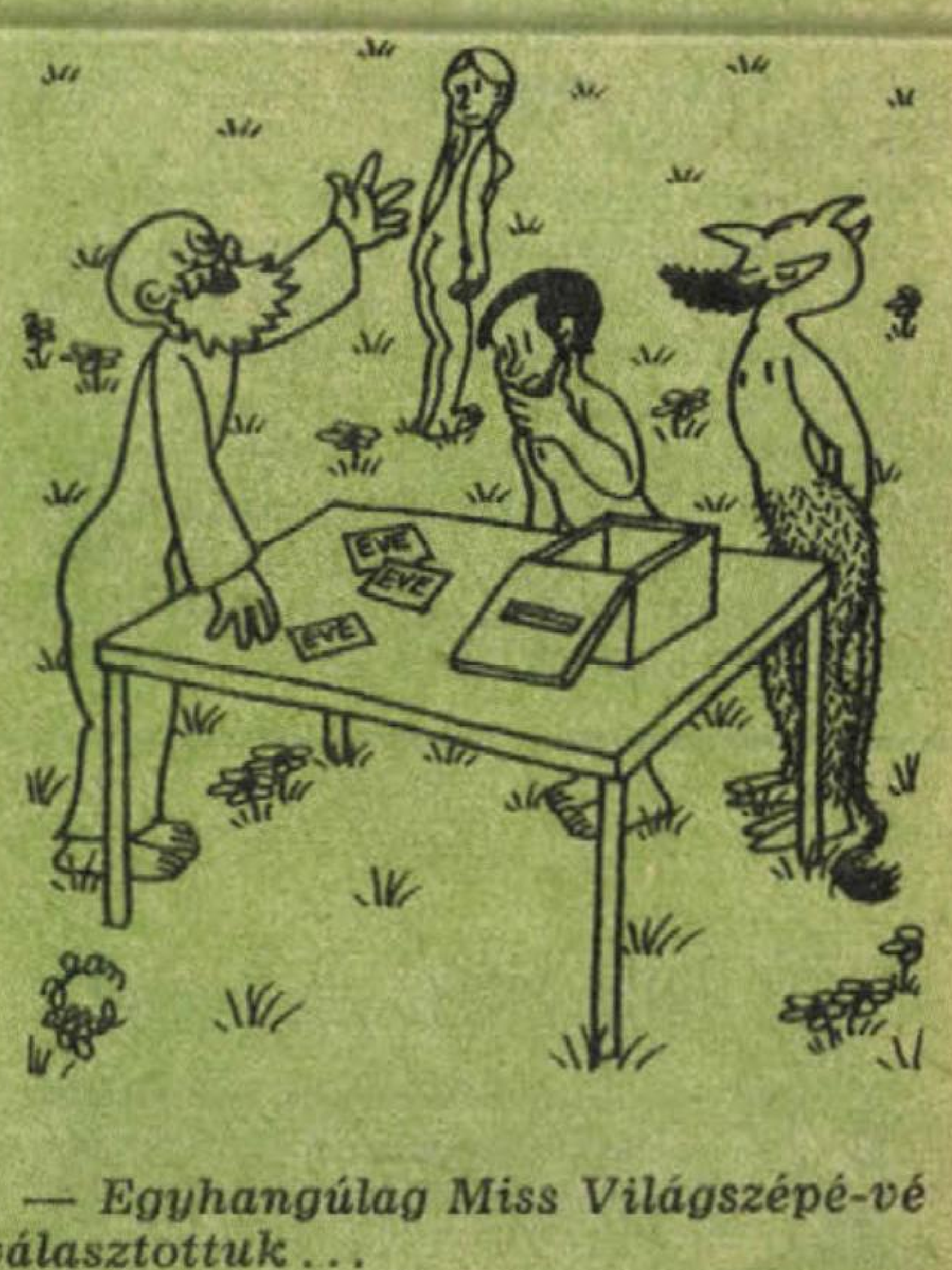

— Egyhangúlag Miss Világszépé-vé választottuk...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5473 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.